Nick Sava

TEATRU

O zi obişnuită

Ilustraţia Copertei:
Nick Savа - Sărutul, acrylic pe pînză, 2010

Această carte este una de ficţiune. Personajele sau situaţiile prezentate au tot atît de multă legătură întâmplătoare cu realitatea, precît oricare articol de ziar.

Autorul

ISBN

Tipărit la Editura PIM, Iaşi 2015

Nick Sava

Teatru

Editura PIM Iaşi

O zi obişnuită

comedie tragică
în două acte

PERSONAJE

NARATORUL

George Strîmbu – 56 ani, directorul şcolii din Scârna Mare, profesor de filosofie
Dinu Sângeorzan – 67 ani, pensionar, profesor de matematică
Marian Strîmbu, 59 ani, primar, fratele lui George
Tudose Căliman, 55 ani, poştaş

Vetuţa Strîmbu – 54 ani, soţia lui George, director adjunct al şcolii, profesor de română şi franceză
Tincuţa Veniamin – 58 ani, sora Vetuţei, pensionară, „femeie la toate": secretară, administratoare, femeie de serviciu.
Dorina Stratulat – 52 ani, inspector şcolar, profesor de naturale la un liceu din oraşul capitală de judeţ, vice-preşedinte judeţean al partidului aflat la guvernare.

Luminiţa Strîmbu – 21 ani, fiica lui George şi Vetuţa, suplinitoare la istorie-geografie.
Leopoldina Cârje – 25 ani, pofesoară de chimie şi fizică
Felicia Varlam – 15 ani, elevă clasa VIII-a

Bogdan Bălăceanu – 23 ani, profesor arte plastice, engleză şi biologie
Părintele **Ioan Pălămidă** - 32ani, preotul bisericii cu hramul Sfântul Gheorghe din sat, profesor de religie şi tehnica icoanei/restaurări/artă murală
Călin Popescu – 34 ani, profesor sport, atelier, economie
Sg. **Costică Viezure** – 31 ani, poliţai

PROLOG

(în faţa Cortinei, un spot de lumină pe NARATOR. Stă pe partea stângă a scenei, îmbrăcat în negru (poate fi şi T-shirt negru şi blugi). Poartă pe faţă o mască tragică)

NARATORUL (*către Public*)
Bună seara. Am venit să vă dezvălui, chiar de la început – să nu avem vorbe mai pe urmă -, că în seara asta se joacă o tragedie. Ştiu, ştiu, pe afiş e scris altceva. Nu ştiu dacă e vina artistului care a conceput afişul, sau o greşeală intenţionată a conducerii teatrului, care n-a vrut să alunge eventualul public. Pe dumneavoastră, mai precis. Cine are azi nevoie de tragedie şi pe scenă?
Dar să mă credeţi că e vorba de o minciună sfruntată din partea autorului, care şi-a intitulat piesa „o comedie". În fond, în viaţă

tragicul şi comicul se întâlnesc la tot pasul. Nu există comedie pură, aşa precum şi tragedia obişnuită este de cele mai multe ori o dramă continuă, cu scurte pauze comice. Unii vorbesc de tragi-comedie – noi, pur şi simplu, de rîsu-plînsu. Nu este intenţia noastră să vă facem să plângeţi în seara asta – de fapt, businessul nostru este numit de americani „entertainement”, care va să zică, dorinţa de a distra lumea. Şi ce public s-ar putea distra pe când lacrimile îi curg şiroaie şi strânge din pumni în faţa destinului inexorabil?
Ca să mă credeţi că e vorba totuşi despre o tragedie – ei, hai! o comedie tragică, sau o tragedie comică – am adus şi un cor. (Se aprinde un al doilea spot de lumină, spre dreapta scenei. Vedem un COR, format din patru personaje îmbrăcate în cămeşoaie negre, lungi. Coriştii poartă şi ei măşti.)

CORUL (*destul de anemic*)
Aaaaa....

NARATORUL
E drept, o tragedie adevărată ar trebui să se desfăşoare în greaca veche – mai precis, în graiul doric. Mărturisesc, nici eu, nici coriştii, nu o ştim. Am putea improviza, am găsi noi un grec pe-aici, student sau afacerist, care să ne înveţe câteva vorbe... Ce frumos ar suna o astfel de piesă (CORUL: Aaaaa....) „Cân-tă zei-ţă mâ-nia ce-aprin-se pe-a...” Sigur, noi acum ştim, zeiţa asta ar fi Muza – una din muze. Poate cea a Tragediei, nu? Sau a Istoriei, să fim în stare să prezentăm povestea cât mai cursiv. Mai ales cea a Memoriei, să ne amintim toate faptele, vorbele, întâmplările... E drept, nu toate sunt importante şi le-au uitat chiar ei, eroii – de ce nu le-aţi uita dumneavoastră încă înainte de a ieşi din sală? Avem, deci, nevoie de unele muze, poate

chiar de toate nouă, pentru a vă putea povesti despre tragedia care a avut loc în (CORUL: „Evoe! Salutări din vechea Troie!”) Nu, nu, cui îi mai pasă azi de vechea Troie? Nişte luzări, troienii ăia, au venit grecii şi au rămas fără bani! Tragedia existenţei ne spune că istoria se repetă, indiferent cât ne-am împotrivi. Ah, Destin hain! Ah, Soartă nemiloasă! Nu, în tragedia noastră nu apar greci şi, singurii bani pierduţi cu adevărat sunt cei daţi pe bilete. Asta e mai curând o dramă pe care o întreagă categorie socială, cea a spectatorilor, o suferă.
Deci, tragedia noastră (CORUL: „Evoe!”) are loc în Scârna Mare. Desigur, locuitorii ei preferă să li se numească localitatea Câr-na...

CORUL
Fie Scârna cât de Mare-
Zeii cei puternici hotărâră
Să-i ia pe toţi, şi slab şi tare,
Să-i vâre pân’ la brâu în saramură.

NARATORUL
Cel puţin; pe unii chiar mai rău. Dar ca să înţelegeţi ce este aceea o tragedie, să vedem ce spune Nietzsche...

CORUL
Shut up!

NARATORUL
Să vedem cum e cu Destinul implacabil...

UN CORIST
Noi jucăm în seara asta?

NARATORUL
Să vedem curenţii cosmici luptând...

ALT CORIST
Oh, common on!

ALT CORIST (*către ceilalţi, în timp ce se îndreaptă spre ieşire*)
Cine intră primul? Care eşti mai îmbrăcat?

NARATORUL (*privind în urma lor*)
Mda. Vor să scape mai repede, cine ştie ce alte obligaţii au în seara asta. Cine mai poate trăi doar dintr-un salariu, şi ăla prăpădit? Dar eu o să stau pe aici, să vă atrag atenţia asupra tragediei ce se va desfăşura sub privirile dumneavoastră. Voi fi, ca să spun aşa, conştiinţa publicului...

O Voce din dosul cortinei
Haida deh! Ăsta-i nebun. Conştiinţă?

(*în timp ce NARATORUL se aşează pe un scaun în marginea stângă a scenei.* **Cortina** *se ridică*)

NARATORUL
Acţiunea, după cum v-am spus, are loc în Scârna Mare – mai precis, în cancelaria Şcolii cu clasele 5-8 „Spiru Haret" din localitate. Decorul pe care îl vedeţi este cât se poate de simplu – dacă nu s-ar fi copiat tradiţia, s-ar fi putut renunţa la el. Dar e mai greu – pentru dumneavoastră – să urmăriţi indicaţiile de scenă. Aşa, am găsit oarece mobilă pe la tomberoane, înainte să dea peste ea rromii – o masă lungă (de fapt, sunt vreo trei) acoperită cu o pânză (din sală nu se văd petele) şi câteva scaune

pe care se poate sta în relativă siguranţă. Dulapul l-am adus eu, soacră-mea se întreabă şi azi de ce hoţii care au spart uşa de la intrare s-au mulţumit numai cu vitrina. Încă nu a observat că a dispărut şi vechiul TV din debara – nu merge de vreo cinci ani, dar suntem învăţaţi să nu aruncăm lucrurile nefolositoare. Doar am dat, cândva, bani pe ele... Cuierul de colo l-a adus arhitectul scenograf – este, de altfel, singura lui contribuţie. Cele două uşi sunt ale Teatrului, ni le-au dat pe inventar cu proces-verbal - etichetele le-a scris madam Aglae, peruchiera, care are mână sigură şi nevoie de ceva bani, că are scadenţe la bănci. Cana şi paharele sunt de la second hand, mai puţin cel al Leopoldinei, care a spus că ea bea numai din paharul ei! Şi l-a adus de-acasă şi îl ia în geantă în fiecare seară, la plecare. Ea a fost prima care şi-a pus etichetă pe pahar. Aşa. Steagurile le avem de la Pompieri, se pare că şi ei au un Pristanda care ştie să numere steaguri... Pomul acela din plastic putea lipsi, dar o admiratoare, hm, hm, a ţinut morţiş să fie şi ea pe scenă. Pentru a ne încadra în buget şi a obliga directorul să ne dea salariul stabilit (deşi el afirmă că cedează greu obligaţiilor!), de-a lungul piesei acesta va fi singurul decor. Pentru eventualele turnee ne vom mulţumi cu nişte perdele, chiar acum le pictez împreună cu nişte copii de la grădiniţa din colţ, că sunt mai uşor de luat în valiză. Autorul visa la o sală de discotecă, una de crâşmă, una de clasă – ba chiar şi un teren de sport (măcar un colţ), dar a trebuit să renunţe la ele. Elevii ce urmau să faca figuraţie vroiau să meargă doar la Cazino – cel mult la la discotecă. Am renunţat şi la figuraţie – azi voluntariat se face numai pe bani!

Acum putem vedea la masă trei dintre personaje: Vetuţa, Luminiţa şi Părintele Ioan. VETUŢA este doamna aceea mai trecută, îmbrăcată decent cu pulover, în ciuda căldurii de început de toamnă. La gât poartă un colier gros din pietre

semipreţioase, destul de ieftin. Lângă ea vedem o geantă imensă, albă, despre care toată lumea se întreabă ce ar putea conţine. Oamenii din sat nu au văzut-o niciodată pe Vetuţa fără geantă – poate doar în tinereţe, dar au trecut mulţi ani de atunci. Înainte de a se fi măritat cu cel ce ocupă de vreo trei decenii postul de director al şcolii. Acuma, de vreo câţiva ani, ea e directoarea adjunctă – mai pe scurt, Vicea.

LUMINIŢA este fiica dumneaei. A terminat de doi ani liceul din orăşelul nu prea depărtat, dar la care se ajunge cu mult năduf şi pierdere de vreme din cauza drumului desfundat – mai ales când noroiul începe să semene cu cel de la Pâclele Mari... Este suplinitoare, în ciuda visurilor de mărire ale părinţilor ei. Dragostea feciorelnică, tainică (cunoscută doar de cei din sat) o face să refuze să plece la facultate. De fapt, de ce ar pleca? Părinţii i-au pregătit o casă şi-o maşină, iar pe la clasele unde suplineşte nu prea ajunge. În dimineaţa asta a ajuns, cu care prilej s-a ales cu o revista porno de la unul din elevi. Acum o răsfoieşte cu mult interes.

Părintele IOAN este preotul bisericuţei din sat. Nu prea mare, că oamenii oricum nu prea dau pe la ea – cu excepţia babelor, dar care femeie se consideră „babă”? Este profesorul de religie – mai precis, de singura religie permisă în şcoală, Creştinismul Ortodox. Activ (şi ahtiat de bani), se ocupă şi de cercul „Micii iconari”, înfiinţat chiar de el (deşi chiar mai puţin frecventat decât orele de religie). În activitatea lui s-a bucurat de mai multe succese – de care preferă să nu pomenească.

ACTUL I

SCENA 1

(VETUŢA, IOAN, LUMINIŢA)

IOAN
Doamnă Vetuţa, vă zic dumneavoastră că pe domnu’ director nu l-am mai văzut de vreo săptămînă...

VETUŢA
Lasă, Părinte, e pe-aicea. Ce să facă, nici tu nu dai prea des pe la şcoală. Acum e la primărie. Cred că ne vine inspecţia...

IOAN
Ce am eu cu inspecţia? La mine vin doar de la Mitropolie. Doamnă Vetuţa, aşa nu se mai poate! Nu vin copiii la orele de religie. Ptiu!

VETUŢA
De ce ar veni? Nu vin nici la matematică, şi aia le foloseşte în viaţă. Ai vorbit cu părinţii? Zi-le că-i afuriseşti.

IOAN
Le-am zis, da' nici pe ei nu-i prea prind prin biserică. Mai curând la crîşmă – la una din ele, că s-a umplut satul de crîşme! Au venit cîţiva de Sîntămăria, acum nu-i mai văd pînă la Preacuvioasa Parascheva. Doar de-o muri cineva – dă, Doamne! Dar să ştii, nu părinţii sunt de vină! Asta-i şcoală creştinească? Unde sunt icoanele? Nu se hotărâse să se pună icoane în clase şi pe holuri? (*se uită pe pereţi, apoi se răţoieşte*) Dacă nici în cancelarie nu sunt, ce pot să mai zic?!

VETUŢA
Nu te enerva, părinte. Aici vezi şi matale, nici loc pe pereţi nu este. Dar să ştii că bărbatu-meu îl are pe Sfântu Nicolae, de la Muntele Athos, legat în aur.

IOAN
Şi în şcoală?

LUMINIŢA (*privind în revistă*)
Le-au furat. Noroc că nu erau legate în aur, dispăreau din primăvară...

IOAN
Cum? Cine? De ce?

LUMINIŢA (*fără a ridica capul*)
Cam multe întrebări. Cum de nu te încurci? (*ridicînd capul*) Cum? Le-au luat de pe pereţi şi le-au pus în sacoşe. Cine? Băieţii deştepţi. De ce? Pentru că fiecare icoană face pe puţin cincizeci de euroi!

VETUŢA (*răţoindu-se*)
Lumi, mai lasă mamă dracu' mizeria aia de revistă! Doamne iartă, Părinte. Unde naiba ai găsit-o?

LUMINIŢA
Am confiscat-o la ora de istorie, la clasa VI-a. Vrei să te uiţi la poze? (*întinde revista spre Vetuţa. Aceasta se dă înapoi de parcă s-ar feri de-un şarpe*) Părinte? (*Părintele Ioan tuşeşte încurcat, dar nu ia revista. Luminiţa lasă revista pe masă, se ridică şi porneşte spre uşă.)*

VETUŢA (*în urma ei*)
Şi nu-ţi mai tăia fustele în halul ăsta! Uite la ea cum umblă! Ce respect vrei să-ţi arate elevii?

LUMINIŢA
Repect? Ce, ţie-ţi arată respect? – şi umbli cu rochia pînă la călcîie! Toate elevele poartă fuste mai scurte decît mine. Cu o palmă! De fapt (*în pragul uşii se întoarce şi face o plecăciune*) nici nu le scurtez. Aşa le cumpăr. (*Iese*)

SCENA 2
(VETUŢA, IOAN)

VETUŢA
Cam bănuiesc cine a furat icoanele. Am anunţat la poliţie, dar nu cred că o să iasă ceva... Da' şi dumneata, Părinte, de ce

dracu' ai cumpărat icoane aşa scumpe? Doamne, iartă! Ce era dacă le pictai la clasă, cu elevii? Tot ai luat bani pentru „curs de pictat icoane”...

IOAN
Să le fi pictat eu? Tanti Vetuţo, mi-e urît de icoane ca de mere pădureţe! Am pictat icoane şi biserici, de să nu le mai văd în ochi. Noroc cu Revoluţia, de-am putut să merg la şcoala de popi...

VETUŢA (*veninos*)
Da' atunci ce-ai mai făcut cursul de icoane?

IOAN (*ridicând ochii spre tavan, evlavios*)
Lucrarea Domnului, iubiţii noş... ăăăă, dragă mătuşă. E bine copiii să ştie de cele sfinte. (*Veninos la rîndul lui*) Parcă voi n-aveţi parte din asta!

VETUŢA (*trecînd cu vederea ultima parte*)
Ştiu pe naiba! N-a mers unul la curs. „Micii iconari”, ai? Ba nu, Vasilica a Tudoriţei a mers odată, dar n-a dat de tine. Nu te mai întreb pe ce s-au dus banii de materiale...

IOAN (*îndîrjit*)
D'apoi să nu întrebi! Cu ce crezi c-am mers tustrei în Grecia după icoane? Numai cu bani de la UiE? Şi la Muntele Athos?

VETUŢA
Eu nu am fost la Sfîntu' Munte!

IOAN
Că n-aveai voie. Ca toate muierile: părul lung, minte scurtă.

Vezi că te afurisesc! Pe ăia nu-i poţi cumpăra...

VETUŢA
Hai, siktir! Trimite-o pe nepoată-mea pe la mine. De cînd e nevastă de popă, nu mai ştie de rude. Iar de cînd încondeiază ouă, e mare doamnă. Pe ea ce n-ai pus-o să vopsească icoane? Chiar aşa (*se lumină la faţă*), dacă s-au furat icoanele, trebuie să le înlocuim, nu? Mai faceţi şi voi un ban

IOAN (*se socoteşte*)
Mda, nu-i rău. Ar fi cam... hai, fie, optzeci de icoane...

VETUŢA
Hoo! Unde vrei să le punem? Una lîngă alta şi una peste alta? Cel mult patruzeci. Din Grecia am adus treizeci – şi cîteva au rămas pe la noi...

IOAN
Fie, patruzeci. Cîte o sută de icoană...

VETUŢA
Bre, nu fi hapsân! Ce, le cumpărăm de la Meteora?

IOAN
Mătuşă, parcă dai de la matale! Da' budă ultra-modernă, n-aţi pus? Doişpe mii! C-nd n-avem nici canalizare, nici apă caldă...

VETUŢA
O să avem. Bine, o să vorbesc cu Georgel. Facem pe din două.

IOAN
Acum cine-i hapsînul?

VETUŢA (*se ridică*)
Ooof! of!... Trebuie să merg la clasă. Uite ce e: îţi dăm trei mi-are. Dai patruzeci de icoane. Noi obţinem hîrtiile, dăm partea Primarelui...

IOAN
Şi banii de materiale? Foiţă de aur, panouri de lemn, culori... Nu ne rămîne mai nimica!

VETUŢA (*din prag*)
Bine, veniţi numai cu treizeci de icoane. Asta, acuma. Peste vreo doi ani, vă apucaţi şi faceţi fresce pe pereţii holurilor.

IOAN
Şi cu icoanele ce facem?

VETUŢA
Le dăm băieţilor deştepţi să le vîndă. Las’ că o să fie bine! Mai au bani la UiE, mînca-i-ar ciorile de imperialişti! Trimite-o pe nepoată-mea, am să-i zic vreo două!

IOAN (*în urma ei, după ce a ieşit*)
Sărtu-mâna... Pfiu! Urîtă muiere... Parcă-a mea e mai brează? Cum e turcu, şi şalvarii. (*Scoate un mobil de sub sutană. Formează un număr, vorbeşte*) Auzi, tu? ... nu zi nici un nume! Nu ştii cine ascultă... Diseară treci pe la mine, doamna preoteasă pleacă pe vreo trei ore, c-o uită Satana pe la mătuşă-sa în bîrfă. Vii prin dos... (*închide şi ascunde mobilul. Se apropie de locul unde stătea Luminiţa, cu ochii pe revistă. O ridică şi începe să o răsfoiască. Intră LEOPOLDINA*)

SCENA 3
(IOAN, LEOPOLDINA)

(*LEOPOLDINA se apropie fără zgomot de IOAN, absorbit de poze. Priveşte peste umărul lui*)

LEOPOLDINA (*ironic*)
Biblia în imagini.

IOAN (*speriat, dă să ascundă revista sub sutană, dar o pune pe masă*)
Nu-i a mea

LEOPOLDINA
Mi-am închipuit. Tu pierzi... icoane. Fetiţa din poză nu seamănă nici pe departe cu nevastă-ta...

IOAN
Cu tine, mi-aş face şi eu o asemenea Biblie...

LEOPOLDINA (*aşezîndu-se pe unul din scaune*)
Ce vorbeşti? Şi ce-ai face cu ea?

IOAN
Cu ea? Cu urîta?

LEOPOLDINA
Nu, dragă. Chiar, ce nu faci un album de poze cu urîta? Un film? Faceţi şi voi un ban. Se vînd bine pe internet. Ştiu că vă plac banii...

IOAN
Că ţie nu ţi-or place...

LEOPOLDINA
Vorbeam de... Biblie. Ai vinde-o?

IOAN
Unde s-o vând? La elevi?

LEOPOLDINA
La elevi? Poate vrei să-ţi vîndă ei filme şi reviste... De unde crezi că vine revista asta?

IOAN
Ai văzut-o şi tu? (*la mişcarea ei negativă din cap*) Poate ne uităm împreună la ea...

LEOPOLDINA
Părinte, tu eşti sufletul negru al comunităţii acestei şcoli! Nu că ceilalţi ar fi uşă de biserică, dar tu înnegreşti tot ce atingi.

IOAN (*către Narator*)
Nu îmi place cum se leagă autorul de Biserică! Domnule, sunt şi eu creştin ortodox, chiar dacă un biet actor. Nu putea fi lasat afară acest personaj? Dacă am înţeles eu bine, e vorba despre şcoala românească – ce amestecaţi Biserica?

NARATORUL
Părinte... adică, nu eşti părinte. În fine... Da, ai dreptate, Autorul făcea mai bine să-şi vadă de-ale lui. Pe de altă parte, greşeşti. (*declamă*) ***Biserica e-n toate, e-n cele ce sunt / Şi-n cele ce mîine vor râde la soare***”... Şi asta nu de azi de ieri, ci de

cînd a devenit religie de stat, de pe timpul lui Constantin! (*către Public*) V-am avertizat, e o tragedie. Întotdeauna cînd intervine Biserica, se lasă cu drame, tragedii... Numai comedie nu poate fi – cine îndrăzneşte să rîdă de Biserică?

LEOPOLDINA (*către IOAN*)
Ce faci, îmi dai replica? (*către NARATOR*) Lasă-l, domn’e, că trebuie să plec mai repede în seara asta.

IOAN (*către LEOPOLDINA*)
Tu eşti creştină!

LEOPOLDINA
Şi dacă eram una înfocată, una habotnică, aici îmi trecea! Ce are creştinismul cu tine? Între tine şi rudele tale prin alianţă, copiii acestei şcoli n-au nici cea mai mică şansă!

NARATORUL
Ah, Destin nemilos! Ah, Soartă neînduplecată! Credeţi că Oedip a atins limita existenţialităţii întîlnind-o pe Sfinx? Ha! El nu a trecut prin şcoala asta! Nu a cunoscut Sistemul!

LEOPOLDINA (*explodând*)
Lasă-l, domn’e, nu-l mai întrerupe. Mai e şi tontălău, numai ce-l vezi scoţînd bâlbe...

IOAN
Poate vei ca donu Demeter... Pardon! (*reia*) Poate vrei ca domnu’ Director...

LEOPOLDINA
Unchiul...

IOAN (*cu acelaşi ton, nebăgînd în seamă întreruperea, concentrat pe replică*)
Ţi Sina Pendintă.

LEOPOLDINA
Bănuiesc c-o aminteşti pe mătuşă-ta, preşedinta de sindicat... (*Către NARATOR*) Ţi-am zis!?

NARATORUL
Era inevitabil! Dar nu asta face tragedia noastră o tragedie. S-au mai auzit bîlbe...

LEOPOLDINA
Nu în fiecare spectacol! Sigur, nu e vina numai a ta, e şi a celor care l-au pus pe ăsta să interpreteze patru roluri! Asta, tragedie? E o comedie, dom'ne! De tot rîsul... (*către IOAN*) Da' fiica lor, nu-i?

IOAN
...să.... (îşi pierde şirul) Care fată?

LEOPOLDINA
Aşa-i, că au două. Ca mîine termină şi cealaltă liceul şi se întoarce aici suplinitoare. Dumnezeule din ceruri!

IOAN (*veninos*)
Poate chiar în locul tău, dacă nu-ţi ţii clanţa!

LEOPOLDINA (*cu voce obosită*)
Durea-m-ar capu'! Mi-e o lehamite... că orice schimbare nu poate fi decît în bine. Să plec, să nu mai văd moacele voastre...

IOAN
După ce te-am primit aici? Că altfel erai pe undeva, la naiba, făceai o zi pînă la şosea. Dacă n-o aveai pe tanti Colier, Inspectoarea-şefă, nu pupai post în şcoala asta!

LEOPOLDINA (*nepăsătoare dintr-odată*)
Să ştii că ai dreptate. Poate era mai bine. Oooof! şi cînd te gândeşti că mama i-a dat şpagă să mă „rezolve"! Sunt sigură că se ivea ceva mai bun – de era să devin curvă de lux!

IOAN
Cum s-ar zice, ţi-ai înmormântat aici tinereţile...

LEOPOLDINA
Poţi spune şi asta. Aveam gărgăuni pe atunci. Reformă în Învăţământ, omul sfinţeşte locul, blablabla... Era şi un dobitoc care îmi dăduse să înţeleg că o vom face împreună. Am aranjat pentru amîndoi să venim aici – el a ajuns stripper în Spania!

IOAN
De ce nu pleci?

LEOPOLDINA
Din aceeaşi lehamite. Unde să mă duc? Oriunde este la fel – nu numai în Învăţământ. Cel puţin aici nu trebuie să mă culc cu Directorul – are grijă de asta Vicea, iar Sindicatul i-ar scoate ochii. Mai e şi fratele ei, Primarele, şi Naşul, Preşedintele de Partid – mamă, aici este o adevărată Famiglia! Ştie el ce ştie, nu vrea să rămînă fără post, şmenuri...

IOAN (*revine*)
Deci, nu vrei să ne uităm împreună în revistă? Eu nu fac parte

din Famiglie...

LEOPOLDINA (*din nou cu voce obosită*)
Du-te, lasă-mă... De-ai fi singurul bărbat cu sulă din satul ăsta, în pat la tine nu m-ai prinde! Ai grijă, părinte, bănuiesc că te încurci cu fetele din şcoală. Dacă-i adevărat, o să dai de dracu'!

IOAN
Vorbeşti prostii! De ce-aş da de dracu'? Vorbe veninoase, scornite de duşmani ai Bisericii. Sectanţii ăia...

LEOPOLDINA
Treaba ta. Eu ţi-am zis. Dumnezeu nu bate cu parul şi nu aduce anul ce aduce ceasul...

IOAN
Ştiu c-ai vrea s-o păţesc. Dar, ai văzut tu preot păţind ceva? Nu mor caii cînd vor câinii...

LEOPOLDINA
Cai – voi? Mai curînd şobolani. Hai, du-te! îmi provoci scîrbă!

IOAN (*ia revista şi o bagă sub sutană, apoi se îndreaptă spre uşă*)
Asta nu va rămîne aşa, bine că ţi-ai dat arama pe faţă. Vei vedea tu... (*iese*)

SCENA 4
(LEOPOLDINA)

(*LEOPOLDINA stă cîteva clipe la masă, jucîndu-se cu paharul în care a turnat puţină apă. Vorbeşte singură*)

LEOPOLDINA
A luat revista cu el, neghiobul. O va da superiorului, bătrînul ăla libidinos... Cred că-i face rost şi de fetiţe... Cum o să dea de dracu'? Se apără unul pe altul, mai ceva ca ăştia din învăţămînt! Fetiţe? Mai curând, copile, că, în ciuda stricăciunii lor, sunt ca şi nevinovate. Dacă e adevărat ce-mi spune Felicia, că mai toate fetele şi-au pus-o de prin clasa a şasea, e groaznic. Nici noi nu eram mai breze, dar aşteptam să fim în liceu... Şi mai erau şi destule excepţii. Încotro se îndreaptă lumea asta?

NARATORL
Aşa, dă-te exemplu! Asta este destinul fiecărei generaţii, să nu se mai recunoască în cele ce vin după ea. Tragedia este că fiecare generaţie trebuie să înveţe din propriile-i greşeli. Oh, Soartă crudă! Destin nemilos!

LEOPOLDINA
Mă simt bătrînă, în afara vremii mele, deşi abia am împlinit douăşcinci. Ce caut eu aici? De ce îmi irosesc oare viaţa? (*cu ironie amară*) Au dreptate cinicii, avem o singură viaţă, trebuie să ne-o trăim aşa cum putem... Cît mai bine, dacă se poate.

NARATORUL
Ce înseamnă bine, Leopoldina?

LEOPOLDINA (tristă)
A naibii să fiu, dacă ştiu! Cred că de aceea nu putem fi fericiţi – pentru că nu ştim ce este aceea, fericirea.

NARATORL
Dar cei mai mulţi sunt fericiţi. Cei mai mulţi găsesc fericirea în lucrurile simple.

LEOPOLDINA
În răutăţi, cei mai mulţi.

NARATORU
Chiar şi în răutăţi. În lucruri mici, meschine - fie. Dac-am fi fericiţi doar cînd avem realizări măreţe, ne putem trezi că se trece viaţa şi nu am cunoscut fericirea. Să profităm de ce ne scoate viaţa în cale, fără a ne face probleme de conştiinţă, fără să ne pese de ceilalţi...

LEOPOLDINA (*ironic*)
Parcă ziceai că vrei să fii conştiinţa publicului. Cinism, egoism, hedonism – asta mă îndemni să aleg?

NARATORUL
Realism.

LEOPOLDINA
Credeam că am devenit imună la toată mizeria asta. Că mi-am pierdut idealurile... Prostii! Ce am eu cu şcoala românească? Ce reforme sper să mai văd? Chiar dacă ar veni Iisus ministru, cum ar putea schimba năravurile la nivelul fiecărei şcoli? Cum să-i schimbe pe de-alde Strîmbii, Colier, Pălămidă... Auzi, Pălămidă! (*se maimuţăreşte*) „Iarba rea din holde piară.” O dorea Alecsandri acum o sută cincizeci de ani – dar ne-a năpădit „iarba rea”! Nu numai lanul, ci mintea, inima, sufletul... (*rîde*) Of! simt că înnebunesc! Dacă nu mă adaptez, o iau razna.

NARATORUL
Mie mi-o spui?

LEOPOLDINA
Cine mai ştie...

(*pe rîsul ei, intră BOGDAN*)

SCENA 5
(BOGDAN, LEOPOLDINA)

BOGDAN
Te distrezi? Îţi spui bancuri singură?

LEOPOLDINA
Aproape. Aş zice că mi-am amintit ceva... Doar că nu trebuie să mi le amintesc. Le trăiesc zi de zi... Vorbesc prostii, desigur (*rîde*).

BOGDAN
Aha. Te-ai uitat la TV? Pe mine numai atunci mă apucă rîsul. Dacă nu vreau să mă urc pe pereţi...

LEOPOLDINA
Nu mă mai uit la TV de cînd am venit aici.

BOGDAN
Ce-ţi veni? Toată lumea se uită la TV!

LEOPOLDINA
Nu am nevoie – aici le am pe toate! Talk show-uri, manele, ştiri de groază, telenovele... Politicieni, magnaţi, bandiţi – sau ăştia

sunt şi una şi alta?

BOGDAN
Şi cum îţi umpli serile?

LEOPOLDINA (*rîde*)
Mai bine nu mă-ntreba. Oricum, mai folositor.

BOGDAN
Şi cum reuşeşti? Ai spart televizorul?

LEOPOLDINA
Aproape. Mă pricep la electronică. Am scos o piesă şi am aruncat-o în grădină...

BOGDAN (*râde*)
Să bănuiesc că tot tu ai avut grijă de cel de-aici (*arată spre TV-ul de pe dulap*)

LEOPOLDINA
Chiar dacă ai bănui, n-o spune cu voce tare. M-ar linşa ăştia! (*ironic*) Mai ales Preşa de Sindicat... Cînd nu i-au mai putut da drumul, erau să facă depresie colectivă... TV-ul ăsta e de fapt al doilea care nu a mai mers (*rîde*). Vor aduce altul mai încolo – cît are UiE bani, trai nineacă... Dar o să am grijă de el!

BOGDAN
Mda. Uneori mi-aş dori să meargă măgăoaia, tîmpeniile ălora parcă sunt de preferat celor debitate de stimaţii noştri colegi. Sunt zile cînd mă plictisesc de moarte. Nici să croşetez nu ştiu!

LEOPOLDINA
Poate înveţi... Am observat că nu prea-ţi stă în obicei să citeşti.

BOGDAN
De ce aş face-o? Nu ştiu dacă înainte de liceu citeam, dar după aceea... Am avut o profă care ne-a scîrbit de carte, de literatură, pe vreo cincizeci de ani! Ai văzut cum scriu? Mi-e ruşine... Am văzut că tu scrii poezii, am şi citit cîteva.

LEOPOLDINA (*uimită*)
Chiar?

BOGDAN
Mi-au plăcut. Parcă sunt altfel decît cele de pe internet... Da, mi-e ruşine că nu ştiu să scriu corect. Noroc că pot înţelege sensul unei fraze scrise. Mulţi din colegii mei n-o pot face...

LEOPOLDINA (*încercînd să îşi ascundă stânjeneala*)
Ai totuşi o facultate de filologie. De ce-ai făcut-o?

BOGDAN
Să învăţ engleza şi germana. Cine ştie la ce-mi vor folosi? (*rîde*)

LEOPOLDINA
Cum ai ajuns aici?

BOGDAN
Ceasul rău. Ca şi tine, bănuiesc. Altfel nu se poate. Am stat un an pe tuşă, abia-mi făceam de-o pîine din traduceri. Noroc că stăteam cu babacii. A intervenit mătuşă-mea, tanti Colier... Nu, nu degeaba! M-a pus să meditez pe fiica unor mahări, îi

aranjaseră o bursă în Anglia dar nu ştia boabă, engleză... Eu mă chinuisem ani de zile să pun mîna pe aşa ceva – deşi eram student eminent! Ţineau postul blocat de doi ani...

LEOPOLDINA
Că aveai zece pe linie? Hai, nu te lăuda, acum numai idioţii nu au... Cum de nu ţi-a aranjat mătuşa ţie o bursă?

BOGDAN
Dacă tu crezi că ea aranjează ceva fără să-i iasă un peşcheş, nu o cunoşti! N-are mamă, n-are tată... n-are nepot...

LEOPOLDINA
Cît ai de gînd să stai pe aici?

BOGDAN
De ce mă întrebi? Te aştepţi s-o întind?

LEOPOLDINA
Nu ai fi primul. De fapt, în cei trei ani de cînd sunt aici, au plecat vreo şapte. Eu şi Călin am rămas. Şi cei vechi, desigur. Mai e unul, a venit odată cu mine, e prin Spania, i se ţine postul blocat, lucrează Luminiţa ca suplinitoare.

BOGDAN
Mă mir totuşi că vin atît de puţini. Pe lângă Luminiţa, suplinitoarea „oficială”, noi suplinim la cursuri paralele – eu fac şi desen. Desen! Nu am pus niciodată mîna pe-o pensulă...

LEOPOLDINA
Ar trebui să o faci. Sigur nu-ţi va strica...

BOGDAN
Da, poate... Ziceam doar c-ar fi mai potrivit un prof de arte. De ce nu vin încoace? Suntem totuşi la şosea...

LEOPOLDINA
Din două motive. Odată, că nu ar avea o normă întreagă. Trebuie să avem un număr minim de ore – or, într-o şcoală mică precum e aceasta, un prof de arte ar avea doar vreo 4-5 ore pe săptămînă. Trebuie să predea şi alte materii, dar cum are o singură facultate, suplineşte. Nu-şi bate nimeni capul. Al doilea motiv este că nu se scot posturile în toamnă. Aşa-şi ţine Dinu – pensionarul – postul. Ce-ai vrea să facă Lumi, să muncească pe c-mp? Vânzătoare? Dar nu te plînge, aşa ne rotunjim şi noi veniturile. Şi cu meditaţiile – c-au ajuns şi la ţară să-ţi dea copiii la meditatori!

BOGDAN
Dar elevii? Se gîndeşte cineva la ei?

LEOPOLDINA
Corect este: „se mai gîndeşte cineva la ei?” Nu drăguţă, de ce şi-ar bate cineva capul cu asta. Nici profii, nici părinţii...

BOGDAN
Nu-mi vine să cred!

LEOPOLDINA
De ce nu? Toată lumea se gândeşte doar la diplomă. A fost altfel cu tine?

BOGDAN (încurcat)
Mda, diploma este importantă...

LEOPOLDINA
Desigur. Cea mai importantă! Singurul lucru important! Nimeni nu te-ntreabă ce ştii – doar, ce diplomă ai...

BOGDAN
Zici că n-ar trebui să se dea diplomă?

LEOPOLDINA
Nici vorbă! Doar că ea trebuie să reflecte ceea ce ştii. Nu ţi-aş da diplomă de bacalaureat, dacă n-ai îndeplini câteva condiţii minime. Să reciţi frumos. Să analizezi corect un text – la prima citire! Să rezolvi corect, logic, probleme, exerciţii – chiar şi un rebus. Să scrii corect. Să gîndeşti logic – dacă moral nu poţi...

BOGDAN
Ei, aş! N-ar mai avea nimeni diplomă de băcălău.

LEOPOLDINA
Ştiu. Pe vremuri, chiar şi pe timpul comuniştilor, era mare lucru, o cinste, să ai bacalaureatul. Aminteşte-ţi de Rică Venturiano, ce mîndru era! Acum...

BOGDAN (*zâmbind*)
Ar dispărea universităţile.

LEOPOLDINA
Nicidecum. Dar nu ar mai avea diplomă de licenţă, de masters, de doctor, tot idiotul...

BOGDAN
Nici eu nu aş fi avut licenţa. (*râde*) Nu pot acuza un sistem care mi-a permis să am o diplomă.

LEOPOLDINA
Ziceai că ţi-e ruşine de nivelul tău cultural – deşi posezi o diplomă.

BOGDAN
Asta e drept – dar poate-aş reuşi să îndrept puţin lucrurile. Nu mult – pe ici pe colo, prin părţile esenţiale... Poate dacă aş citi mai mult...

LEOPOLDINA (*ironic*)
...dar nu ai timp. Şi apoi, la ce ar folosi?!

(*Bogdan nu apucă să răspundă. Intră GEORGE*)

SCENA 6
(LEOPOLDINA, BOGDAN, GEORGE)

GEORGE
Ce face tineretul patriei?

LEOPOLDINA
Tineretul patriei, sau tineretul muncitor? Doamne, cînd vei renunţa la frazele astea lemnoase? Măcar dacă le-ai pronunţa ironic. Dar tu nu ştii ce-i aia ironie...

GEORGE
Te-ai sculat cu fundul în sus? Ar trebui să-ţi găseşti pe cineva să ţi-l acopere...

LEOPOLDINA
Nu-mi purta de grijă.

GEORGE
Ce e rău cu limbajul folosit? Ştiu că-i ziceţi „limbă de lemn”. Ce, parcă politicienii de azi nu o folosesc? Bogdănele tată, şi pe tine te-am auzit spunând „să facem tot ce ne stă în putinţă”... Ai spus sau n-ai spus?

BOGDAN
Am cam spus... Moştenire de la tata, a fost şi el oarece politruc.

GEORGE
Păi, vezi? Mă copii, pe atunci nu s-au făcut numai prostii. Desigur, prostiile ar trebui să le corectăm...

LEOPOLDINA
Las’ că faceţi altele. Tot ale voastre...

GEORGE
Aveau dreptate înaintaşii noştri: „numai cine nu munceşte nu greşeşte”.

LEOPOLDINA
Atunci cum naiba de greşiţi atîta, cînd nu faceţi mai nimic?

GEORGE
OK, lasă, văd că azi eşti întoarsă pe dos. Mi-a zis părintele...

LEOPOLDINA
Se putea să nu-ţi zică? N-am cunoscut un poltron bîrfitor ca el! Dar de revistă ţi-a spus?

GEORGE
Nu înţeleg de ce te legi tot timpul de el. Că eşti atee, e una...

LEOPOLDINA (*obosită*)
Nu sunt atee. Nu sunt new-age. Nu sunt demonistă, satanistă sau cum dracu’-şi spun ăia. Sunt o biată, simplă, umilă creştină. Nu papistă, nici pocăită... Şi am ajuns să-mi fie ruşine de asta, cu popi ca de-alde ginere-tu!

BOGDAN
Chiar, ce nu treci şi tu la una din secte?

GEORGE
Să nu aud vorbindu-se prostii! La mine în şcoală nu au ce căuta pocăiţii!

LEOPOLDINA
Ştiu, ştiu... au ce căuta numai păcătoşii care nu se căiesc un deget – o unghie! pentru păcatele lor. Bine că le punem icoane.

GEORGE
Sper s-a lămurit chestia cu icoanele. Peste nouăzeci la sută din elevi şi profesori sunt creştini ortodocşi! Are dreptul legal să-şi pună icoanele unde vrea.

LEOPOLDINA
„Au dreptul” şi „unde vor”...

BOGDAN
Şi restul?

GEORGE (*atent la Leopoldina*)
Care restul?

BOGDAN
Cei zece la sută. Altfel de creştini. Musulmani, budişti, iudei...

GEORGE
Cunoşti tu vreun budist? Nu au decât să-şi pună icoanele lor unde vor; acasă, în budă...

LEOPOLDINA
...în fund... Dar nu în şcoala TA!

GEORGE (*zîmbeşte cinic*)
Văd că s-a-nţeles. Nu vă legaţi de icoane, că zburaţi de-aici! Părinţii au votat să le punem. Cine nu mulţumeşte părinţii, zboară! Aţi priceput, nu?

LEOPOLDINA
Atunci nu-ţi spun nimic despre colega Luminiţa. Ca părinţi, aţi putea fi nemulţumiţi – şi aş zbura, nu?

GEORGE (*se face că nu o aude*)
Bogdănele tată, nu-ţi faci tu puţin timp liber? Săraca Vetuţa nu-şi mai vede capul de atâtea probleme. A rămas în urmă cu corecturile la franceză...

BOGDAN
La ce? Nici nu au început tezele. Nu cred să fi dat vreun extemporal...

GEORGE
Nu-i nimic, dai tu. Tot nu prea ai ce face...

BOGDAN
Dar Luminiţa n-a rămas în urmă? La istorie, geografie... Nu prea are habar...

GEORGE (*face pe prostul*)
Cum de nu m-am gîndit?! Mulţam frumos! O să-i spun că-ţi poate da un sărut...

LEOPOLDINA (*scîrbită*)
Ăstuia măcar să-i dea săruturi pe faţă, nu pe după colţuri... (*se ridică şi iese*)

SCENA 7
(GEORGE, BOGDAN)

GEORGE
N-o băga în seamă. Invidie de fată bătrână.

BOGDAN (*încurcat*)
Nu-i bătrână. E mai mare decât mine cu trei ani...

GEORGE
E bătrână, ascultă la mine. Nu vezi cum gândeşte? Nici înainte de 90 nu gândeam aşa! Trăim în altă lume, una a valorilor personale, a succesului...

BOGDAN
Dom' Director, sincer, nici eu nu mai cunosc lumea asta. Am

terminat liceul acum cinci ani. Acum nouă, dădeam examen de capacitate... Doamne, noi parcă mai învăţam! Profesorii – unii din ei – aveau prestanţă. Ştiau meserie, încercau să ne transmită ceva. Acum?... Nu mă leg de cei de-a cincea, au vreme să înveţe, dar cei de-a opta... Nici să citească nu ştiu. Abia de ştiu să se semneze... Uite ce a scris unul la un test de cunoştinţe generale...

GEORGE
Am auzit. Cine te-a pus să le dai teste? Nu sunt destule tezele? „Cunoştinţe generale”? Ce sunt alea? Cine mai are nevoie de ele? Băiete, sunt director al acestei şcoli de- aproape două decenii! Crezi că mi-au folosit vreodată „cunoştinţele generale”? Să-ţi spun eu: în viaţă contează numai cunoştinţele intime! (*rîde*) Cei mai mulţi le spune „relaţii”. Mai contează şi cunoştinţele „specifice”. Să ştii cum să te descurci. Uite, tu începi să te descurci. O mai ajuţi pe Vetuţa, pe Luminiţa... Organizezi o expoziţie cu desenele copiiilor – ţi-am aranjat să pleci cu Luminiţa în Croaţia. Îl laşi pe Părintele să-şi facă icoanele lui, nu te bagi... Am aflat că primeşti „atenţii” de la părinţi... Ho!ho! N-am dat cu parul. Nu te mustru – mă bucur că intri în rîndul lumii. E mai bine pentru tine, e mai bine pentru toată lumea... Colegii tăi sunt liniştiţi, părinţii bucuroşi că copiii lor vor intra la liceu fără multe probleme... Elevii, că nu vor avea să-şi bată capul cu învăţatul... Eşti tânăr, prinzi repede! În plus, ai şi cunoştinţe... intime, pe doamna Inspectoare. Am auzit că trebuie să vină pe aici. Discută şi tu cu ea. Profită! Suntem pe val, i-am pregătit un koson veritabil. Dar să nu se laude cu el, să spună că-i copie, că dăm de dracu’! (*Iese*)

SCENA 8
(BOGDAN)

(*BOGDAN se aşază la masă, ia telecomanda în mână, dar îşi aminteşte că TV-ul nu merge. Îşi toarnă un pahar de apă, după ce şi-l găseşte pe-al lui. Se adresează NARATORULUI*)

BOGDAN
Nu spui nimic?

NARATORUL
Ce pot spune? Mai e ceva de adăugat? Ţi-a ţinut o adevărată lecţie despre integrarea în Sistem... Sincer, mi-e teamă de Leopoldina, ea se pare că nu vrea să se adapteze. Oare în direcţia aceea se îndreaptă tragedia?

BOGDAN
Dom’ne, abia aştept s-o întind de aici! De aceea primesc „atenţii” de la părinţi. Adun, poate-oi avea de-un colier. Nu de-un koson, dar poate de la mine se mulţumeşte cu mai puţin. O s-o rog să mă rezolve undeva în oraş. Dacă mă refuză, o întind în Italia, sau Irlanda, tot am învăţat engleza... Îi promit că-i aduc ceva de pe-acolo. Aur, că-i place. Medalioane...

NARATORUL
Crezi că la oraş e mai bine? Acelaşi sistem...

BOGDAN
Aşa-i. Mai bine cu cârca printre străini. Nici nu le spun că sunt profesor – deşi, cred că o treime din ei chiar asta şi sunt. Dau de colegi...Doamne, ce-o fi fost în mintea mea când am dat la fi-

lologie? Mai bine la arte; spuneam că sunt un tîmpit de boem...

(*Pe vorbele lui, intră FELICIA. Îmbrăcată în mini, tricou strîns pe trup, fără sutien, cu mijlocul gol – un cercel în buric. Părul vopsit roşu cu şuviţe roz. În picioare, sandale aurii, cu toc înalt*)

SCENA 9
(BOGDAN, FELICIA)

FELICIA
Vorbeşti singur? Numai babalîcii vorbesc singuri!

BOGDAN
Faţă de tine sunt un babalîc. Ar trebui să-mi arăţi mai mult respect.

FELICIA
Mă laşi? Nu-ţi stă bine cînd faci morală. Şi, apoi, nu ne aude nimeni. Putem să ne-o şi punem! (*rîde*) Chiar, în cancelarie n-am făcut-o!

BOGDAN
Prefer să nu aud ce spui. Tu n-ai pic de decenţă? Cîţi ani ai? Cinsprezece?

FELICIA
Lasă morala, e naşpa. Ceilalţi nu-mi fac morală, lor le place.

BOGDAN
Lor? Vorbeşti despre profesori?

FELICIA
Profesori, popi, poliţai, consilieri, afacerişti... La toţi le place carnea tînără. (*rîde*)

BOGDAN
Măi fato, tu n-ai pic de decenţă?

FELICIA
Dece?... Ce-i aia. Nu-mi place cînd bătînii folosesc cuvinte naşpa. Probabil nu au nimic altceva de spus. Destul că politicienii ăia de la tocuri, cred că nici ei nu se înţeleg. (*ia telecomanda şi încearcă să dea drumul la TV*) Nu merge. Aoleo! Îmi spui?

BOGDAN
Ce să-ţi spun?

FELICIA
Ce-i aia... de-ce...

BOGDAN
„Ruşine” Asta înseamnă „decenţă” Copiii ar trebui să fie decenţi... mai ales faţă de cei mai mari decât ei.

FELICIA
De cenţi? Cool! Eu sunt de dolari, de cenţi sunteţi voi. Ruşine? Cu ruşinea mori de foame, aşa spunea babaca.

BOGDAN
Şi acum ce spune?

FELICIA
De unde să ştiu eu?! „Vedi Napoli, poi morire”... Poate moare,

scîrnăvia! Deşi, parcă era prin Roma...

BOGDAN
Vorbeşti de mama ta?

FELICIA
Prea-cuvioasa măicuţă... M-a lăsat cu baba de bunică-mea. Îmi trimite, cînd îşi aminteşte de mine, cîte o sută de euroi. Încaltea tata nu-mi trimite nimic, o fi la zdup? Ce pot face cu o sută? Nici de ţigări nu-mi ajunge! Uneori trebuie s-o hrănesc şi pe baba, ar muri de foame cu pensia de i-o dau ăştia... Nici nu şi-ar da seama, aşa beată cum e toată ziua... (*cade pe gînduri, apoi zice tristă*) „Vedi Scîrna, poi morire”! Nici n-ai altceva de făcut aici, doar să-ţi bagi unghia în gît. (*devine veselă*) Dar eu de plictis n-o să mor! Chiar, nu ne-o punem? Gîndul că cineva ar putea da peste noi mă umple de fiori!

BOGDAN
Eşti nebună! De fapt, ce cauţi aici?

FELICIA
Baba Caţa a confiscat o revistă, Luminiţa a adus-o aici. Blegul de Costică m-a rugat să i-o duc înapoi, îmi dă un pachet de Rothmans. Cică diseară face un film şi-i trebuie să se inspire... (*rîde*) Vezi dacă nu face filmul cu mine? Eu nu am nevoie de „inspiraţii”.

BOGDAN
Refuz să înţeleg...

FELICIA
Ai mai spus-o. Ai memoria scurtă, sau eşti bîlbîit? Dom’ Profesor, eşti cel mai tăntălău! Unde ai trăit pînă acuma? Tu nu ţi-o puneai cînd erai în liceu?

BOGDAN
Nu e treaba ta! Eram oricum mai decenţi, nu ne lăudam cu aventurile noastre.

FELICIA (*privindu-l uimită*)
Eşti cool! Pun pariu că eşti virginel, să-mi sară ochii! M-ai dat gata. Mă îndrăgostesc de tine, vrei? Apoi ne sinucidem, săraci lipiţi şi morţi de foame, să moară golanii de necaz...

BOGDAN
Felicia, tu eşti copil. Se încrâncenă carnea pe mine cînd te vâd. Eşti produsul sistemului ăsta tîmpit. Ca şi mine, de altfel... Ce vrei să fii cînd vei fi mare?

FELICIA
În niciun caz profă! Curvă. Curvă deşteaptă, de lux. Să-mi găsesc un politician... Dar nu am nici o şansă, nu ştiu să-mi ţin gura, să fac sluj, să-mi ascund scîrba... Nici n-am bani, să-mi plătesc o diplomă. Curvele de lux sunt licenţiate, avocate, cu doctorat... (*rîde*) Ţigancă aş vrea să fiu, cu salbă de aur şi casă şi merţan, fără să mi-o pun cu toţi urîţii. Of! de-aş putea face bani doar cerşind!

BOGDAN (*trist*)
Te-aş ajuta, Felicia, dac-aş şti cum...

FELICIA
Te cred. Toţi vor să mă ajute. Aşa că mă iau mai întîi în pat, ca să îmi arate cum... Dar pe tine te cred. (*Tristă, porneşte spre*

uşă) Pe tine cine te ajută, dom' Profesor? Că eşti ca un păun pe mormanul de balegă, din care scurmă doar găinile berce. Dacă nu te mînjeşti, te mîncă porcii! Sau ţiganii. Dă-te jos, dom' Profesor! Dispari cît mai poţi. Du-te şi tu în Italia. Mai bine acum, cît n-ai copii. Nu-ţi fă păcate... (*iese*)

SCENA 10
(BOGDAN, apoi TINCUŢA)

NARATORUL
Îţi place de ea, nu?

BOGDAN
Nu e ce crezi tu. E ca un crin într-o mocirlă. Stricată pînă-n măduva oaselor, dar inocentă...

NARATORUL
Inocentă? Să nu încurcăm borcanele!

BOGDAN
Mda, inocentă nu. Curată, cumva...

NARATORUL
Cinică, mai curînd. Realistă. Încearcă şi ea să reziste, să supravieţuiască...

BOGDAN
E-o ruşine că fete de vârsta ei trebuie să supravieţuiască! Rostul

lor este să înveţe, să se pregătească de viaţă...

NARATORUL
Şi ea nu se pregăteşte? Într-un fel, e chiar mai pregătită decât tine.

BOGDAN
Tu pe cine aperi?

NARATORUL
Eu nu sunt avocatul nimănui. Eu doar vreau să arăt această comedie ceea ce este în realitate: o tragedie.

BOGDAN
Cine te-a rugat să ne-o arăţi? Oricum, despre ce tragedie vorbeşti? Mai curând dramă – fiecare ne trăim mica dramă... Chiar, de ce o fi numit autorul mizeria asta „comedie"?

(*rămîne tăcut, pe scaun, cu capul în mîini. Intră TINCUŢA, mormîind pe sub nas. Seamănă detul de mult cu Vetuţa – o versiune mai „rurală" a Vicei. Îmbrăcată într-o rochie în carouri mari, pastelate, cu mîneci lungi, lungă pînă sub genunchi. În faţă poartă un şorţ cenuşiu cu buzunare mari, din care ies un pămătuf de şters praful şi o pereche de mănuşi din cauciuc, verzi. În picioare are ciorapi groşi, gri şi papuci de casă cam scîlciaţi. Pe cap poartă o căciulă neagră pe care scrie „ski", care-i acoperă cocul şi urechile*)

TINCUŢA
Vine inspecţia... cică. Mînca-o-ar ciorile! Iar vine mătuşa matale, dom' părfesor, să-şi ia colerul. Doamne, doamne, la ce i-or fi trebuit? Numa' cu ce a luat d-acilea putea să-şi deschidă

în sat un magazin de bijulerii! Le-o fi ascuns în pămînt şi dacă moare fără să spuie nemica, vor descoperi un tiranozaur de-acelea precum a descoperit grecu ăla neamţ în troiene... Ăla cu Agamiţă, de-l arătară pe discaverii cu faţa din aur. Auzii că şi-a tras o piscicolă ca-n visuri, cu apă albastră – de ce şi-or turna, frate, sineală în piscicolă? Dacă mor peştii? Cic-aşa au americănoii ăia prin Califarnia.

BOGDAN
Ai spus ceva?

TINCUŢA
Spui degeaba, dom' părfesor. Cine mă ascultă? Mă dor rotilele în genunchi de mă-nnebuneşte de cîte ori se schimbă vremea, nici genoflectări nu mai pot face. Bezmeticu' de nepot zice că n-am ruşine că nu mă bag sub sutana lui, da' ce? pot îndoii genunchii? Las' că lui îi place că-i intră sub sutană zburdalnicele-astea de căpriţe, stuchi-le-ar Necuratu'! Cică gura bate fundu', aşa mi-a zis cînd m-a dat afară din biserică. Că dacă nu-mi ţin gura şi umblu cu nărături...

BOGDAN
Nărături?

TINCUŢA
Că mă apucai să-i spui netoatei de nepoată-mea să-l mai adune pe popa, că-şi cară eleve pe-acasă cînd ea-i dusă. Da' ea ce face? În loc să-l ia de barbă pe bezmetic, mă riclămeşte tot lui, că mă bag în familiara lor. Auzi, la ea! Dacă-i convine să poarte coarne ca cervicolele, n-are decît, da' ce ne face neamu' de rîs?! Cît-îi Georgică de dereftor, preş şi alte tapiserii îl făcea Vetuţa de umbla handralîc cu căpriţele! (*mieros*) Pe din dos, dom' părfesor, cum umbli matale...

BOGDAN (*ultragiat*)
Eu? Pe din dos?!

TINCUŞA
Hai lasă, să nu-mi spui că ţi s-au micşorat testicoaiele ca la generalu' ăla de vorbea aseară la TV – ptiu! De parc-ar fi de laudă... Ce, n-eşti tînăr? Nu-ţi fierbe sîngele în vernaculare? O văzui pe zurlia de Felicia ieşind d-acilea. Mai ştii, ce-aţi parlat voi doi pe masă? De mult o aud că şi-ar pune-o în cancelarie...

BOGDAN
Nu vorbi cu păcate, doamnă Tincuţa. E un copil!

TINCUŢA
Copil care face copii... Doamne, nu ştiu cum face de nu rămîne grea, că i-a luat la rînd. Toţi care are erectabilă, de prin clasa a şasea în sus... Pe vremea mea aveam mai multă ruşine.

BOGDAN (*cu gîndul aiurea*)
„Cu ruşinea mori de foame”...

TINCUŢA
Eh, nu muream noi de foame, că nu eram atît de decenţiaţi pe cît se crede. Ştiam să ne ferim mai bine. (*îşi aprinde o ţigară*)

BOGDAN
Doamnă Tincuţa, în şcoală nu se fumează!

TINCUŢA
Ştiu, ştiu... Nu eu adun chiştoacele? Auzi, dom' părfesor, ce mă

gîndesc? Oare n-ai fi şi tu de-ăla, mai pomponel? Da' nu te văzui cu băieţaşii... Doar cu profu' de sport. Ţi-or fi plăcînd ăia mai vînjoşii, ca Luminiţei, trăzni-o-ar! D'aia nu se duce la facultativă, să iasă profă, se mulţumeşte să suplinizeze. Prof de sport! Ptiu! să le mînce gîştele orzul din traistă! Ce copii au ieşit din neamul nostru?! Una care numai nu-şi proxinitează bărbatu' de popă, alta care mugeşte ca vaca în călduri după atletu' lu' Peşte... Noroc că eu nu avui copchii.

BOGDAN
De ce n-ai avut, doamnă Tincuţa?

TINCUŢA (*pierdută în amintiri*)
D'apoi eu mai ştiu? Aşa a fost să fie. Răposatul s-a chinuit, nu zic nu. Mă şi mir, că nu-i prea stătea mintea... Da' dacă era poruncă... „Să creştem recensămîntul!", zicea de parcă vorbea de şepticile de vaci. Eh! un prăpădit de politruc, asta era. Care cu cine. Cît a fost copil, s-a dat cu legionarii. Apoi a intrat în ceape şi l-au pus oarece şef pe la lapte, că-i plăcea să-l bea aşa, proaspăt muls, cald, cu spumă. Să nu-l schimbe, a devenit informaţional la securişti, primea primă cinci sutare pe lună. Bani buni, pe-atunci... Da' nu cred să fi ajuns mulţi în puşchisoare din cauza lui, doar vreo cinci-şase – hai, vreo zece. Şi pe urmă mă luă de nevastă. Ai mei mă dădură, că noi eram famelie de burjui şi tătuca voia să-şi dea fetele la pedagogică, să le facă profe. Aşa că eu am stat cu urîtu' – că era cu vreo douzeci de ani mai bătrîn ca mine, vreo două leaturi mai puţine decît tata. N-a fost dragoste între noi, asta e!

BOGDAN
E nevoie de dragoste ca să faci copii, deci.

TINCUŢA
O fi. Poate d-aia căpriţa de Felicia nu rămîne înseminată, ea nu ştie ce-i aia dragoste, vai de sufletu' ei! Mă-sa dusă la produs în Italia, tac-su' la dat cu jula, bună-sa alcolemia satului...Nu te încurca cu ea, dom' părfesor, că ţie ţi-o turna un copchil! Mi-e că de tine-i place...

BOGDAN (*obosit*)
E copil, Tincuţo, ţi-am spus. Mă duc, m-a rugat tanti Vetuţa s-o suplinesc pe Luminiţa. Ha!ha!ha! suplinitoarea suplinită! (*iese*)

SCENA 11
(TINCUŢA, apoi DINU)

NARATORUL
Alta realistă. Măi, unde-or fi dispărut toţi romanticii?!

TINCUŢA
Romancierii? Luzării, cum le spune nepoată-mea? Or mai fiind, dar se terminară. Ducă-să, ce folos îi pe lume de ei?

NARATORUL
O adevărată tragedie!

TINCUŢA
Du-te mă, nu vezi că eşti de tot rîsul?

(*TINCUŢA dă cu pămătuful, formal, pe vitrină, TV, steaguri, şterge cu o cârpă zoioasă geamurile. Intră DINU, îmbrăcat în costum cam trecut, lucios şi ros, cămaşă, cravată, pantofi*

scîlciaţi şi prăfuiţi. Are sub braţ trei cataloage şi o geantă tip mapă, roasă, din piele. Pe cap poartă o pălărie)

DINU
Bună ziua, doamnă Tincuţa.

TINCUŢA
L-alde soră-mea îi săruţi mânuşiţele...

DINU
Fără intenţie. Obişnuinţa.

TINCUŢA
Suntem colegi de mai bine de zece ani.

DINU (*ultragiat*)
Colegi?

TINCUŢA
Ah! Oh! Pardon! eu sunt femeia de sreviciu! Soră-mea m-a uns de curînd administricească, poate n-ai auzit... Sunt şi lidora Sindicatului. Ar cam trebui să-mi săruţi şi mie mâna, coane Dinule. Ai grijă! Am auzit că pensionarii or să cam stea pe-acasă.

DINU
Vorbeşti prostii! Ce se face şcoala românească fără pensionari? Dacă-i să stau eu acasă, va trebui să stai şi tu, şi doamna Vice...

TINCUŢA
Vezi de ce e bun Sindicatu'? De ce trebuie să te porţi frumos cu mine? Iar cu nevoile Şcolii, mă scuteşti! Eu nu ştiu că te apucă somnul la clasă? Ce naiba faci nopţile, nu dormi?

DINU
Doamnă Tincuţa, să nu fim neprincipiali! Mă priveşte ce fac nopţile, sunt ale mele...

TINCUŢA
Ştiu eu. Te uiţi la filme de-ălea. Da' chiar, dragă, ce nu te duci la doctor? Parcă te-ai smochinit de tot, arăţi cu zece ani mai bătrîn. Ai grijă... că nu apuci pensia. (*rîde*)

DINU
Ţi se pare. Am avut mult de lucru în ultima vreme. Au fost examene, restanţe, sesiunea de toamnă...

TINCUŢA
Tot cu meditoarele? La ce drac' îţi trebuie atîţia bani? Ai salariu frumuşel, pensie aşijderea... Şi de mers, nu mergi niciunde. Nu ştiu să te fi dus în vreo concediere, de cînd erai tînăr. Ba, parcă o dată... cu răposata, la băi...

DINU
Voiaj de nuntă...

TINCUŢA
Aşa e. Doamne, ce tineri eram...Acum ce nu te duci? Ce faci cu banii? Copiii îs duşi, vilă nu ţi-ai tras...

DINU
Nu-s mulţi. Pot veni vremuri grele, vreo criză... dacă nu mai pot munci? Atunci, ce mă fac?

TINCUŢA
Da' tinerii ăştia ce se fac? Cîştigă pe lună cît tine într-o săptămînă

– poate nici atît! Şi se mai duc şi în concedieri, şi-n discografici, îşi mai iau şi maşini... Tu n-ai visat niciodată să mergi undeva?

DINU (*ruşinat*)
Ba da. Tot zic să adun bani, să plec. Dar mereu se ivesc altele...

TINCUŢA (*veselă*)
Ia zi! ai visuri ascunse? Spune-mi şi mie!

DINU
Nu, că umpli tot satul. Rîd oamenii de mine.

TINCUŢA
De parcă aşa n-ar rîde! Ce-ţi pasă? Uite, mă jur, nu spui la nime'! Îţi spun şi eu unde vreau să merg... la pensie.

DINU
Da? Ai şi tu vise?

TINCUŢA
De ce n-aş avea? Răposatul, mînca-l-ar viermii, visa un singur lucru, să-l vadă pe tovarăşu' Lenin în carne şi oase! N-a mai ajuns... Eu acum m-aş putea duce, da' să-l ia naiba de cadavru!

DINU (*înveselit*)
Şi atunci unde vrei să mergi?

TINCUŢA (*puţin ruşinată*)
La Paris! (*turuind, în şoaptă*) Turefel, Plaspigal, Mulenruj, Madamtiso... (*cu glas normal*) Da' tu?

DINU
Dar să nu rîzi... La Monte Carlo. Casino Royalle. Să mă îmbrac ca un conte scăpătat, să arunc cîteva fise pe roşu – da, neaparat pe roşu 27! - şi să privesc indiferent cum se învîrte ruleta, ţăcănind, sorbind din cupa de cristal şampanie...

TINCUŢA
Frumooos... Aproape tot atât de frumos ca la Paris. Cine e Rulota? Dacă se supără că te holbezi la ea cînd bea şampane?

DINU (*nu o ascultă*)
Mă pregătesc de ani de zile. Nu mai am mult. Mi-am cumpărat haine de conte scăpătat.

TINCUŢA
Zău? Cum sunt alea?

DINU
Mi le-a vîndut un ţigan, le-a şmanglit din Italia de la un conte... Sunt cam roase, de aceea cred că italianul era cam scăpătat...

TINCUŢA
Ei aş! Le-a purtat ţiganu' la alba-neagra...

DINU
Mai am de cumpărat o şevalieră. Toţi conţii la Monte Carlo poartă şevaliere. Chiar şi conţii ăia ruşi, scăpaţi din revoluţie.

TINCUŢA
Deci, ruşii s-au amestecat în Revoluţie pînă la urmă!? Zicea răposatu', da' nu credeam, prea era amărît că căzuseră comuniştii... Îi cam ţîţîia curu' să nu se afle că era informativ.

Da’ ce ziceai de lepardieră? Ce e aia?

DINU (*cam ruşinat*)
Nu prea ştiu. Probabil ceva volane din dantelă...

TINCUŢA
Frumooos... Să-ţi faci poză înainte să pleci. Sau să treci pe la mine, mai am ceva ţuică, să prinzi inimă pe drum. Apoi eu trebuie să plec, am terminat pe-acilea. O să ţin o şedinţă de sindicat, să scriu că noi ne împotrivim să fim trimişi la pensie. Şi să-mi spui cînd vrei să pleci la Cazino. Nebunaticule! Parcă curvele din Paris nu-s bune, acum-îţi trebuie o Rulotă? (*iese*)

SCENA 12

(DINU, apoi CĂLIN)

(*DINU îşi descheie haina şi se aşează pe un scaun, lăsat pe spate pe spătar. Îşi prinde degetele mari în vestă şi stă cu capul lăsat pe spate, părînd că doarme – sau că priveşte, gînditor, în tavan. Intră CĂLIN brusc, făcându-l să tresară.*
CĂLIN este un bărbat negricios, sărit peste 30, cu mustaţă neagră. Este îmbrăcat în trening pe care scrie „Nyke”, pantofi de sport, iar pe cap poartă o şapcă de baseball fără cozoroc. Are mişcări bruşte şi pare să nu-şi găsească locul.)

CĂLIN
Sal’tare, umbră veche. Te-am trezit? Nu te laşi, nu te laşi...

DINU
Ce-ţi pasă ţie?

CĂLIN
Îmi pasă, c-am diplomă de matematici şi fac pe profu’ de sport.

DINU
Parcă-ţi plăcea sportul. Aşa ai ajuns şi... matematician. Vai de capul tău!

CĂLIN
Experienţa-mi lipseşte. Dar de unde experienţă, dacă pensionarii ţin joburile?

DINU
Nu-ţi trebuie experienţă să rezolvi o ecuaţie, ci logică. Am elevi... cam tîmpiţei... care rezolvă mai bine şi mai repede decît tine. Cum naiba ţi-au dat diplomă?

CĂLIN
Cum mi-au dat-o? Întreabă. Profesori ca şi voi, numai de aşa ceva am avut parte!

DINU
De ce nu te-ai dus la geografie, tot nu conta? Acolo învăţai cel puţin să te orientezi pe hartă, să ştii pe unde ajungi cu turneul...

CĂLIN
Crezi că nu ştiu pe unde am umblat? Ştiu mai bine geografie decât Lumi, de exemplu. Dar ea are pile, eu nu am. Jucam tenis cu decanul de la mate – asta e.

DINU
Aha. Mă miram eu... Şi îi plăceau şi „amintirile” din turnee...

CĂLIN (*schimbă vorba*)
Dom'le, n-ar fi rău la sport. Dacă nu m-aş plictisi în halul ăsta. Nimeni nu dă pe-acolo, dom'le! N-am mai văzut aşa ceva.

CĂLIN
Las' că fetiţele vin...

CĂLIN
Unele. Vor să aibă trup de trup...

DINU
Aha. Cu ele faci şi ore suplimentare, am auzit...

CĂLIN
Ai auzit prost. Îs şi puturoase, mai curând ar slăbi făcînd foamea... Le adun învăţîndu-le să facă „chearsleader", cum au văzut prin filme că fac liceenele americane.

DINU
Mai bine le-ai pune la bară. Cele mai multe asta vor face, dans exotic...

CĂLIN
Man, mă uimeşte cinismul cu care priviţi situaţia. Ştiţi cu toţii că sistemul pute. Că aceşti copii nu au nici o şansă...

DINU
Nu e chiar aşa. Eu fac meditaţie cu ei. Unii au rezultate bune în liceu, în facultate...

CĂLIN
Asta nu trebuia să o faci la ore? Acolo dormi.

DINU
La clasă nu le pasă. E gratis şi obligatoriu. (*rînjeşte*) Mă, eu am apucat anii cînd învăţămîntul era învăţămînt! Părinţii l-au stricat. Toţi voiau odrasle premiante. Dar pe copii îi învăţau acasă că şmecheria, nu munca, primează. Mai repede aruncă în profi cu bani – şi aşa cei mai mulţi îi câştigă pe degeaba.

CĂLIN
Şi voi luaţi. În mine aruncă, dar cu firimituri. Cică, ce nevoie au copiii de sport? Sau de lucru manual? Auzi!? Nu ştiu să bată un cui măcar...

DINU
Luăm, de ce să nu luăm? Noi nu trebuie să dăm? La inspectori, la doctor, la notar, la naiba să-i ia! Şi la poliţai, să nu–i uit pe ăştia...

CĂLIN
Tu nu ai maşină, ce ţi-or face?

DINU
Păi, nu începuseră să mă urmărească, cum că nu plătesc impozitele pe meditaţii. Dracu' plăteşte? – dar ei aveau treabă cu mine! Până când le-am dat partea, să mă lase în pace.

CĂLIN
Eu nu le dau! Nu iau şpagă, nu dau.

DINU
Ai grijă. Aşa cum eu am auzit de fetiţe, vor auzi şi ei. Că are Tincuţa o goarnă...! Te bagă la corupere de minori, plăteşti cît nu face...

(*CĂLIN rămîne pe gânduri. Intră LEOPOLDINA*)

SCENA 13
(CĂLIN, DINU, LEOPOLDINA)

LEOPOLDINA
Ce fac băieţii? (*se aşează la masă, trîntind catalogul*)

CĂLIN
Te-ai enervat?

LEOPOLDINA (*izbucneşte în râs*)
Cred că o să te rog să mă înveţi box, sau karate. Ştii?

CĂLIN
Nu. De ce?

LEOPOLDINA
Să-i iau la întors. Unii sunt mai înalţi decît mine. Numai nu-mi scuipă seminţe în cap. Ce pot să le fac?

DINU
Zi aşa, i-ai bate?! Poţi pierde slujba.

LEOPOLDINA
Pe naiba! Nu m-ar reclama, de ruşine, că i-a bătut o domnişoară... Chiar, mă înveţi?

CĂLIN (*rîzînd*)
Nu ştiu. Sunt prof de mate şi am jucat tenis. Dar să ştii că te-ar

reclama, sunt poltroni... Te pot învăţa tenis.

LEOPOLDINA
Păcat că nu ştii karate. Dacă ştii tenis pe cît ştii box...

CĂLIN
Nu te lua şi tu de mine. Am fost campion de tenis la juniori... Pe ţară!

DINU (*turnînd oţet pe rană*)
Şi la internaţionale, pe ce loc? Şapte sute? Opt?...

CĂLIN
Chiar opt sute. Din zeci de mii! Care din voi a fost măcar primul în grupă, în clasă?...

LEOPOLDINA
Eh! eram, eram... de n-aş fi fost! N-am ştiut să mă bucur de tinereţe. Premiantă, intrată printre primii zece, şefă de promoţie... Ca să ajung la Scârna Mare!

CĂLIN
Chiar, tu cum ai ajuns aici?

LEOPOLDINA
Ghici.

DINU
N-a dat darul...

LEOPOLDINA
Vezi cine ştie? Dar tu, cum d-ai stat toată viaţa aici?

DINU
Mie mi-a plăcut. Am venit cu vise mari. Cu soţia – am fost colegi. Ea era din sat de aici. Ne-am făcut casă, am lucrat împreună... Era bine. Ea scria poezii, eu dădeam meditaţii - pe atunci, nu pe bani. N-aveam ambiţii mari.

LEOPOLDINA
Copiii au avut. Ei au plecat...

DINU
Aşa e viaţa. Ei vor altceva. Dacă eram mai tînăr, poate şi eu voiam altceva... (*se ridică şi iese*)

LEOPOLDINA
Eu nu mai vreau nimic. Dacă aveam destui bani, îi dădeam şi, pa şi pusi! Mai era speranţa că mă voi căsători – dar cu cine, la ţară? Aici bărbaţii sunt ca locurile la teatru: dacă le găseşti, nu sunt bune; dacă sunt bune, sunt luate... Care nu sunt însuraţi, sunt jigodii!

CĂLIN (*ofuscat*)
Ba, pardon!

LEOPOLDINA
Măi Căline, tu eşti băiat bun, dar... ai ceva ascuns. Tu ce naiba cauţi aici? Să nu-mi spui că nu ţi-au rămas bani din turneele tale cu tenisul. Ai fi găsit ceva pe la Bucale, poate prin străinătate... Eu cred că tu te ascunzi... dar e treaba ta. Oricum, şi eu vreau să plec, şi tu vrei să pleci. De ce ne-am încurca?

CĂLIN (*cu jumătate de glas*)
Dacă ne-am plăcea...

LEOPOLDINA (*cu gândul aiurea*)
Dacă...

SCENA 14
(cei dinainte, GEORGE, DORINA)

(*Intră George, deschizând ceremonios uşa înaintea Dorinei. Directorul este îmbrăcat în costum de marcă, bleumarin. Ea poartă taior şi fustă crem din material bun, pantofi cu toc, geantă asortată. Părul este adunat în coc. Dorina trece pe lîngă director, se duce la masă şi se aşază pe scaunul din centru. George se aşază lîngă ea*)

CĂLIN, LEOPOLDINA (*într-un glas*)
Să trăiţi, doamnă Inspectoare!

DORINA
Şefă!

GEORGE, CĂLIN, LEOPOLDINA (*într-un glas*)
Şefă!

DORINA
Of! of! că trebuie să umblu pe coclauri. Cînd naiba vă asfaltaţi satul, bre? Să-mi rup pantofii şi alta nu!

GEORGE
O facem, o facem. Acum, că sunt ai noştri la putere...

DORINA
Sunt la putere de cîţiva ani! C-aţi tot trecut de la unii la alţii...

Cînd nu erau, că nu se poate. Cînd sunt – că avem alte probleme. Să-mi stric Audiul venind încoace. Să ştiţi că nu mai vin!

GEORGE
Lăsaţi, doamnă Inspectoare-şefă, că nu veniţi degeaba. (*văzînd-o încruntându-se, se grăbeşte să adauge*) Ştiu ce inimă bună aveţi! Veniţi pentru noi, prăpădiţii. Cum am trece altfel examenele, cum ne-ar creşte salariile? Cum ne-am rezolva problemele fără dumneavoastră?

DORINA
Aha!... Da, am inimă bună, se ştie. Păcat că nu toţi apreciază acest lucru. (*se uită cu înţeles la Leopoldina*)

LEOPOLDINA
Se apreciază... Dar să ştiţi că nu e vina mea. Am făcut ce-am putut. Ultima dată făcusem rost de un pom de-acela minunat, căruia îi cresc coliere în loc de fructe, dar nu ştiu de ce naiba s-a uscat înainte de-a da rod...

(*Toţi tac stînjeniţi*)

GEORGE (*rupe tăcerea*)
Ha!ha! ha! mai cresc coliere, mai cresc... Leopoldino tată, ce nu te duci tu la clasa a şaptea, e acolo o gălăgie...

LEOPOLDINA
E ora de istorie.

GEORGE
Las' că ai auzit şi tu de Ştefan cel Mare şi Sfînt. Ia, dă fuguţa şi povesteşte-le!

LEOPOLDINA (*pornind spre uşă*)
Da, bănuiesc că Luminiţa n-a auzit de Marele Voievod. De aceea nu poate ţine clasa în frîu... (*iese*)

DORINA (*veninos*)
Domnule George, cum de permiţi atîta tupeu în şcoala dumitale?

GEORGE (*umil*)
Are titulatură, ce pot să-i fac?

DORINA
Are? Ce s-a dat se poate lua înapoi...

GEORGE
Ce să facem? Nu am găsit niciun suplinitor de fizică-chimie. Dacă ne-aţi găsi unu', poate...

DORINA
Să văd ce pot face. Tot eu...

GEORGE (*făcînd semn lui Călin să plece*)
Tot dumneavoastră! Că ne iubiţi că o mamă... (*Călin iese. Văzîndu-se singuri, George scoate din buzunar un plic şi i-l dă Dorinei*) Uitaţi, doamnă Inspectoare-şefă!

DORINA (*uitîndu-se în plic*)
Iarăşi un colier?! Doamne, voi nu aveţi pic de imaginaţie! (*îl scoate şi-l admiră*)

GEORGE (*umil*)
E greu... De cînd s-au schimbat la putere... Dar nu pot să-i critic

pe ăştia, v-au pus şefă. Bună mişcare, să schimbaţi partidul la ţanc!

DORINA
Da, că acolo era o mîncătorie ce n-ai pomenit! Dom'le, e ceva de speriat cu politicienii ăştia... Păcat că la anul sunt iar alegeri... Naiba-i mai ştie pe alegători, dacă-i votează pe ăilalţi?

GEORGE (*liniştitor*)
Lăsaţi că va fi bine. Dar nu vă uitaţi la colier ca la ceva fără preţ. Uitaţi, ştiţi ce-i ăsta? Un koson veritabil!

DORINA (*încîntată*)
Chiar? N-am văzut pînă acum...

GEORGE
Nu a fost uşor. Căutătorii le-au adus lu' Şefu, juma'-juma', să-i ajute să-i scoată din ţară. Dar de unu' tot m-am agăţat... Scump al naibii!

DORINA (*indiferentă*)
Da, da... Ce vrei?

GEORGE
Ştiţi, Luminiţa...

DORINA
Ce nu-i dai un toc de bătaie? E fată mare, ar trebui să-şi ştie interesele...

GEORGE
S-a îndrăgostit de sportivu' ăla... profu de sport.

DORINA
Ai grijă! Am auzit vorbe prin oraş...

GEORGE
Am auzit şi eu. Dar se rezolvă. Mă costă alt koson, dar i se închide dosarul. Banditu' ăla de arab ajunge acasă, ca să-l lase pe ăsta în pace. Atunci se poate apuca serios de afaceri – nici nu crezi ce... Are potenţial!

DORINA (*rîzînd*)
Fie. Să mă ţii la curent, nu se ştie cînd o relaţie cu... potenţial e bună. Şi Luminiţa?

GEORGE
Doamnă Dorina, aranjează-i să-şi ia o licenţă: istorie, geografie, fizică, chimie, chiar ecologie - ce vrei matale, tot n-are importanţă. O facultate mai lejeră, că n-are timp de navetă. Să nu mai stea suplinitoare!

DORINA
Se face! Da' vezi, cînd mai dai peste un... ăsta... nu mă uiţi!

GEORGE
Se poate? Dacă nu ne ajutăm noi între noi...

DORINA
Am auzit c-aţi avea ceva probleme cu icoanele...

GEORGE
Nicio grijă, o rezolvăm noi! A fost mai rău anul trecut. Kelemen...

DORINA
Ungurul? Da...

GEORGE
Se împotrivea să se pună icoane în clase. El era sectant de-ăla, luteran sau aşa ceva...

DORINA
De ne-nchipuit! Cum a ajuns ăla în şcoala ta? Nu mai au pic de ruşine. De ce nu pleacă în Ungaria lor?!

GEORGE
Aşa i-am spus şi eu. Pînă la urmă a plecat de aici, părinţii vroiau să-l linşeze...

DORINA (*brusc interesată*)
Taci, bre! Părinţii? Ăia nu au opinii nici cînd e vorba de ei...

GEORGE
Eh! a trebuit să împingem câţiva din spate. A ajutat şi frate-meu, Primarele. Le-a zis că le dă scutiri la taxe... Cum a ajuns ungurul la noi? Păi, se însurase cu-o ceangoaică din sat. Au plecat amîndoi. Oricum trebuia să plece, era bun, preda economie... Cică vroia reformă în şcoală, în învăţămînt...

DORINA (*explodează*)
De necrezut! În loc să-şi vadă de gulaşul lor?!... Dom'le, am zis întotdeauna: suntem prea buni, proşti de buni! Toţi veneticii ni se cacă-n cap. Bine c-a plecat! Acum cine predă economie?

GEORGE
Eu... cînd am timp. Ce nevoie au copiii să ştie economie? Nici

părinţii lor nu ştiu. De fapt, se descurcă, ai rămîne uimită ce de bani au unii elevi... Dar să ştii, n-ar fi fost scandalul atît de mare, dacă nu se dădea Belicovici cu ungurul...

DORINA
Ăstuia ce-i mai trebuia?

GEORGE
Îşi descoperise ceva rudenie evreiască îndepărtată...

DORINA
Ei, taci! Cît de îndepărtată?

GEORGE
Ei, îndepărtată tare... El era din satul vecin, toţi îi ştiu familia, de-alde Belivan. Veniţi de peste Prut înainte să vină ruşii. Săraci, vai de mama lor. Ăsta şi un frate au făcut liceul pedagogic, apoi Insitutul. Frate-său a plecat în America în 90. Mai de curînd se dau evrei. Cică, românii le-au confiscat averile şi au fugit peste Prut să nu fie deportaţi. Cînd au venit ruşii, s-au întors acasă. Naiba ştie unde e casa lor, că nu vor să spună...

DORINA
Şi ce avea cu icoanele?

GEORGE
Cică acum e iudeu, ăsta, mozaic de-al lor...

DORINA
Şi cum l-ai domolit?

GEORGE
Cu ăsta a fost mai greu. Mai deştept decît Kelemen... De evrei nu te poţi lua, imediat îţi pun eticheta de rasist...

DORINA
Antisemit.

GEORGE
Cum spuneţi. Şi avea şi pile. El stă mai mult pe la Bucureşti, Cluj, Timişoara, Spania, mai mereu în America... Învîrte afaceri cu frate-său. Luminiţa mea îl suplineşte. L-aş fi dat afară, da' postul şi-l ţinea blocat de la Inspectorat...

DORINA
Aha! ăla e? Nu mi-l aminteam după nume. OK, nu te lega de el. Ce treabă ai?

GEORGE
Nici o treabă. Pînă termină Luminiţa facultatea, n-are decît să fie titular. El venise şi făcea valuri cu ungurul ca să-i semnez un nou contract. I-am mărit salariul, să-i închid gura. Marian, primarul, i-a mărit terenul spre stradă... Acum e bine.

DORINA
Deci, nu mai ai probleme cu icoanele...

GEORGE
Ar mai fi ceva, dar se rezolvă. Cineva le-a furat de pe holuri.

DORINA (*scandalizată*)
Asta nu se poate! Ăsta-i vandalism. La mine în teritoriu! Ce or să zică cei din Consiliu?

GEORGE
Ăia nu trebuie să ştie. Rezolvăm. Am vorbit cu Poliţia, cu Primăria... E doar un furt – nu e primul. Am vorbit cu Părintele Ioan, proful de teologie, or să picteze altele...

DORINA
OK, OK, ai grijă! Nu vreau să aud de probleme în teritoriu! Trebuie să plec, am de oprit şi la Prisaca. Mi s-a terminat mierea. Nu ai nişte brînză? Nişte caş afumat? Prim-vicele tocmai mi-a spus: „Dorinel, – aşa-mi zice el - tot umbli tu pe la ţară, poate te-mpiedici de-un căşuţ de-ăla afumat. Că tot ăla ca la mama acasă e mai bun!" E mai bun, ştie el ce ştie.

GEORGE
Păi, să mergem. Vă însoţesc pînă la portar – are ăsta o brînză! Altfel, nu-l ţineam de portar...

DORINA (*se ridică*)
Chiar, ce nevoie aveţi de portar?

GEORGE
Nu avem. Dar de brînză, da! (*ies împreună, rîzînd*)

SCENA 15
(IOAN, FELICIA)

(*Scena rămîne cîteva momente goală. Intră tiptil Felicia. Se duce şi scotoceşte în vitrină. Intră Ioan*)

IOAN
Asta o cauţi? (*scoate revista de sub sutană*)

FELICIA (*tresare, dar îşi revine repede*)
Trebuia să mă gîndesc. Ai luat-o în budă, să te uiţi la poze?

IOAN
Of! fiică a Evei, eşti gura Iadului! Uită-te la tine, eşti ispita întruchipată! Ar trebui să fii închisă într-o mînăstire!

FELICIA
Da. Şi tu să fii stareţul! (*Rîde fără veselie*) Părinte, e adevărat ce spui tu, despre spovedanie?

IOAN
Absolut! E o taină mare!

FELICIA
Deci, dacă mă spovedesc, mi se iartă păcatele?

IOAN
Desigur.

FELICIA
Şi pot ajunge şi în Rai?

IOAN
Nu e imposibil. Depinde de păcate. Cele uşoare se iartă mai uşor. Trebuie să posteşti, să te pocăieşti...

FELICIA
Şi dacă păcătuiesc din nou?

IOAN
Domnul e milostiv, ne iartă de şaptezeci de ori câte şapte...

Totuşi, nu profita de mila lui!

FELICIA (*se saltă cu fundul pe masă, bălăngănindu-şi picioarele. Pare un copil*)
Curvia e mai rea decît furtul? Decît minciuna? Decît crima? Decît celelalte?

IOAN
Toate sunt la fel. Păcate.

FELICIA
Eu nu fur. Toţi fură. Îi văd, îi ştiu...

IOAN
E păcatul lor.

FELICIA
Nici nu le pasă. Nici de Justiţie, că sunt mînă-n mînă cu poliţaii, cu avocaţii, procurorii, judecătorii... Nici în Iad nu vor ajunge, că vin la tine sau la alţi popi, de le daţi dezlegarea!

IOAN
Nu cîrti! Dumnezeu va şti să facă dreptate.

FELICIA (*cu îndoială*)
Şi ţie?

IOAN
Şi mie.

FELICIA
Crezi că nu ştiu cum e cu icoanele? Şi cînd le-aţi „cumpărat”, şi

cînd le-aţi furat... Cu furtul din banii de restaurare a bisericii. Din banii adunaţi pentru sinistraţi...

IOAN (*furios*)
Ai grijă ce vorbeşti! Asta e zavistie.

FELICIA
Printre păcatele mele nu se numără minciuna. Spun ce gîndesc, nu mă tem, nu mă ascund. Cum îi zicea la asta, profa? Ipocrizie? Duplicitate? O văd în jurul meu şi mi-e scîrbă de ea! O văd peste tot, la TV, la şcoală, pe stradă, acasă. Una spunem, alta gîndim, cu totul alta facem! Nu-mi mai respect părinţii, părinte.

IOAN
Asta e rău.

FELICIA
Nu e vina mea. I-aş iubi ca pe ochii din cap. Uneori mă simt ca un pisoi părăsit lîngă un gard. Nici să miaune nu îndrăzneşte. Strada e plină de dulăi, gata să-l sfîşie. Oamenii sunt gata să arunce cu pietre în el, să-l ia-n şuturi, să-l spînzure... Ai văzut ce-a făcut Prelipceanu? A spînzurat opt pisici de grinda de la pătul, cu sîrmă, şi le-a lăsat acolo să le vadă lumea. Toţi rîdeau şi făceau garagaţă - mie mi-a venit cu leşin. Îmi venea să vărs. Dacă aveam o mitralieră, aş fi tras în ei pînă terminam gloanţele.

IOAN
Nu e bună ura asta, e de la diavol. Te otrăveşte... Leapădă-te!

FELICIA
Omul are nevoie de dragoste. De înţelegere. De respect. Astea ne sunt date de Dumnezeu. Mă gândesc...

IOAN
Nu te mai gândi! Huleşti...

FELICIA(*fără a-l fi auzit*)
...că atunci cînd vorbim despre un om bun, îl asemănăm cu un animal. E mîndru – ca un cal. E credincios – ca un cîine. E blînd – ca un miel. E curajos – ca un leu. Calitatea supremă a unui om este cea de părinte – şi ştim că toate animalele - pînă şi hienele! – au simţul matern. Mă uit pe Discovery şi văd antilopele cum îşi pun puii cei slabi şi neajutoraţi în mijlocul turmei, să-i apere. Văd mame jertfindu-şi viaţa pentru copiii lor... Omul ar trebui să posede astfel de calităţi în mod normal, să nu fie nimic de laudă, de cinste – cînd le are. Să fie judecat pentru calităţi pur umane, care ţin de intelect, de spirit. Înţelegere, milă, iertare, altruism, dragoste, umor... (*Ţipînd*) De ce omul se comportă mai rău decît animalul? De ce ucide nu din necesitate, ci din ură, invidie, să profite? De ce asupreşte, jigneşte, de ce e invidios, egoist?... De ce nu-i în stare, de multe ori, să fie un bun părinte? Îşi fac copii şi-i leapădă prin tomberoane sau orfelinate – sau pur şi simplu pe străzi. Uită-te la noi. De ce ne jertfesc întotdeauna pe noi? Ai mei sunt în Italia, ai lui Sorin în Spania, ai lui Vlăduţ... Pentru mine, pentru noi au plecat? Jumătate din noi suntem săraci, flămînzi, singuri, imorali, needucaţi... Părinţii noştri petrec pe-acolo, îşi fac case – sau vin aici şi-şi trag cîte-un viloi să rupă gura vecinilor. Chiar, părinte, ce zice religia, biserica, despre moralitate? (*fără să-l asculte*) Orice ai zice, parcă noi nu putem vedea? Primarul, care fură de cînd îl ştiu, e primar tot de cînd îl ştiu. Toţi îl înjură – toţi îl aleg! Şi gaşca lui, care face şi desface în sat şi în comună. Şi toţi adulţii, cu minciunile lor. Toţi după chilipiruri, muncă puţină, dar toţi fuduli nevoie mare. E o curvăsăraie!.... Da, cuvinte frumoase auzim, dar ochi să vedem nu avem? Minte să înţelegem, inimă să simţim?

IOAN (*plictisit*)
Şi ce vrei?

FELICIA (*după o tăcere*)
Da' eu ştiu? Să mă spovedesc. Am ţinut post. În toate cele. (*rîde*) Diseară m-ai programat, ţi se duce nevasta de-acasă. De aia ai pregătit revista?

IOAN (*încurcat*)
Vii?

FELICIA
Sigur că vin. De ce n-aş veni? Dar nu mă voi spovedi ţie, ştiu că e periculos. Raluca a făcut-o – şi ai siluit-o în biserică!

IOAN
Tu n-ai nevoie să fii siluită.

FELICIA
Eu, nu. Eu sunt o păcătoasă. Sunt o tîrfă! (*rîzînd*) Ştii, o să merg să mă spovedesc părintelui Teofil. Ştiu că va ţine taina spovedaniei – dar ţie-ţi va ţîţîi curul să ştii că un alt popă îţi ştie tainele. Ha!ha!ha!

Cortina

ANTRACT

(*un singur spot, pe NARATOR*)

NARATORUL
Aşa. Aici ar fi o pauză. Cele mai multe piese de teatru sunt în trei acte, cu două pauze între ele. Atît de mult intrase acest obicei în normalitate, încît şi filmele aveau „intermission", două serii. Chiar dacă publicul spectator nu ieşea la o ţigară sau la o cafea pe holuri...
Cel puţin aşa îşi amintesc cei mai în vârstă. S-a mai schimbat obiceiul. Acum Spectatorul nu rezistă mai mult de cincizeci de minute – hai, o oră. Întreruptă de scurte reclame pe timpul cărora îşi poate aduna gândurile şi ronţăi nişte junk food... Vina este a televizorului, desigur. Rezultatul? Cine mai îndrăzneşte să monteze o piesă de Shakespeare? E o adevărată tragedie!

O VOCE DIN ÎNTUNERIC
Maestre, prea le vezi toate în tragic. Dom'le, nu sunt toate chiar atât de negre...
NARATORUL
Nu sunt negre? Ce tot vorbeşti? Tu ai avea energie să asculţi monologul lui Hamlet până la capăt?

VOCEA
Dom'le, cine mai are timp de Hamlet? Da' chiar... „Ceva e putred în Danemarca"... Numai în Danemarca? La noi nimic nu e putred? Cui, ce-i pasă de Danemarca – până la coadă, treaba lor, aşa le trebuie! Şi cine are timp să se lamenteze pe chestia asta zece minute, pe ceas? Chiar, cât e ceasul? Helo! aprindeţi lumina!

(*un al doilea spot cade pe COR*)

NARATORUL
Aşadar, nu mai facem pauză?
CORUL
Aaaaaa.... fi sau aaaaa...... nu fi?
Zeii cei nemuritori hotărâre-vor
Biete paiaţe sunt muritorii în mâinile lor
Şi viaţa şi-o trec când nici nu ştii.

NARATORUL
Desigur, după acest prim act, adevărata amploare a tragediei este greu de perceput...

UN CORIST
Ce tot îi dai, frate, cu tragedia? Unde e tragedia? Câteva mici

drame, nimic mai mult, cât să ne condimenteze viaţa. Toţi avem parte de ele, zi de zi – de unde am şti, altfel, ce e fericirea? Asta e marea noastră calitate, a românilor: noi nu luăm niciodată lucrurile în tragic. Ori în serios. Mai o băşcălie, mai o garagaţă, râsu-plânsu... Chiar, tu eşti român. Tu ştii ce aia tragedie?

ALT CORIST
O adevărată tragedie ar fi dacă ar cădea curentul...

ALT CORIST
S-o crezi tu! Ar fi de tot hazul! Am pleca acasă cu toţii,

NARATORUL
Şi banii pe bilete, cine i-ar da înapoi? Ia gândiţi-vă, dacă ni s-ar opri banii din salariu, ce ar fi, tragedie sau dramă?

UN CORIST
De râs n-ar fi, asta e sigur. O dramă pentru fiecare din noi, o adevărată tragedie pentru mine, că am promis amantei că o duc la Ibiza...

ALT CORIST
Dom'le, tragedie e când se moare. Unde sunt cadavrele, dom'le? Sângele? Tragedie ar fi dacă ne-ar cădea tavanul în cap...

ALT CORIST
Acum nu mai cad tavane. Se pun bombe, se iau ostateci... se trage cu mitraliera...

NARATORUL
Terminaţi cu chestiile astea, vreţi să speriaţi spectatorii? Sunt

şi copii...

ALT CORIST
Am ghicit! În piesă vine un puştan cu un puşcoci în şcoală şi împuşcă profii. Şi colegii, că tot are gloanţe...

ALT CORIST
De unde puşcoci, dom'le? Unde te crezi, în America?

ALT CORIST
Nu s-au furat puşcoace? Ce vroiai să se fure, tancuri?

NARATORUL
Hei, gata! Alta e tragedia. Veţi vedea. Să revenim... Chiar, ce vrea de fapt Autorul? Hai la treabă, la posturi!

UN CORIST (*în timp ce porneşte spre ieşire*)
Totuşi, de ce nu se face pauză?

NARATORUL
Vrei să se „răcească" Publicul? Să uite despre ce e vorba în piesa noastră?

ALT CORIST
Despre ce e vorba? Că n-am înţeles nimic... (*iese*)

ALT CORIST
Şi pnă la urmă se lasă cu împuşcături? Moare cineva? (*iese, urmat de ultimul corist*)

NARATORUL (*în urma lor*)
Ce aveţi, frate, cu puşcoacele? Ţi-am zis, alea-s tragedii americane. La noi sunt altfel, mai mundane. Le trăim şi nici nu le băgăm în seamă. C]nd dau peste noi, facem garagaţă, dăm vina pe alţii... Dar realitatea tragică este că tragediile nu dau peste noi, ele ne însoţesc la fiecare pas al vieţii. O zi tragică este pur şi simplu o zi obişnuită. Corul! Hei, se aude?

CORUL (*de după cortină*)
O zi obişnuită ne-au dat zeii, aaaaa.....
O zi care la Scârna Mare nici măcar nu-i sărbătoare
Când Destinul nemilos nu loveşte, ci ne strânge în braţe
Aaaa.... când Ursita e scrisă şi nimeni nu o poate schimba.

(**Cortina** se ridică)

ACTUL II

NARATORUL
Aici începe Actul II, cred că v-aţi prins. La cererea generală a Publicului – vă rog, nu acum, altă dată! – Pauza chiar se va putea lua, între 15 şi 30 de minute, p]nă la bătaia gongului. Dar Autorul mi-a mărturisit că ar vrea să-şi asculte piesa la radio şi, g]ndiţi-vă şi dumneavoastră, cum s-ar putea atunci da o pauză de 30 de minute?
Decorul este acelaşi, desigur – v-am spus despre bugetul restr]ns. Au trecut c]teva luni, se apropie vacanţa mare. Cum pot afirma unii, vacanţa continuă, de fapt, din vara trecută, ha!ha!ha!... Doar elevii dintr-a opta trăiesc drama existenţială a hotăr]rii de-a-şi petrece vacanţa şcolara la liceul din orăşelul apropiat, unde pot face naveta zilnic, cîteva ore, zdruncinaţi

prin hârtoapele „şoselei”, sau în muncipiul mai îndepărtat, de unde naveta se face săptămînal şi unde nimeni nu-i bate la cap, ştirbindu-le independenţa.
La ridicarea cortinei , în cancelarie o putem vedea pe FELICIA. Caută ceva prin vitrină – de câteva minute bune...

SCENA 1

FELICIA
Unde naiba e? La ea acasă nu-i. Nici nu ar da-o cuiva. Dacă nu-i aici, precis este în bibliotecă, cel mai sigur loc. Cine mai intră în bibliotecă? N-aş fi crezut... Va fi naşpa de tot, dacă se află. Cocalarii ăia umblă să-l pună pe net...

NARATORUL
Ce cauţi? Vezi să nu te prindă cineva...

FELICIA
Nu-mi purta de grijă! Mi-s piţipoancă mare, mă ştiu descurca. Numai ăştia mari parcă-s bătuţi în cap...

NARATORUL
Vezi că tot în vitrină şi-a ascuns Georgel kosonul. Că s-a auzit că s-au furat vreo doişpe şi cîţiva îl bănuie şi pe el. Ăla Mare e furios leoarcă, el ştia numai de şase, primise juma’ trei. Vrea sînge! Pe Georgel l-au percheziţionat... în lipsă. Va fi o tragedie!

FELICIA
Cool! Dacă dau de koson, i-o coc. Dar habar n-ai, va fi naşpa.

Cum zici, o adevărată tragedie, cînd va da în clocot. Stai să vezi! (*scotoceşte. Aude zgomot la uşă şi face un salt înspre masă*)

SCENA 2
(FELICIA, MARIAN)

(*Intră Marian Strâmbu, primarul satului Cârna Mare, fratele directorului. Seamănă destul de mult cu George, doar că nu poartă costum, ci e îmbrăcat „şantiereşte", cu jachetă, pantaloni băgaţi în cizme verzi de cauciuc, pe cap o şapcă „tovărăşească"*)

MARIAN (*bănuitor*)
Singură? Unde-s profii? Tu ce cauţi aici?

FELICIA
Caut ceva? De unde ştii?

MARIAN
Ce-ar căuta o elevă singură în cancelarie?

FELICIA
Să fie urecheată, de exemplu. Că nu şi-a făcut lecţiile.

MARIAN
Cine-şi mai face lecţiile?

FELICIA
Nimeni, ai dreptate. Că-i naşpa... pardon, că e fată rea. Foarte

rea. Se culcă cu bărbaţi însuraţi. Bad girl!

MARIAN (*tuşeşete încurcat*)
Nu e chiar atît de rea. Îşi ţine gura. E bine să-şi ţină gura şi pe mai departe. De fapt, nu pe de-a moaca.

FELICIA
Această nasty girl vrea să facă grevă – aşa am auzit. De cînd cu criza, leul a devenit pisică. Nu-i mai ajunge nici de chiloţei...

MARIAN
Aha! La ce naiba-i trebuie chiloţei? Să-i spui că drumurile de pe-aici nu sunt foarte sigure, se mai pot întîmpla şi accidente. Sau, hai, spune ce fat-ar mai ajunge tîrfă de lux, cu o cicatrice pe faţă?

FELICIA (*bravînd*)
O fi Mafia bau-bau, dar nu cea... locală.

MARIAN
Fetiţa cea rea a crescut mare. La toamnă va fi la liceu. Nu cu buzunarele goale. Aşa-i bine?

FELICIA (*nepăsătoare*)
Vom vedea. (*porneşte spre uşă*)

MARIAN
Dacă o vezi pe Vicea, roag-o să vină aici. Sau pe Tincuţa.

FELICIA
Pe una sau pe cealaltă? (*Deschide uşa. Pe ea intră sergentul de poliţie COSTICĂ Viezure. FELICIA iese*)

SCENA 3
(MARIAN, COSTICĂ)

MARIAN
Aha! Salut. Veşti?

COSTICĂ
Să trăiţi! Ceva-ceva... E bine să ştiţi.

MARIAN
Întotdeauna e bine să ştiu! În ce direcţie?

COSTICĂ
Sunt mai multe.

MARIAN
Zi de icoane. Se face anul, trebuie închis dosarul...

COSTICĂ
Păi, ăsta e simplu. Cîţiva băieţi de-a opta. Dar sunt minori, nu ne putem lua de ei. Mai rău e că-n spatele lor e părintele Ioan... şi Tincuţa.

MARIAN
Aha. Pe popă îl cam bănuiam...

COSTICĂ
Antenele noastre zic că icoanele au apărut la tîrg în Dobrogea, se vînd pelerinilor la Sfîntu' Andrei.

MARIAN
Aşa. Tincuţa, zici? Nu mă mir. Frate-meu, ştie?

COSTICĂ
Cum să nu ştie? Ştie tot ce e în şcoala lui. A mers mucles, e nepotu', cumnata... Poate ştie şi Vicea...

MARIAN
Bine. Altceva?

COSTICĂ
Cu astea ce fac?

MARIAN
Las' că le rezolv eu, cu George.

COSTICĂ
Cum vreţi. Kosonii.

MARIAN
Ai dat de hoţi?

COSTICĂ
Asta e greu, n-au lăsat urme. Dar ceva-ceva tot a răsuflat. Bănuim unde-ar fi cîţiva cocoşei.

MARIAN (*îngrijorat*)
Nu vă luaţi după aparenţe şi zvonuri! Putem da de dracu'...

COSTICĂ
Dacă se bagă SRI? Interpolul?

MARIAN
Ce să caute, bre? Suntem ţară independentă, suverană... Mai bine să-şi vadă de cocoşeii lor!

COSTICĂ
Şase au apărut la ei, la o casă de licitaţii. Au luat-o din capătul ăla. Mi-e teamă...

MARIAN
Las' că se rezolvă! N-or fi primii. Vorbeşte mai bine cu inspectoarea aia, madam Colier...

COSTICĂ
Dorina...

MARIAN
Da. Să nu se mai afişeze cu el la gât, îl mai recunoaşte dracu' cineva şi dăm de naiba.

COSTICĂ
Bine, o să vorbesc. Altceva. (*stînjenit*)

MARIAN
Zi!

COSTICĂ
E o problemă mai... delicată. Nu ştim cît de întinsă...

MARIAN
Zi, dom'le, ce te tot coieşti?

COSTICĂ
M-am dus la doctor. Am ceva probleme...

MARIAN (*devine atent*)
Şi?

COSTICĂ
Nu am numai eu. Are şi Doctorul. Şi... alţii. Zice Doctorul: „epidemie de sifilis".

MARIAN (*pe gînduri*)
Asta nu e bine.

COSTICĂ
Nu e. Pentru că sursa pare să fie o elevă. Cinşpe ani...

MARIAN (*explodează*)
O omor! O calc cu maşina!

COSTICĂ
Se pare că s-a asigurat. A vîndut povestea la ziar...

MARIAN
De ziar am eu grijă. Să nu apară un rînd! Tîrfa dracului! „Nasty girl"... Cine mai e?

COSTICĂ
Cîţiva profi, trei consilieri ... şi Preşul de la Ceilalţi.

MARIAN
Asta e bine, vor ţine ciocul mic.

COSTICĂ
Ăla de la Fonduri, Şeful Ocolului, patronul de la Păstrăvărie... încă vreo doi...

MARIAN
Când naiba a dat pe la toţi? Asta nu avea „zi liberă”?

COSTICĂ
Ah, da, popa şi şeful lui.

MARIAN (*îngrozit*)
E groasă! Află nevestele... Dacă vreunul nu s-a ferit...

COSTICĂ
Cum naiba să fi tras balon cu nevastă-mea? O chestie veselă. Ştii, Veterinarul e bolnav din altă sursă – nevastă-sa.

MARIAN (*furios*)
Aia de unde a luat-o?

COSTICĂ
Nu vrea să spună. Eu cred că de la băiatul care-i plimbă căţeii.

MARIAN
Drace! Cîţi elevi sunt bolnavi?

COSTICĂ
Nu ştiu. Nu au mers la doctor. Cică vor trimite laboratorul la şcoală, să facă teste tuturor elevilor...

MARIAN
Dacă suflă chestia asta, dăm de dracu’! Doamne!

(*intră TINCUŢA*)

SCENA 4
(MARIAN, COSTICĂ, TINCUŢA)

TINCUŢA
Maică, parcă nu erai bisericos.

MARIAN
Viaţa, cumnată, viaţa. Legată cu aţă...

TINCUŢA
Mie-mi spui?! Zicea piţipoanca aia de Felicia că mă cauţi.

MARIAN (*scrîşnind din dinţi*)
Îi arăt eu piţipoancei!

TINCUŢA
Te-a supăratără cu ceva? Ştii, mi se pare schimbată de la o vreme...

MARIAN
Las’ c-o schimb eu, de n-o mai cunoaşte nici mă-sa! În ce fel?

TINCUŢA
Mi-e greu să spun. Parcă se bucură de ceva. Nu cred c-a dat de mă-sa. De tac-su nu-i pasă, oricum. Mi-a zis un banc – pînă atunci nu îmi spusese bancuri. Cică la auzit de la un prof... Poate de la Bogdan, pare că s-a dat şi el pe brazdă...

MARIAN
Ce banc? Ce are asta de-a face cu Felicia?

TINCUŢA
Ce banc? Stai să vezi. Cică Bulă stă de vorbă cu un coleg: „Mă, m-a bătut taică-meu de m-a frînt. Dac-aş avea măcar cincizeci de euroi, m-aş răzbuna cumplit!" „În ce fel? Ai pune pe unii să-l bată?" „Ei, aş!" zice Bulă. „O ştii pe Virginica? Are sifilis. I-aş da euroii ei, să-mi dea şi mie boala." „Ce-ţi veni, băi? Eşti nebun?" „Nu, stai să vezi: eu îi dau boala Sulfinei, ea o dă profului de fizică, iar el e amantul maică-mi. Aşa ajunge taică-meu să se ţină de garduri, ha!ha!ha!" „Nu-i cam complicat?" întreabă colegul. „Ce nu-l trimiţi pe tac-tu la Virginica?" „Nu, că prostu' n-o înşeală pe mama."

(*MARIAN şi COSTICĂ se uită unul la altul*)

MARIAN
Ca să vezi de unde i-a venit ideea?! Profii n-au altă treabă decît să spună bancuri tîmpite elevilor? Da' de unde a luat ea boala? Şi vezi, ce e cu acest Bogdan... (*către TINCUŢA*) Zi, ai rîs?

TINCUŢA
Ce s-a întîmplat? Ce dac-am râs? Iluritatea nu-i interzisă...

MARIAN
Las' că-ţi dau eu ilaritate, să tot rîzi! Ia zi, cum e cu icoanele?

TINCUŢA
Icoanele? Le pictează Ionică şi Vasilica...

MARIAN
Lasă astea! (*face semn lui COSTICĂ să plece. Acesta salută şi iese*) Vorbesc de cele furate.

TINCUŢA
Ce-i cu ele? A trecut aproape anul...

MARIAN
Să nu minţi! Auzi, să nu-mi spuneţi nimic! Vă era că-mi faceţi şi mie parte? Da' bani de la UiE, cine vă dă?

TINCUŢA
Nu ştiu cine te-a supărat...

MARIAN
S-a aflat cine era în spatele copiilor de le-a furat. Crezi că sunt copil şi eu? Dau cu voi de pămînt de nu vă vedeţi! Dacă nu mai pot avea încredere nici în fraţi, bine-am ajuns...

TINCUŢA
Hai, măi, ce sari aşa? N-au fost nici cinci miare. Ce-i pentru tine banii ăştia? Tu faci zeci de mii din drumuri, păduri, pescuit, agricultură...

MARIAN
Nu e vorba de cît fac! Aţi avut şi voi partea voastră. E c-aţi ţinut ascuns. Aţi făcut-o prin dos...

TINCUŢA
Eu nu am vazut un firfiric din ei, să-mi sară ochii! Bezmetica de Vasilica, de nu-i mai ajunge. Şi Ionică, popa. Şi arhimadritul... Doamne, atta zarvă de la cinci miare...

MARIAN (*se linişteşte*)
Bă, zi-le şi celorlalţi că, dacă vă mai prind că mă lucraţi prin spate, v-am ras! Vine vara, şcoala intră în reparaţii – nu vedeţi un ban! Să nu ziceţi p-ormă că-s om rău. Frate-frate, da' brânza-i pe bani. (*iese*)

SCENA 5
(TINCUŢA, apoi LEOPOLDINA)

TINCUŢA
Pfiu!... A ştiut Vetuţa de ce n-a venit. Frate, frate... Pentru nişte amărîte de cinci miare!

NARATORUL
E vorba de încredere.

TINCUŢA
Cine mai are încredere? Doar proştii.

NARATORUL (*simultan*)
Doar proştii.. Dar, fie, aţi început să vă certaţi de la găinării? Auzi, să fure icoanele de pe pereţi!

TINCUŢA
Prostul de Ionică. Nu numai că n-a făcut bani mulţi, dar acum băieţii îl au la mînă. Mai bine le fura singur.

NARATORUL (*simultan*)
Mai bine le fura singur. Dar şi popa, a ajuns să fure din şcoală!

TINCUŢA
Vasilica-i de vină, mînca-o-ar ciorile! Că nu-i mai ajunge. Se vrea şi ea cucoană mare, să meargă la şoptriping la Viana şi Paris, ca băştinoasele italience. De cînd încondelează ouălele, se crede mare hartistă...

(*intră LEOPOLDINA*)

LEOPOLDINA
Cine se crede artistă?

TINCUŢA
Nepoată-mea, preoteasa.

LEOPOLDINA (*rîde*)
S-a umplut satul de hartişti. Elevii fac filme de le vînd pe net, Nepoată-ta vopseşte ouă, popa face icoane, doi consilieri cîntă manele...

TINCUŢA
Ăia cîntau dinainte de a fi aleşi. D'aia i-a ales oamenii...

LEOPOLDINA
Am auzit că Bogdan cîntă folk. Mai rămîne ca matale să faci balet, Vicea să facă tapiserie, iar Directorul să sculpteze...

VICUŢA
Io făceam balentină pe la nunţi, da' acu' nu prea mă mai ţin şalele. Da' tu ce faci? Tu nu faci artă?

LEOPOLDINA (*surprinsă*)
Ce-ţi veni?

TINCUŢA (*o priveşte bănuitor*)
Am zis ceva?

LEOPOLDINA (*liniştită*)
Cred că mă apuc să croşetez. (*rîde*)

TINCUŢA
Fetiţo, mi se pare că te-ai schimbat de la o vreme... Pînă nu de mult erai mai progresionantă, gata de harţă, clonţoasă... Te certai cu toţi. Acum nu-ţi mai aud guriţa! Nu-i bine, nu-i bine...

LEOPOLDINA
Ce nu-ţi place? Dacă dau din gură, nu-i bine; dacă nu dau, tot nu-i bine...

TINCUŢA
Don'şoară, eu nu-s de ieri, de-alaltăieri. Apele tăcute sunt adînci... Coci ceva şi nu mă dumiresc ce. Credeam c-o să pleci anu' ăsta...

LEOPOLDINA
O să plec. Toamna nu mă mai prinde pe aici!

TINCUŢA
Şi un-te duci? La oraş? În Capitală?

LEOPOLDINA
Văd eu. Lumea-i largă.

TINCUŢA
N-o să fie uşor. Coana Marga, a plecat chiar înainte să vii tu, a stat pe-aici şi prin alte locuri vreo douăjdoi de ani. I-o luau alţii

înainte. Abia acum a ajuns şi ea la oraş – la Făurei... O să-mi pară rău. Începusem să mă învăţ cu tine. Cine va face fizică?

LEOPOLDINA
Nepoată-ta. Termină liceul...

TINCUŢA
Ei, aş. Aia se vrea la facultate. Şi-a aranjat o slujbă să telefonească. Are colege care nici nu dau pe la cursuri, dau numa' darul. Nici nu gîndeşti cînd ai patalamară... Cred că şi Lumi o să plece. O să rămînă pustiu pe aici...

(*intră TUDOSE, postaşul. Este îmbrăcat cu un costum cam ros şi prăfuit. Pe cap poartă o şapcă de poştaş şi în bandulieră o tolbă din piele uzată*)

SCENA 6
(TUDOSE, TINCUŢA, LEOPOLDINA)

TUDOSE
Săru-mîna! Aici e cancelaria Şcolii Generale din Cârna Mare?

TINCUŢA
Parcă n-ai şti?! Ai venit de sute de ori pe-acilea...

LEOPOLDINA
De altfel, scrie pe uşă...

TUDOSE
Trebe să-ntreb, aşa-i Regulamentul.

LEOPOLDINA
Dar la uşă nu trebuia să baţi?

TUDOSE (*fîstîcit*)
Ba da, dar am uitat. Am un ordin scris de la Clinica Medicală. Cine semnează?

TINCUŢA
Păi, cred că eu. Eu sunt Administratoreasa. Şi Secretara. Sau vrei să semnez din partea Sindicatului?

TUDOSE
Nu, Secretara e de-ajuns. Uite aici.

TINCUŢA (*luînd scrisoarea, după ce semnează într-un borderou*)
Despre ce e vorba? Că ştiu că citeşti scrisorile...

TUDOSE (*tuşeşte*)
Cică toţi băieţii şi fetele... şi profii, să facă analize. Vine Doctorul după-masă să racolteze sînge.

LEOPOLDINA (*atentă*)
De ce? Ce s-a-ntâmplat?

TUDOSE
De un-să ştiu eu? N-a vrut să spună. Nici asistenta. Secret mare, dacă nici eu nu l-am putut afla!

TINCUŢA
Ia stai! Costumul ăsta mi-e cunoscut!...
TUDOSE

Mi l-a dat domnu' Dinu. Cică avea două. Acum şi-a cumpărat unul nou, vrea să plece în excursie...

TINCUŢA
Pfiu! cum de nu m-am prins?! Să ştii că dom' Dinu venea la şcoală cînd cu unu', cînd cu altu'- andrelnativ...

LEOPOLDINA
Lasă costumul! Mă întreb ce-o fi cu analizele astea...

TINCUŢA
Poţi să ştii? O fi vreo contagiune, Doamne fereşte! Vaca nebună, tusea porcilor, orbu' găinilor...

TUDOSE
Săru-mîna! eu mă duc. Mai am o scrisoare urgentă, apoi de dus ziarele... Da', madam Tincuţa, am să-ţi spui ceva... (*priveşte semnificativ către Leopoldina*)

TINCUŢA
Dă-i drumu', că-i de-a noastră!

TUDOSE (*îi dă un plic dolofan, pe care-l scoate din tolbă*)
Tincuţo, ştiu că tu învârţi totul mai ceva ca Vicea. Uite, năroada de fiică-mea a terminat mai an liceul. Am ţinut-o un an pe-acasă. Ce era să fac? E de datoria părinţilor să se lupte pentru copiii lor...

TINCUŢA
O vrei suplinitoare? Se face, că toanta de nepoată-mea nu vine, iar Lumi poate pleacă şi ea...

TUDOSE
Noooo, că nu-s bani! Ziceam s-o dau la primărie, ceva secretară pe-acolo...

TINCUŢA
Taci bre, nu fi lacom! Acolo e greu...

TUDOSE
De aceea am pus cinci miare în plic. Şi vor fi alte zece, lui dom' primar. Lui nu pot să-i dau, că-i sunt subalterniu...

TINCUŢA (*pe gînduri*)
Ăhîm... Să văd ce pot face.

TUDOSE (*încrezător*)
Doamnă Tincuţa, cînd vrei matale, le rezolvi pe toate!

TINCUŢA (*veselă*)
Măi al dracu'! De unde ai tu cinşpe mii?

TUDOSE
Vîndui lotul dinspre şosea. (*ritos*) E datoria părinţilor să-şi pregătească copiii pentru viaţă!

TINCUŢA
Chiar aşa! O să te rezolv!

TUDOSE
Atunci, mă duc. Săru-mîna, doamna Tincuţa. Domnişoara profesoară... (*iese*)

SCENA 7
(TINCUŢA, LEOPOLDINA)

LEOPOLDINA
Ta-dam! Şi uite cum se fac banii...

TINCUŢA
Ei, nu-i întotdeauna aşa uşor...

LEOPOLDINA
Îl rezolvi?

TINCUŢA
Sigur. La zece mii, pune şi cumnatu' meu botu'. Ce mare lucru să infiinţească o slujbă în plus, cine stă să le numere?

LEOPOLDINA (*rîde*)
Chiar aşa. Cînd mă gândesc că fenomenul ăsta-i generalizat...

TINCUŢA
Măi fato, ce nu vrei tu să intri în rândul lumii? Să ştii, te rezolvam să intri în politică. Fată deşteaptă, frumuşică... E nevoie de sînge tânăr în partide! Mai întîi pe aici, apoi la judeţ, ca mîine în parlamentare, sau secretară sau consilieră a vreunui mahăr...

LEOPOLDINA
Chiar, la asta nu m-am gândit! Cum s-ar zice, tîrfă de lux... Poate, dacă-ţi venea ideea mai repede. Acum... e ireversibil.

TINCUŢA
Ce-i aia irevensabil? Toate se pot rezolva, la timpul lor.

LEOPOLDINA
Uneori, da. Şi ce-o fi cu acele analize?... Poate-i bine că le fac...

TINCUŢA
Te doare ceva, mamă?

LEOPOLDINA
Nu... nu cred. În fine. (*rămîne pe gînduri*)

TINCUŢA
Apoi, domnişoară profă, eu mă duc să vorbesc cu soră-mea...

(*intră DINU, îmbrăcat leit ca poştaşul – dar fără şapcă şi tolbă*)

SCENA 8
(TINCUŢA, DINU, LEOPOLDINA)

TINCUŢA
Ia te uită! Ptiu! Dac-aveai şapcă şi tolbă, ziceam că ai uitat ceva...

DINU (*nu înţelege*)
Ce şapcă, ce tolbă?

TINCUŢA
Acelaşi costum aldrenativ, simulativ, haha...

DINU (*aiurit*)
Ce costum?

TINCUŢA
De-l dădusei păştaşului, bre!

DINU
Ah, da... Mi-am luat costum nou, îl port din toamnă...

TINCUŢA
Sper să te recunosc. De treizăci de ani te ştiu tot cu ăsta. Cu ăstea... Cînd pleci?

DINU (*surprins*)
Unde?

TINCUŢA
Ei, unde? La cazino, la Manpole.

DINU (*stînjenit*)
În vară...

TINCUŢA
Eu am plecat. Să ne vedem sănătoşi, să nu dea vaca nebună peste noi! (*iese*)

SCENA 9
(DINU, LEOPOLDINA)

DINU
Ce vacă nebună? Uneori nu o înţeleg ce vrea...

LEOPOLDINA
Da, uneori încearcă să epateze, să pară preţioasă... Aşa a fost dintotdeauna?

DINU
Nu, numai de cînd au adus-o ai ei secretară. Mă şi mir cum de-a acceptat să fie şi femeie de serviciu. E drept, dac-ar fi numai ea, ne-ar mînca şobolanii şi cîrcalacii... Noroc că are „ajutor”. Aşa, se simte şi „şefă”...

LEOPOLDINA
Eşti rea cu ea.

DINU
Nu sunt. O femeie obişnuită, ca noi toţi. Cu orgolii, egoisme, mitocănisme, răutăţi – ca şi noi. Uneori cu momente de bunătate neaşteptată – ca puţini din noi. Ştiu că încearcă să-i ajute pe elevii ai căror părinţi au plecat în Vest. Mai ales, pe Felicia.

LEOPOLDINA (*pe gînduri*)
Da, Felicia e un copil problemă. Păcat! Cînd am venit, era o fată linişţtită, silitoare, isteaţă, talentată, ascultătoare... Îi plăcea limba română, istoria, scria poezii...

DINU
Da, e greu de crezut. A cîştigat locul întîi pe ţară. A recitat o poezie scrisă de ea; ţin minte că mă scuturau fiori când am ascultat-o... Ceva cu mama. Maică-sa tocmai plecase în Italia.

LEOPOLDINA
Da. A câştigat premiu: o excursie în Grecia. Dar a plecat fiul Primarului. O mizerie! De atunci s-a schimbat. Parcă vrea să se autodistrugă. Are o ură care o va topi pîn-la urmă...

DINU
Da, aşa o simt şi eu. Dac-am fi în America, ar putea pune mâna pe un kalaşnikov şi ne-ar ciurui pe toţi! Aşa...

NARATORUL
Oricît aţi încerca, o astfel de tragedie nu va avea loc! Nu. Felicia are multe păcate, dar nu-i o ucigaşă.

DINU (*către Leopoldina*)
Cred că-i prima oară că stăm de vorbă... Eşti un pedagog bun, domnişoară.

LEOPOLDINA
Mulţumesc. Pe tine nu te-am putut clasifica...

DINU
Trebuia să mă clasifici? Sunt şi eu un profesor român ca oricare altul. Adaptat sistemului. Mi-am făcut bine meseria – cînd s-a putut. Chiar şi cînd nu s-a putut. Am asistat la degradarea Şcolii – dar nu m-am putut împotrivi. M-am integrat... Pe urmă... Tu nu ştii... Tu, cîţi miniştri ai apucat? Doi? Eu nu le mai ţin minte numărul... Fiecare a venit cu reforma lui – care, mai mult a încurcat. Au fost schimbaţi înainte să implementeze ceva – şi poate e mai bine c-a fost aşa. Deseori, nici noi nu înţelegeam ce se urmăreşte... iar copiii... Pe urmă nu ne-a mai păsat. Şi cum salariile au rămas de toată ruşinea, asigurarea venitului a rămas singura noastră grijă.

LEOPOLDINA
Şi mai vezi tu o redresare?

DINU
Nu o văd. Ştii? în ultima vreme m-am tot gîndit. Ies la pensie! Da, intru în pensie. O să mai dau meditaţii, nu pot fără, dar în şcoală nu mai calc!

LEOPOLDINA
Pleci în excursie?

DINU
O tîmpenie. Mi-am dorit toată viaţa să merg la Monte Carlo, să joc la ruletă. Puseu de adolescent frustrat. Nu, mă duc la Mânăstiri. Şi în Maramureş, pe la cetăţile transilvane, în Deltă, la Mare... Peste tot pe unde am fost cînd eram tînăr. Păcat că nu mă mai ţin genunchii... şi inima... că aş face drumeţii prin munţii ţării. Avem o ţară frumoasă, domnişoară! Da, păcat... Uneori, pentru unele lucruri, cînd e tîrziu e mult prea tîrziu...

LEOPOLDINA
Mă bucur pentru tine. Mă bucur c-am stat de vorbă...

DINU
Tu eşti tînără. Pentru tine nu e tîrziu...

LEOPOLDINA
Poate că este. Ştii? o să te rog ceva. La orele tale de meditaţie, să nu predai numai matematică. Vorbeşte-le despre ce-ai fi vrut să fie şi nu e, despre ce e şi n-ai vrea să fie...

DINU (*luminat*)
De ce, nu? Acolo poate că mă vor asculta. Doar dau bani să asculte. Iar cine nu vrea – la naiba! Mai sunt meditatori pe lumea asta.

NARATORUL
Hei, ce faceţi? E o tragedie, n-o faceţi de tot rîsul!

(*intră CĂLIN. Dinu îl priveşte morocănos, apoi se ridică şi iese*)

SCENA 10
(LEOPOLDINA, CĂLIN)

LEOPOLDINA
Ce e între voi? Am văzut că nu te-nghite.

CĂLIN
Să-l ia naiba! Babalîc băgăcios...

LEOPOLDINA
De ce ai devenit dintr-o dată vulgar? Parcă erai altfel.

CĂLIN
M-am săturat să fiu altfel. Ce folos?

LEOPOLDINA
Dinu zicea că pleacă la pensie. Poţi să-i iei locul.

CĂLIN
Dacă mai vreau. Mi s-a cam urît de şcoală.

LEOPOLDINA
Vrei să pleci şi tu?

CĂLIN(*râde*)
Oh! Nu. Eu nu plec. Mi-e bine aici. (*Involuntar se freacă de colţul mesei cu scrotul. Leopoldina îl priveşte cu atenţie*)

LEOPOLDINA
Ai vreo problemă?

CĂLIN
Cine nu are? (*tace*)

LEOPOLDINA
OK, văd că ai chef de singurătate. (*se ridică şi iese. Călin nu încearcă s-o oprească*)

SCENA 11
(CĂLIN, NARATORUL)

CĂLIN
Cred că am dat de dracu...Nu mă simt bine de cîteva zile. Precis e sifilis... Am mai avut odată, cînd jucam. Mi-a dat peste cap un întreg sezon! Analize, tratamente... Ar fi trebuit să merg la doctor de la primele semne. Dar cine s-a gîndit că elevele...

NARATORUL
Ai dat-o-n bară! Dacă se află, e o adevărată tragedie. Exact ce zicea Felicia...

CĂLIN
Felicia! La naiba! Cred că ea e buba... Şi cînd te gândeşti că eu i-am dat ideea...

NARATORUL
Ce idee?

CĂLIN
Mai acum vreo două luni, mă apuc să-i spun bancuri. Unul cu Bulă. Cică îl bate tat-su de-i sună apa-n cap. Bulă îi spune prietenului: „Dacă aş avea cincizeci de euroi, m-aş răzbuna!" Prietenul: „La ce ţi-ar trebui banii?" Bula: „Să-i dau Virginicăi. E bolnavă de sifilis." Prietenul: „Eşti nebun! Ce-ţi trebuie sifilis?" Bulă: „Stai să vezi! Eu mă culc cu Loredana, colega, şi-i dau sifilis. Ea se culcă cu profu de franceză şi i-l pasează şi lui. El, e amantul maică-mii. Şi maică-mea se culcă cu tata. Te-ai prins?" Prietenul: „Păi, ce n-o trimiţi pe Virginica la taică-tău, nu-i mai simplu?" Bulă: „Nu, că boul de tata n-o înşală pe mama!" Ha!ha! ha! (*rîde fără veselie*) Felicia a ascultat, pe urmă a luat-o rîsul. Acum tare-mi vine a crede că ea a umplut tot satul!

NARATORUL
Ai fost la doctor?

CĂLIN
Am fost. El mi-a spus că suntem mai mulţi. Va fi de toată minunea... Acum trebuie să vorbesc neaparat cu popa şi nu ştiu cum să fac.

NARATORUL
Mda, e greu, cu reducerile astea de producţie. Fie, poţi să-mi spui mie. Gîndeşte-te că sutana ăluia e tot neagră. Nu băga în seama masca...

CĂLIN
Crezi că va merge? Ce vor înţelege spectatorii? OK, hai să încercăm... (*NARATORUL se ridică de la masă şi intră în scenă*) Dom'le, trebuia să intri pe uşă! Cine te crezi, Sfîntu' Duh?

NARATORUL
Scuze, din grabă...

CĂLIN (*se adună*)
Bine, bine... Părinte Ioan, lucrurile au luat o întorsătură nasoală. Ştii, la petrecerea de săptămâna trecută... Cineva a filmat cu mobilul şi a pus filmul pe net!

NARATORUL alias IOAN
Doamne păzeşte! Ce au putut filma?

CĂLIN
Nu mare lucru, ca la petrecere. Matale jucai pe masă, printre sticle. Asta după ce ne-am dezbrăcat de cămăşi, pîn-la brîu, dansînd cu elevele...

NARATORUL alias IOAN
Eu, fără sutană?

CĂLIN
Şi fără cămaşă, nu-ţi spusei? Noroc că nu ţi-ai dat jos pantalonii...

NARATORUL alias IOAN
Hm, pe internet? Asta nu-i bine... dar nici cap de ţară. Părintele Arhimandrit nu a spus nimic...

CĂLIN
Poate nu a aflat. Azi vine Inspectoarea pe-aici. Dar nu asta e problema, asta se rezolvă.

NARATORUL alias IOAN
Ce mai e? Chestia cu Felicia?

CĂLIN
O să vorbim şi depre asta. Nu, faptul că pe film apar eu! Dezbrăcat. Mi se vede tatuajul, cicatricea. Dacă e pe internet, or să mă recunoască...

NARATORUL/IOAN (*care păşea de colo-colo, se opreşte brus*c)
Domnule, asta nu-i deloc bine!

CĂLIN
Dacă aţi plătit totul la timp, cum aţi vorbit, poate e OK

NARATORUL/IOAN
Nu ştiu Părintele Arhimandrit ce-a făcut... Ştii că prin el trimitem marfa în Spania.

CĂLIN
Dom'le, dacă n-aţi fost corecţi, ne trezim cu ei! Ălora nu le pasă de sutane şi bărbi şi cruci. Dăm de dracu'! N-au milă. Nu va fi bine nici dacă cei de la Interpol, de la Antidrog, dau de urma mea... Cine i-a lăsat să filmeze, dom'le?!

(*intră MARIAN*)

SCENA 12

(CĂLIN, NARATORUL alias IOAN, MARIAN)

MARIAN
Bine că v-am găsit! Domnilor, e groasă chestia cu sifilisul! Vin să facă analize în şcoală. Cică sunt cîţiva profi, popi... Care profi, băi Căline? Că pe Dinu nu-l pot bănui, nici pe frate-meu... Tu, Bogdan, Părintele... Care popi, băi Ioane?

CĂLIN (*ruşinat*)
Da, eu sunt bolnav...

MARIAN
Măi, aşa vă trebuie! Că vă daţi la eleve... Şi tu, Ionică?

NARATORUL alias IOAN
Cred că da... Nea Mariane, om sunt şi eu. Şi Felicia aia e fiica Evei, e ispita întruchipată. Ce era să fac, dacă mi s-a vîrît în pat?

MARIAN
Ţi s-a vîrît, ai? Adică, n-o chemai tu, de cîte ori ţi se ducea nevasta prin vecini... Am vorbit cu Preşul Celorlalţi. Am propus pace înă trecem peste asta. E şi el bolnav. Nu de la eleve... (*înjură printre dinţi*)

CĂLIN
Ce mai contează?

MARIAN
Contează, că a luat-o de la Vasilica. (*îl taie pe părinte*) Da, boule, că tu n-ai folosit prezervativul cu ea!

NARATORUL alias IOAN
O omor! O...

MARIAN
O pe dracu' să te ia! Dacă tu umbli cu elevele, ea de ce n-ar avea amant, eh? (*se corectează*) Cu tabăra adversă, totuşi? Cine ştie ce secrete i-a vândut ăluia? Şi boul de veterinar, el a luat de la nevastă-sa!

CĂLIN
Cu ăsta ce mai ai?

MARIAN
Am, că eu mai treceam pe la ea... Nici nu mai ştiu dacă-l am de la Felicia sau de la ea. Auzi, domnule, acum femeile se dau şi ele la elevi! Ptiu!

NARATORUL alias IOAN
Unchiule, e alta şi mai groasă...

MARIAN
Ce poate fi mai rău de-atît?

CĂLIN
Am fost filmat la Petrecere. Filmul circulă pe internet acuma. S-a dus dracului acoperirea mea! Tocmai acum, chiar am primit cincizeci de kile. Dăm de dracu'!

MARIAN (*se ia cu mâinile de cap*)
Băi, mă nenorociţi! E clar, Căline, trebuie să dispari.

CĂLIN
Eu o întind, n-am nevoie de îndemn. Se lasă cu zeamă de hîrleţ, băieţii ăia nu ştiu de glumă. Dacă nu, cu un sejur după gratii. Daţi-mi o sută de mii, să am din ce trăi...

MARIAN (*ultragiat*)
O sută de mii? De unde?

CĂLIN
Vă rămîne marfa. Şi n-am primit nimic de pe ultimele două...

NARATORUL alias IOAN
Părintele nu a dat încă banii...

CĂLIN
Băi, voi sunteţi nebuni?! Mă predau la Antidrog şi dau totul pe faţă, măcar mi se reduce din pedeapsă... Vreau banii şi acum! Seara nu ma prinde aici...

MARIAN
OK; OK; hai cu mine. Dar marfa mi-o dai mie! Să mergem.

(*cei doi ies*)

NARATORUL (*în urma lor*)
Staţi, bre. ce mă lăsaţi aşa. Cum rămîne cu popa? (*către public*) Hai să zicem că şi popa a plecat... (*iese din scenă şi se reaşază la masă, în spotul de lumină*)

SCENA 13
(GEORGE, DORINA, LEOPOLDINA, BOGDAN)

(*intră cu toţii, în urma Dorinei. George ţine uşa pînă ce trece şi Leopoldina, apoi se bagă în faţa lui Bogdan*)

DORINA
Aşa nu mai merge! Am fost prea bună. Am auzit eu una-alta, dar am închis ochii... O indisciplină crasă, domnule Director. Se va lăsa cu pedepse usturătoare şi administrative! (*se aşează la masă, pe locul din mijloc*)

GEORGE (*se aşează lîngă ea*)
Îmi permiteţi? Doamnă Inspectoare-şefă, e vina mea. Recunosc! Am fost ca un tată pentru profesorii din şcoala asta...

LEOPOLDINA (*aşezîndu-se pe un scaun în colţul mesei*)
...Mai ales pentru Luminiţa...

GEORGE
... şi pentru elevi. Da, am greşit grav! Vă asigur că astfel de lucruri nu se vor mai repeta.

BOGDAN (*toarnă apă în pahare, ia unul şi se aşează în capul mesei, lîngă Leopoldina*)
Peste tot, în toate şcolile, se întîmplă tot felul de lucruri. De ce ar fi dracul mai negru tocmai la noi?

DORINA (*către Bogdan*)
Te faci că nu ştii? Cine a mai pomenit aşa ceva? Ai văzut filmuleţul?

BOGDAN (*nepăsător*)
Filmul? Care din ele? Am anunţat încă din iarnă: trei filmuleţe cu elevi făcînd sex cu colegele lor! S-a luat vreo măsură?

GEORGE
Bogdănele, ce-ai fi vrut să facem? Să-i exmatriculăm? Este **obligatoriu** ca ei să termine şcoala! Asta e Legea. Şi apoi, o făceau în afara orelor. Unul era din vară, din vacanţă, pe malul bălţii...

DORINA (*îl întrerupe*)
Nu, domnule Director, domnule profesor. E rău destul ce s-a-ntîmplat cu elevii, abia am reuşit să muşamalizăm scandalul. Au ajutat şi părinţii... Fata a fost mutată în alt oraş...

BOGDAN (*pufnind în rîs*)
Acolo n-a făcut nici un film? Încă?...

DORINA
Vă rog, puţin respect. Nu, de data asta este vorba de un film în care apar profesori şi elevi. E bestial! Nu credeam că voi vedea aşa ceva vreodată!

(*George şi Bogdan îşi arată uimirea prin exclamaţii. Lopoldina tace, cu capul plecat. Dorina urmăreşte reacţiile celorlalţi*)

DORINA
Domnişoară profesoară, nu spui nimic?

LEOPOLDINA
Ce-aş mai putea spune?

DORINA
Nu ştiu. Mă aşteptam, totuşi, la o reacţie din partea dumitale.

LEOPOLDINA (*luînd taurul de coarne*)
Asta e. Nu mă aşteptam să fie pus filmul pe internet atît de repede...

DORINA
Da, ce e rău se răspîndeşte ca focul prin iarba uscată. Nu înţeleg, totuşi: cum de-a fost posibil?

LEOPOLDINA
Eram beată. Asta e. În ultima vreme mă învăţasem să beau seara, să-mi umplu timpul...

NARATORUL
Hei, ce faceţi din piesa asta?

LEOPOLDINA
Eram atît de singură! Nu mai suportam. Toţi colegii erau ori jigodii, ori însuraţi, ori copii... Iartă-mă. Bogdane. Dar tu nu aveai ochi pentru mine, o sorbi din ochi pe Luminiţa...

BOGDAN (*tuşind încurcat*)
Nu e ce crezi tu...

LEOPOLDINA
Nu contează. Mi-am luat într-o seară un elev în pat.

GEORGE, DORINA (*ultragiaţi*)
Ooooh!

BOGDAN (*blocat*)
Ce-ai făcut? Nu se poate!

LEOPOLDINA
Da. Dacă toţi profii îşi iau fetiţe, eu de ce nu mi-aş lua un băiat? N-aş fi prima. În fond, sunt numai cu zece ani mai tineri... Mulţi mai înalţi decît mine.

DORINA
Nu-mi vine să cred. Atîta neruşinare!

LEOPOLDINA
Astfel de cazuri se întîlnesc în America, Franţa, Suedia, Canada...

GEORGE (*cu asprime*)
Acolo fac puşcărie! Corupere de minori.

LEOPOLDINA
Hai să fim serioşi. Cîţi fac puşcărie în România pentru corupere de minore? Ha! Ar rămîne sistemul fără o groază de profesori, politicieni, poliţai, afacerişti... De ce-aş face **eu** puşcărie?

DORINA
Totuşi, ce e cu filmul?

LEOPOLDINA
V-am spus: eram beată. Aveam doi... Printre altele, ne-am uitat la cîteva filme făcute de ei cu colege. Le-au pus pe un site, fac bani cu ele. Ne-am uitat şi la filmul profei ce făcea sex cu barbatu-său. Că nu se lasă cu pedepse, că nimeni nu păţeşte nimic, că se fac bani... Într-un joc, am lăsat să fim filmaţi... cu

rîndul...

BOGDAN (*cu adevărat şocat*)
E adevărat? Atunci erai beată – sau acum?

LEOPOLDINA (*pune palma pe mîna lui. El sare ca ars*)
De ce, Bogdane? Pentru că sunt sinceră? Ce e mai natural decît să faci sex? Sigur, ideal ar fi s-o faci cu persoana iubită. Dar noi, cei ce nu ştim să iubim, să nu ne împlinim această necesitate fiziologică?

BOGDAN (*se ridică*)
Nu ai dreptate! Aşa se poate justifica orice mîrşăvie.

LEOPOLDINA
Şi nu se justifică? Uită-te în jur, Bogdane. La noi în şcoală, în sat, în societate... Unde e morala? Unde, etica? De ce m-aş simţi eu mai vinovată?

BOGDAN (*cu scîrbă*)
Pentru bani!?

LEOPOLDINA
Nu neaparat. Din plictis. Pentru a evada... Căutînd ceva care să-mi schimbe viaţa. Din teribilism, dacă vrei, alături de copiii aceia teribil de amorali...

BOGDAN (*pornind spre uşă*)
Mi-e scîrbă! Nu mă aşteptam, de la tine... Tu erai singura pe care o admiram. (*iese*)

SCENA 14
(GEORGE, DORINA, LEOPOLDINA)

GEORGE (*către Leopoldina*)
Pfiu! Ca să vezi... O să devii faimoasă, vedetă (*rîde*)

DORINA
Ce veste neaşteptată. De fapt, eu nu ştiam nimic despre filmul tău...

LEOPOLDINA (*uimită*)
Nu? Dar spuneai...

DORINA
Da' de unde?! E vorba despre filmul de la petrecere. Cel cu profii dezbrăcaţi...

LEOPOLDINA (*rîde ca o nebună*)
Chiar? La naiba! De fapt, ce mai contează? Azi-mîine filmul e pe internet. Aţi fi aflat oricum – din ziare, de la elevi... Acum, totuna-i!

NARATORUL
Veţi vedea, şi acest scandal va fi muşamalizat. Că profa era acasă, după ore, în timpul ei liber, că i se calcă dreptul la viaţă privată, că elevii au profitat de starea ei de beţie, c-au filmat-o fără să-i ceară în prealabil acceptul... Peste cîteva săptămîni nimeni nu-şi va mai aminti de întîmplare.

LEOPOLDINA
N-o să uit eu, în primul rând. Am douăzeci şi cinci de ani, fac

douăzeci şi şase. Am stat destul aici. Da, vreau să-mi trăiesc viaţa! Să fac sex, să călătoresc, să mă îmbrac bine, să beau şampanie scumpă... De ce nu? Unii fură pentru asta, alţii ucid. Eu o să-mi vînd trupul! Da, o să fac filme, o să fiu curvă de lux. De ce nu? De aici plec, oricum plec! Plec chiar acum. La naiba cu sistemul ăsta, care a scos la suprafaţă tot ce-i mai urât în mine! (*se ridică şi iese*)

SCENA 15
(GEORGE, DORINA)

GEORGE
Ce facem cu ea?

DORINA
Chiar aşa, o vom acoperi. O bezmetică bolnavă, beată, de care nişte elevi au profitat... Ei nu păţesc nimic, ea a plecat. Totul e să avem cît mai puţine scandaluri! În funcţie de asta atît eu, cît şi tu, primim prime. Să vedem ce facem cu celălalt scandal, cu petrecerea.
(*intră LUMINIŢA şi IOAN*)

SCENA 16
(GEORGE, DORINA, LUMINIŢA, IOAN)

DORINA
Bine că aţi catadicsit. Am anunţat că va fi şedinţă. Unde e

Vetuţa... ăăăă, doamna Director-adjunct? Ceilalţi? Ah! Bogdan şi Leopoldina nu participă...

GEORGE
Ea nu vine... Îşi cere scuze, e plecată la oraş...

DORINA (*acră*)
Mda... Unde-i Călin, Dinu...?

IOAN
Călin nu vine. A întins-o... din cîte ştiu eu.

GEORGE (*uimit şi furios*)
Cum aşa? Trebuia să discutăm despre film.

IOAN
Chiar de aceea a tulit-o... Las' că-ţi spune nenea Marian. El ştie mai bine...

LUMINIŢA
Nenea Dinu zice că pe el nu-l mai interesează şedinţele. Iese la pensie...

GEORGE
Ce naiba se întîmplă? Unii pleacă, alţii nu mai vin...

LUMINIŢA
Ţi-am spus: nici eu nu mai vin.

GEORGE
Vorbim noi mai târziu! Acum avem şedinţă. Doamnă Inspectoare-şefă, aveţi cuvîntul.

DORINA
Bine, vom analiza situaţia doar cu cei prezenţi aici. Trebuie să lămurim cum a fost cu Petrecerea (*se uită în jur, toţi tac*) Eh? Georgele?

GEORGE (*stînjenit*)
Acum, asta e – vorba Leopoldinei. Ce s-o mai întoarcem? A fost Petrecerea de sfîrşit de an...

DORINA
Păi, mai sunt trei săptămâni.

LUMINIŢA
Credeţi că mai dă cineva pe la şcoală?

GEORGE
Făceam un fel de repetiţie... Aşa. Şi s-a băut un pahar în plus...

DORINA
De ce? De unde?

GEORGE
De unde să ştiu eu?...

DORINA
Tu nu ai fost la petrecere?

GEORGE
Am fost, cum să nu fiu? Am fost la masa şefilor, cu Primarul, consilierii... Trebuia să fie câte un kil de persoană, dar or fi fost mai multe...

LUMINIŢA
Un kil? Nouăzeci la sută din ei erau copii! Cum să nu se îmbete de la un kil?! Cei mai mulţi băieţi au „ajutat" şi fetele...

GEORGE
Dacă ai avut ceva de comentat, de ce n-ai zis înainte de Petrecere?

LUMINIŢA
Zi-i chef. Am avut şi am zis. Şi eu, şi Dinu, şi Bogdan... Da' cine ne-a ascultat? Că doar vinul venea de la unchiul Marian...

GEORGE
Te rog să fii politicoasă, să nu răspîndeşti bîrfe răutăcioase!

DORINA
Şi atunci?

GEORGE
S-a dansat. A fost, parcă, un concurs, ceva... Nu ştiu prea bine, nu eram pe-acolo...

LUMINIŢA
Nu mai erai pe-acolo. Te doborîse băutura, că voi aţi băut numai vizichiu. Te-au dus în biroul matale.

DORINA
Şi cum s-a ajuns la striptiz?

IOAN
Doamnă Inspectoare-şefă, dacă-mi permiteţi, se exagerează. Nu a fost striptiz! N-am ajuns la chiloţi...

DORINA
Da' cămaşa ţi-ai dat-o jos, nu?

IOAN
Mi-am. Dar deseori aparenţele înşală. N-am făcut striptiz la bară, de fapt nici nu era vreo bară pe-acolo. A fost un... joc copilăresc, dacă vreţi... Dansam cu elevele, cîteva, care mai greşeau paşii, se mai împleticeau – că şi ele beau, iubiţii mei, ce nu s-a văzut! – au început să fie pedepsite: să-şi dea jos bluziţele, mai un sutien... Şi au început să chirăie că nu e drept ca ele să se dezbrace şi profii nu. Aşa că şi noi, cei care am intrat în acest joc copilăresc...

DORINA
Cine?

IOAN
Eu, Călin, doi consilieri – cei ce cîntă manele...

DORINA
Aşa, şi?

IOAN
Am ajuns să ne dăm jos cămaşa. Eu, şi sutana... adică, aia am dat-o jos de la început, să pot dansa...

DORINA
Şi pe masă cum ai ajuns?

IOAN (*amărât*)
Da, acum îmi pare rău... Tot din cauza concursului. Unele fete şi băieţi rămăseseră în chiloţi – cum se poate vedea pe film...

Eu m-am prins că voi dansa printre sticle şi pahare şi că nu-mi voi pierde pantalonii. Am mai dat jos doar cureaua... Hă!hă!hă! Consilierul Nicoară şi-a pierdut pantalonii...

DORINA
Haideţi să reconstituim! Aveţi muzică?

LUMINIŢA (*o apucă veselia*)
Avem. Aduc eu. Ionică, îţi trebuie manele?

(*În timp cît ceilalţi vorbesc, LUMINIŢA scoate din vitrină un CD player, alege un CD şi-l pune în aparat*)

IOAN
Da, mai bine manele.

GEORGE
Da' n-o să fie la fel. Acolo băusem cîteva pahare...

DORINA
Să nu-mi spui că n-ai vreo sticluţă ascunsă în birou...

GEORGE (*admirativ slugarnic*)
Cum le ştiţi dumneavoastră pe toate cele, doamnă Inspectoare-şefă?! Am un coniecel de la mama lui!

(*GEORGE se repede în biroul lui. Se întoarce cu o sticlă de Cognac, toarnă în pahare*)

DORINA
Bun şi ăla! Hai să vedem cum dansaţi. Luminiţo, tu fă pe elevele...

(*muzică. LUMINIŢA se unduieşte turceşte în faţa lui IOAN, care o prinde în braţe, o strînge, o mîngâie. Cînd devine prea îndrăzneţ, LUMINIŢA îi dă peste mînă. În curînd, îşi dă jos bluza, rămîne în mini şi sutien*)

LUMINIŢA (*către IOAN*)
Acuma e rândul tău, nu trişa! (*IOAN rîde. Îşi dă jos sutana, apoi cămaşa. Pîntalonii sunt căzuţi pe şolduri, i se văd jumătate din buci*) Tăticule, vino şi tu!

GEORGE
Da' eu n-am dansat

LUMINIŢA
Nu-i nimic, zicem că eşti Nicoară. Veniţi şi dumneavoastră, doamnă Inspectoare-şefă.

(*cei doi li se alătură. DORINA face iaşmac din degete, mişcă din buric şi şolduri, scoate colierul din taior şi învîrte bănuţul. GEORGE îşi dă jos haina şi cravata, îşi descheie cîţiva nasturi la cămaşă, îşi suflecă mînecile*)

DORINA
Cum era pe masă, Părinte?

(*IOAN se urcă pe masă, joacă printre pahare cu paşi de cancan. LUMINIŢA se opreşte, îi priveşte cîteva momente. Ia un pahar, îl trânteşte de podea, iese în fugă*)

SCENA 17

(aceiaşi, apoi FELICIA)

(*Petrecerea continuă. Ioan dărîmă un pahar*)

IOAN
Oops! E rîndul curelei!

(*Toţi rîd. Dorina cântă „arăbeşte”: aaaaa... Intră FELICIA*)

FELICIA
Am auzit că-i chef. Bravo, dom’ Director. Bravo, Părinte! Doamna Dorina, daţi clasă! Mi-aş chema colegii, dar sunt la analize. Oh, ce cocoşel, doamnă Dorina, să juri că-i koson!

(*cei trei se opresc, IOAN se dă jos de pe masă. GEORGE se încheie la cămaşă şi se duce să oprească muzica. DORINA îşi vîră colierul sub taior.*)

FELICIA
Cum, pe mine nu mă primiţi la dans? Uitaţi, îmi dau jos şi eu bluziţa...

IOAN (*explodează*)
Să fii afurisită până în al şaptelea neam! Mai ai îndrăzneala să te araţi aici?! Să rîzi?!

FELICIA
Hei, Părinte, dar ce vină îmi găseşti? Că am fost cuminte şi am făcut ce mi-a cerut părintele spiritual? Ce mi-au cerut oamenii maturi, unii stâlpi ai societăţii săteşti? Cu ce e diferit acum faţă

de ce-a fost acum o săptămână-două? Uită-te bine la mine: eu sunt minoră! Care... nu are pic de discernămînt. Aţi profitat cu toţii de neştiinţa mea, mi-aţi siluit copilăria! Pe vremuri se zicea că pe o fată minoră scrie „puşcărie”. Aş vrea s-o văd şi pe asta...

DORINA
Astea sunt acuzaţii grave, fetiţo. Dacă n-ai dovezi, martori...

FELICIA (practică)
Păi, am. Pe ce lume trăieşti? De ce crezi că se fac analize? E epidemie de sifilis! Am dat boala la toţi aceşti maturi care profitau de mine. Din păcate, şi la mulţi colegi...

DORINA (*îngrozită*)
George, tu ştiai?

GEORGE
De unde naiba să ştiu? Eu nu-s bolnav... Ionică? Părinte, tu eşti? (*IOAN încuviinţează, ruşinat*) Şi Bogdan? (*IOAN neagă*). Dinu? (*idem*) Călin (*afirmativ*) Doamne! Cine mai e?

IOAN
Primarul, Preşul Celorlalţi, vreo trei consilieri, Poliţaiul, Veterinarul, Doctorul, vreo câţiva afacerişti... Soţiile noastre... Părintele Arhimandrit...

GEORGE
Doamne! Ni se va duce buhul în toată ţara! Cu filmul de la Petrecere, filmul Leopoldinei, filmele porno... (*către FELICIA*) Tu eşti de vină!

FELICIA (*liniştită*)
Doar în parte. (*râde*) Nu eu m-am culcat cu Preşul, nici cu Primarul, nici cu Veterinarul...

DORINA (*uimită – ţaţă curioasă*)
Cu Arhimandritul?

FELICIA
Părintele ştie, el mă plasează...

IOAN
Te omor, curvo! Fiică a lui Belial, desfrînata Vavilonului! Părintele Arhimandrit mi-a zis că mă distruge!

DORINA
De ce ai făcut-o?

FELICIA (*tristă, dintr-o dată*)
Să mă răzbun. V-aţi bătut joc de copilăria mea şi a colegilor mei. Ne-aţi schilodit sufletul. Ne-aţi aruncat în lume fără educaţie, fără principii... Voi şi părinţii noştri. Era nevoie de ceva care să vă scuture, să vă trezească!

GEORGE
Eşti nebună! Toată lumea este mulţumită cu situaţia de fapt. Chiar şi colegii tăi.

FELICIA
Pentru că nu ştiu mai bine. De mici, aşa ne creşteţi. Duplicitari, imorali, poltroni, şmecheri. Că furăm, asta-i vax albina. Toată lumea fură! Fumăm, bem, luăm droguri, ne batem... Jumătate din colegi au probleme cu băutura, mulţi din ei sunt idioţi că au fost făcuţi la beţie... Drogurile sunt distribuite de Călin şi popa, profi şi mahări s-au dedulcit la carne tânără, sunt chiar şi taţi care-şi siluiesc fetiţele! Cei şmecheri au început să facă filme porno, să le vândă pe bani... De fapt, singurul lucru care mai are importanţă sunt banii! Am văzut şi filmul cu Leopoldina. Doamne! (*îşi ia faţa în palme*) Şi ea!? Are şi ea sifilis, unul din băieţi are...

GEORGE
Şi Luminiţa?

FELICIA
Ea nu. De mirare... Nici Bogdan. Cine s-ar fi aşteptat? Luminiţa era gata-gata să şi-o pună cu profu' de sport – nu ştiu ce-a împiedicat-o, de ce s-a-ntors...

GEORGE (*practic*)
Acum ce facem?

DORINA
Totul este ca povestea să nu răsufle. Într-un fel e bine că sunt atît de mulţi implicaţi. Se merge pe burtă!

FELICIA
Cu mine cum rămîne? Am pus povestea pe internet.

GEORGE
Fetiţa este o elevă dezaxată. O punem la glumeţi. Declaraţii de la profi, doctor, popă, colegi... Nu se dă nimeni cu ea (*către FELICIA*) Ai zis chiar tu ce fel de colegi ai. Crezi că te va susţine vreunul? Mai ales când îi ameninţăm că se va lăsa cu exmatriculări?

FELICIA (*neîncrezătoare*)
Adică, vreţi să spuneţi că veţi ascunde rahatul ăsta?

DORINA
Fetiţo, nu ar fi primul rahat ascuns – sau singurul. Mai e loc sub preş! Tu nu înţelegi că te-ai luat la trîntă cu întreg sistemul? Nu ai nicio şansă. Părinţii tăi, dacă erau aici, ţi-ar fi tras o bătaie bună şi te legau la gură. Nu, totul trebuie ascuns. Şi petrecerea, şi filmele, şi povestea cu sifilisul!

GEORGE
Se va ascunde. Pe internet se va lansa o campanie de susţinere a şcolii româneşti. Vor fi arătaţi cu degetul cei ce instigă la discreditarea Şcolii, cei care-i atacă pe profesorii români...

IOAN
Şi Biserica, şi slujitorii ei!

DORINA
Da, cei de la Minister, de la Inspectorat, vor face o comisie care să „analizeze". Până ies eu la pensie – şi sper să fie cît mai tîrziu – va tot „analiza", ha!ha!ha!

IOAN
Biserica va fi, încă o dată, alături de Învăţămînt. Duşmanii Bisericii vor arde în Ghehena, auzi, desfrînato?!

FELICIA (*dintr-o dată îngrozită*)
Nu-mi vine să cred! Chiar nimic nu va face ca sistemul ăsta să se trezească?

GEORGE
Sistemul? Dac-ar fi o persoană umblînd pe stradă, o năucă aşa ca tine i-ar putea pune piedică, i-ar sparge capul... Dar suntem sute de mii, cînd numărăm elevii şi studenţii, părinţii - milioane! Ne-am adaptat acestui sistem, suntem integraţi în el, coabităm cu el mulţumitor, ba chiar profitabil...

FELICIA
Şi cu generaţia de mîine, cum rămîne? Cei ce azi sunt copii iar mîine părinţi, profi, popi... Se va duce ţara de rîpă!

DORINA
Lasă, nu-ţi bate capul cu asta. Mai bine gîndeşte-te la tine!

IOAN
Unchiul Marian ţi-a promis că va da cu maşina peste tine. Că te va desfigura. Dac-aş fi în locul tău, eu aş dispărea!

FELICIA (*decisă*)
Da, voi dispărea! (*iese*)

SCENA 18
(DORINA, GEORGE,. IOAN)

DORINA
Bun, atunci ne-am înţeles. Chestia cu sifilisul va fi hush-hush. Tratament intensiv gratuit, obligatoriu, la toţi elevii. Ameninţarea că cine nu se ţine de tratament – sau mai împrăştie boala – va da de dracu'!

GEORGE
Îi exmatriculăm?

DORINA
Ei, şi tu! Şedinţe cu părinţi. Că vor repeta anul şi vor pierde admiterea. Timp şi bani pierduţi. Noroc că toţi vor să stea în şcoală. Aşa. Al doilea: filmul cu Petrecerea. Vom declara că s-a întîmplat în afara şcolii, o petrecere privată. Fiecare e liber să facă ce vrea în timpul lui liber! Vom acuza că s-a filmat fără acordul celor implicaţi. Unde naiba suntem, în junglă? Nu mai avem dreptul la viaţă privată? Fiecare face cum îl taie capul? La fel şi cu filmul cu Leopoldina. Dar, mai faceţi-o şi voi mai pe la dos...

GEORGE
Pe Leopoldina o dau afară!

DORINA
Ce, eşti nebun? Să ne dea în judecată, să ceară daune? Profa cealaltă, cea care a pus filmul cu bărbatu-său, a fost despăgubită cu un milion! Acum e prin Canada. Lasă că şi Leopoldina o să plece, singură. În două săptămîni, toată lumea uită!

GEORGE
Şi filmele elevilor?

DORINA
Acelaşi lucru: mucles! Ce, parcă numai aici se fac filme? Nu mai e nimic nou. Se întîmplă în fiecare şcoală – eu ştiu cel mai bine, sunt inspectoare! Aş putea zice, în fiecare zi. Da, trebuie să vă spuneţi şi voi, să afirmaţi tuturor, pînă vă convingeţi şi convingeţi pe toţi: nu s-a întâmplat nimic!

GEORGE, IOAN (*într-un glas*)
Nu s-a întîmplat nimic!

DORINA
Este o zi obişnuită, fără nici un fel de evenimente deosebite!

GEORGE, IOAN (*idem*)
Este o zi obişnuită!

DORINA
Hei, se aude?! E o zi obişnuită! Toată lumea!

GEORGE, IOAN, NARATORUL, VOCEA LUMINIŢEI)
E o zi obişnuită!

DORINA (*ferm*)
Am zis: toată lumea! (*cu un gest, implică şi publicul*)

TOT PERSONALUL TEATRULUI (*şi un anumit număr de spectatori*)
E o zi obişnuită!

DORINA (*veselă dintr-o dată*)
Georgică, ia dă drumul la muzică! Şi mai toarnă nişte coniecel...

IOAN
Doamnă Dorina, pot să mă mişc mai vioi? Am cam îngheţat, fără cămaşă...

DORINA (*unduindu-se turceşte*)
Aaaaa.... Da, dar numai pe masă!

(*în veselia generală, cade*)

CORTINA

SKSPR

(Monoloage)

Poveste de dragoste
(Romeo și Julieta)

O scenă goală, fără decoruri. O scară dublă de zugrav, desfăcută cu fața la 3/4 spre rampă. Din lateral intră ***Povestitorul*** *și se apropie de scară, oprindu-se alături de ea. Este îmbrăcat în tee și pantaloni scurți, puțin deasupra genunchilor. Culoarea nu contează. În picioarele goale poartă sandale strînse pe picior. În mîna dreaptă ține o tamburină.*

Povestitorul *se uită încurcat spre public, așteptînd să se facă liniște. Eventual, încearcă să o impună, făcând semn cu tamburina.*

Bună ziua. Știu, așteptați să apară un actor. Poate un recitator. Eu nu sunt nici una, nici alta. Niciodată nu am fost capabil să memorez texte - cu atît mai puțin versuri. Nici măcar la școală. Dacă profesorii de limbă vroiau să-mi pună o notă mică, mă invitau să recit versurile avute drept temă. Am avut norocul că profesorii nu erau răi, nici nu doreau încurcături din cauza mea. După ce se obișnuiau cu lipsa mea de talent, evitau

să mă pună la încercare...

Vă întrebați, probabil, ce caut aici. Organizatorii nu mi-au fost profesori de limbă, nici măcar colegi. M-au rugat să ies pe scenă, să vă țin cîteva momente de vorbă, pînă se pregătește trupa de dansuri. N-am putut să-i refuz, ne cunoaștem de prea mult timp... O să vă țin de vorbă.

Dacă nu știu să spun poezii, știu în schimb să povestesc. O să vă spun o poveste... Nu despre Păcală, nici despre Harap Alb. Nici măcar despre vreun Făt-Frumos sau vreun voievod viteaz... O să vă spun în schimb o poveste de dragoste. Povestea nemuritorilor tineri îndrăgostiți din Verona.

(Mîna se ridică și face să foșnească tot mai sonor tamburina, în coborîre. Cu un sunet sec, tamburina lovește coapsa și tace.)

Să nu vă așteptați să vă recit din faimoasa piesă scrisă de tot atît de nemuritorul Shakespeare. Piesa am citit-o demult, filmul l-am văzut încă și mai demult... Și, oricum, nu știu să memorez versuri, v-am spus. Dar vă spun povestea, așa cum mi-o amintesc eu. *(accentuează cuvîntul* **eu***)*

Erau pe atunci - nu mă întrebați cînd, c-am uitat; înainte de-a se fi născut meșterul Will - două familii în Verona. Erau mai multe de fapt, dar numai două fac subiectul poveștii mele. Și se aveau aceste două familii mai ceva ca două familii de români pe cale să-și împartă o bucățică de pămînt. Într-atât se urau membri acelor două familii încît, unde se prindeau, acolo se tăiau. Ajunseseră de rîsul târgului și plînsul muierilor, care trebuiau să-i îngroape pe cei aduși pe năsălie.

(Bocește, în ritm sacadat de tamburină):

„Ăăăăă... tinerelule, frumușeluleeee....
Cum te tăiară pe tine dușmaniiiii
Să ajungi la loc verde și fără de durereeee

(Cu voce normală, după ce tamburina a tăcut):

Să ne lași pe noi.

Capul cetății, unul mai bogat și mai puternic decît ceilalți - căci avea și oareșce oșteni cu halebarda - se cam luase cu mîinile de cap - și s-a burzuluit la ei!

Bă!

(Bocește, în ritm sacadat de tamburină):

De nu vă potoliți, eu vă tai pe tohohooți!
Nu vă ajunge, lighioanelohohoor?
C-ați adus rușine cetățiihiihii!
De ne ocolesc negustorii și țechiniihiihii!
Ca turcii sfânta bisericăhăhăhă!

(Cu glas crunt, lovind tamburina scurt):

Să vă pupați!

Se pupară, că n-avură încotro. Ducele avhea
(cu glas de baladă)

Oșteni mai mulți
Bărboși și mai crunți
Sergenți învățați
Și căpitani bărbați!

Ay! *(ridică tamburina deasupra capului, scuturând-o molcom)*

Oricum, aveau nevoie să schimbe tactica. Tăierile se făceau mai bine pe întuneric, atunci cînd dreapta nu știa ce făcea stînga... Iar fiica și moștenitoarea uneia din familii, Capuletti, împlinea chiar în seara aceea vîrsta măritișului. Nu-mi mai amintesc ce înseamnă aceasta, dar avînd în vedere că pe atunci o femeie măritată nu trebuia să știe prea multe, vîrsta putea fi destul de fragedă. Mai ales cînd de casă se ocupau slujnicile, iar banii îi dădeau părinții sau soțul... Să zicem, dar, că frumoasa

Julieta avea vreo paisprezece ani.

(tamburina în ritm de Habanera din „Carmen” de Bizet. Înainte ca tamburina să se oprească de tot, ***Povestitorul*** *continuă)*

Dar ce-i trecu prin cap potlogarului de Romeo, unicul fiu și moștenitor al familiei Monteghi?

(tamburina pe ritmul Ariei toreadorului, din aceași operă) Nu prea multe, avînd acesta capul cam gol și zevzec, ca orice tînăr de șaptesprezece ani, moștenitor fără griji și cam alintat al unei familii bogate. Așa că, după ce gîndul se duse ricoșînd prin tigva goală (***ziiing - biing!***) - îl și dădu în vileag prietenilor: *(cu glas pățigăiat, în formare)* „hai să mergem și noi la bal!” Din păcate, verii mai apropiați aveau țestele la fel de rezonante, așa că-și puseră măștile și intrară în palatul Capuletti.

De unde măști, mă întrebați? Mai nou, din recuzita teatrului. Pe vremea aceea însă, cînd - bine o știm! - italienii o țineau tot într-un bal mascat, masca era elementul nelipsit unui italian. Era ca un fel de marcă națională. Îl cunoșteai pe italian după mască și spaghetti, așa cum îl cunoșteai pe neamț după musteți și tutun, iar pe români după miros. De sarmale și țuică...

Intrară și se prinseră în dans. *(Cîntă și dansează, pe pas de sirtaki, bătînd ritmul cu tamburina)*:

Hai-da dîrla, dîrla, dîrla
Trece neica cu cotîrla
Opa! Opa!

(Se oprește brusc)

Trebuie să vă spun vreo două despre Romeo, să nu ziceți că nu v-am spus. Cum pomeneam mai sus, cam tinerel. Noroc de mască - îi acopereau complet pimpelșii, pentru a păstra limba marelui Bard. Îmbrăcat într-un oaresce fel de *schpillhosen* bufanți, de-i lăsau picioarele goale - cum le am eu acuma. Doar

că el își acoperise perii cu ciorapi pînă... pînă... pînă... *(arată cu tamburina întîi la genunchi, apoi tot mai sus, ridicînd cracul șortului; se oprește brusc)* **Ay**! Și niște încălțări din pînză. Și mai avea o capă și-o spadă, cum l-au plagiat mai tîrziu fără rușine spadasinii franțuji din filmele americane... Și părul inele pînă *(face semn cu tamburina pe piept, dar se corectează)* pe umeri.

Îi văzu Julieta picioarele. **Ayyyy!** *(tamburina bate furios)* O arse focul și patima - la vîrsta ei e cam greu să le distingi. Și-o apucă rîsul: Hihihi *(rîs pițigăiat, de vrăjitoare)*: Lui Romeo i se urcă sîngele în capul cam gol, de-l ameți ca un vin tare. Răsuna rîsul *(**hihihi** - același rîs vrăjitoresc)* prin țeasta lui mai ceva ca gîndul care-l îndemnase spre petrecere... Poate singurul gînd avut în acea zi memorabilă! Și întoarse masca spre autorea rîsului amețitor.

Prea multe nu prea avu ce vedea. Sub mască putea fi orice: pimpelși, musteți de tedesci, nas coroiat, mă rog - orice! Putea avea chiar toți dinții, lucru de mirare pe acele vremuri mascate în care spițerii mai degrabă scoteau dinți, decît dădeau leacuri. Părul negru îi cădea valuri pînă pe umeri *(arată cu tamburina în dreptul sînilor)*. Dar ceea ce-l convinsese pe Romeo că e vorba despre o fată era lipsa ciorapilor! De fapt, o fi avînd, dar ceea ce se vedea era o rochie (face semn cu ambele brațele de la șolduri în jos), o rochie *(repetă gestul)* , o rochie.... vreo cinci-șase rochii, ca o ceapă de Reghin *(repetă gestul pînă termină cu rochile)*, cu umerii bufanți *(exemplifică)*, cu... ăăăă... bufanți *(gest în dreptul sînilor)*, cu... *(rămîne cu brațele desfăcute)* . Așa. Femeia ideală!

Hăbăucul să-i cadă fecioarei la picioare chiar acolo, în Hall. Noroc cu ceilalți veri - care nu auziseră rîsul vrăjit. Îl scoaseră pe sus afară, căci venise noaptea și timpul să se taie. Așa că-i mai întîlnim pe cei doi tineri abia mai tîrziu, la faimosul balcon. Cine ajunge la Verona se poate zgîi la el - beton armat, *made in*

China!

Luna răsărise! *(tamburina ridicată la capătul brațului, cu fața spre spectatori. Coboară tremurînd, pe următoarea replică)* Vîntul nopții mîna norii pe cer și mirosul pestilențial al uliței spre dealuri. Așa se face că nici atunci, la ceasul al doisprezecelea din noapte, cei doi nu se văzură la față! Pe cît erau ei de mintoși, oricum n-ar fi contat...

*(**Povestitorul** se oprește la picioarele scării și privește în sus)*

Ayyyy! Apăru năluca Julietei în balcon. Romeo, cu dureri în ceafă de atîta privit, se șterse nedumerit la ochi. *(cu glasul în schimbare)*: „Ea să fie oare? Jumătate size? Unde sunt?... și?... și?..." *(cu brațele indică fustele și locurile „bufante")* Dar Julieta râse (***hihihi***), vâzîndu-l în aceiași ciorapi sexi, și inima tânărului începu să bată cu putere *(bătut de tamburină în ritm de cord*.

*(**Povestitorul** urcă repede cîteva trepte pe scară. De acolo va vorbi pînă la sfîrșit.)*

Și așa se scrise istoria, iar meșterul Shakespeare scrise cea mai frumoasă și mai tristă poveste de dragoste...

Ayyyy!.... Istoria este întotdeauna precum se scrie. Cu timpul m-am obișnuit cu nasul ei cam coroiat, cu gura ei cam mare - a murit înainte să-și piardă toți dinții. Musteața nu era chiar ca a soldățoilor tedesci. Era micuță și cam plăpîndă - dar cu inima mare și focoasă, ca toate italiencele. Doar gura-i melița fără odihnă... Avea ochii frumoși și părul și-a păstrat luciul și după ce mi-a născut copiii.

M-a iubit, și nu i-a păsat de mintea mea puțină, nici de trupul meu cam burduhănos. Picioarele mele i-au plăcut și fără ciorapi sexi. M-a iubit chiar și atunci cînd părul mi s-a rărit, ca și dinții... Și-a convins părinții să ne lase să ne luăm, au acceptat și ai mei. Nu, nu l-am ucis pe Tybault - eu nu m-am avut niciodată cu spada. O purtam de formă...

Ayyyyy...! Stau noaptea în uliță, în glodul plin de gunoaie, sub lumina argintie a lunii și privesc spre balcon. Acolo este întotdeauna Julieta mea, luată de ciumă. Fie istoria altfel decît povestea, dar povestea e mai frumoasă. Îmi pare bine că tata Will ne-a omorît de tineri. Așa am rămas veșnic frumoși.

Dar n-aș da pentru nimic în lume viața trăită alături de ea, de Julieta mea! Pentru mine ea a fost mereu frumoasă, chiar și atunci când se chinuia în brațele morții. Cea mai frumoasă femeie. Aș fi băut otrava - da, a fost și un flacon cu otravă! - dar nu puteam renunța la aceste ore sub balcon.

Ayyy....! *(trist)* Cînd luna atîrnă deaupra Veronei, Julieta mea stă în balcon. Cît timp voi trăi eu. De aceea trag de viața asta, ca și prietenul meu, Jidovul Rătăcitor, s-o țin și pe ea în viață. Ea este a mea! Pe voi vă las să plîngeți la piesa frumoasă a lui Will. Pentru că eu nu plîng. Eu rîd! Da, rîd... Pentru că eu sunt fericit! Atît cît se poate pe acest pământ.

*(tamburina ca un foșnet. **Povestitorul** coboară de pe scară și iese, întorcînd din cînd în cînd capul spre scară)*

Povestea unei tigăi
(Îmblînzirea scorpiei)

La ridicarea cortinei se vede un fotoliu de teatru. Pe el stă lăbărțat **Povestitorul** *(Christophor Sly), privind spre dreapta de unde se aud (înregistrate) voci nelămurite declamînd o piesă de teatru, întrerupte cînd și cînd de rîsete și aplauze. Aceasta va continua pînă în final.*

Sly este îmbrăcat într-un halat de casă cam mototolit, cu bocancii plini de noroi, o bandana la gît și o perucă cu păr negru pe cap. La ridicarea cortinei moțăie. Tresare și se trezește la o explozie de aplauze pe o „scenă” invizibilă. Vorbește (cel puțin la început) cu o voce răgușită, de om mahmur.

Sly: Hrrr... La naiba! Am zis eu că niciunde nu se doarme atît de bine ca pe caldarîm, sub copertina de la „Stavros”... E acolo

o gură de canal din care ies aburi, îți încălzesc măduva cînd umezeala încearcă să te boșorogească... O fi tare caldarîmul, da’ m-am obișnuit. De preferat, decît sclav sistemului... Fac ce vreau, cînd vreau, dacă vreau. Mda, nu prea vreau – da’ uite la păsări, la corbi chiar. Iubitul Jesus ne-a încredințat că fiecare este în grija Tatălui. Nu sunt pasăre – deși uneori mai zdrăngănesc la ghitară – da’ cred că El are grijă și de mine!

Da’ cred că vă-ntrebați ce caut aici... Uite, vă jur, n-am pus bocancul într-un teatru de cînd niște prăpădiți de actorași m-au chemat să-mi dea o pîine... Nu m-aș fi dus, îmi aminteam ce-mi povestea una din... mă rog, va zic altădată că mi-s gentilom... că-și lua cu ea la spectacol cojocul, iar instrumentiștii se purtau cu mănuși și cu lumînare pe pupitru, ca la simfonia neamțului ăla. Nu, ei nu cîntau simfonia, dar își mai încălzeau degetele la lumînare... Nu mai bine pe canal la „Stavros”, eh?

Nici nu știu cum am ajuns aici. Cred c-am băut cam mult, filmul mi s-a rupt cînd hangiul m-a trimis, cu un șut în dos, în noroiul străzii. Cum mă trezesc, cum vin niște oameni la mine și încep (*se maimuțărește*): „Bună dimineața, Înălțimea voastră. Ați dormit bine, Înălțime? A fost perna destul de tare? Destul de moale? Plapuma a fost prea grea, Înălțime? Minunată noapte – cam rece, dacă-mi permiteți să spun... Ați avut vise plăcute, sper, Înălțime...”

(*ridică vocea*) „Înălțimea voastră! Înălțimea voastră! Pe copitele măgarului lui Buridan, drept cine mă luați, nătărăilor? Abia am cinci picioare jumătate”. „Înălțimea voastră Ducele glumește, ha ha ha, semn c-ați dormit bine...” M-am uitat în jur să văd ducele acela înalt – și să mă trăznească Joe dac-am văzut pe cineva!

Și iată așa a fost toată ziua. Să-mi smulg părul din cap – după ce mi l-au pomădat și dat cu tot felul de prafuri, de a devenit mai ceva ca o perucă franțuzească – să-mi sufoce toți

păduchii, păcatele mele! Zic eu că unu' din ei era capul răutăților, prea mișcau toți la un semn al degetului lui, prea mi-a stat toată ziua în cîrcă... Iar cucoana care se dădea drept nevastă-mea, să mă spintece toți zeii, o fi fost ea frumoasă și aranjată și parfumată de nu i se simțeau mirosurile, dar nu face nici cît alunița nevesti-mi pusă exact acolo unde mă înnebunește pe mine! Desigur, **ea** zice că-i e rușine să mă declare soț, că gura de canal pute și caldarîmul e tare și rece, și că dragostea sub sacu' de dormit împuțit nu seamănă nici pe departe cu cea din patul plin de purici... La naiba, să renunț carevasăzică la libertatea mea de boemian și să mă fac om cuminte, ca vecinul Stranach! (*amenințător*) Dacă pun mîna pe ăla, o să mă conving dacă lui Marion îi plac bărbații fără dinți. E bine de știut pentru cînd voi mai îmbătrîni...

Da' uite, m-au pus ăștia să mă uit la piesa asta de teatru. Cică e scrisă de tinerelul ăla de la „Globus", de care au început să vorbească toți... Cică eu am poruncit actorilor să mi-o joace în privat – să fiu jupuit de viu dac-aș arunca banii pe asemenea prostii! Și acum toată casa stă și rîde acolo ca la circ. De ce-or fi rîzînd, nu știu – că acea Kate zici că-i Marion a mea. Ia să încerce musiu Petruchio să-i facă fițe lui Marion, să văd pe unde scoate el cămașa... Dac-or veni la putere muierile, să vezi cum ies în stradă cu măturile și tigăile ș-or da după flecuștețu' ăsta de actoraș ce se crede mare dramaturg! Să vezi cum vor face o comisie și-i pun piesa la index, de n-o mai joacă nimeni și-o scot din școli și nu mai aude nimeni de ea! Sunt sigur că Marion ar fi drept acolo, în față, cu tigaia aia cu coadă lungă, ce o folosește de cîte ori ajung acasă băut... Mai mereu...

Și de ce-ar face asta acel comitet? Că, cică, femeia e discriminată în piesă. Că bădăranul de mascul – ăsta-i Petruchio – o asuprește pe biata Kate, în rîsul spectatorilor. Că-i pune „nume" lipsite de respect... O fi ea cam cutră și scorpie, de

îi bate pe toți și face numai ce vrea ea, de-a băgat groaza în cetățenii Veronei (unde naiba o fi locul ăla unde o femeie bagă groaza în bărbați?) - dar e și ea o femeie suavă cu drepturi constituționale! Să n-o atingi nici cu o floare...

E drept, Petruchio nu o prea atinge pînă mai spre sfîrșit, cînd o „atinge" exact unde-i place ei, dar asta e mai puțin important. Este evident că o asuprește – chiar cînd folosește cuvinte drăgăstoase. Îi frînge cerbicia, o „îmlînzește", o face să se comporte nenatural. „Natural" era să-i bălăcărească pe toți, să-și bată sora, să-și înjure tatăl... Cel puțin așa gîndesc femeile acelui comitet...

Vă întreb acum, unde naiba este acel comitet care-mi apără **mie** drepturile? Că Marion îmi pune etichete ori de cîte ori dă ochii cu mine. Și tigaia aia lasă cucuie care nu trec nici cu două clondire de vizichiu scoțian – singurul lucru bun care vine din partea aia de lume!

Da' femeile alea din comitet au luat-o pe arătură, să mă încalțe Belzebut de vă mint! Se vede că habar n-au cum gîndesc femeile – chiar dacă se cred femei. Will, cît de tînăr ar fi, știe mai bine! – și eu recunosc asta. Am învățat multe lîngă Marion... Uite, să nu-mi spuneți mie Christophor dacă biata Kate n-ar fi dat orice pentru o fărîmă de dragoste! Că tatăl ei, bătrînul Batista, o iubea numai pe sclifosita de Bianca. Iar sclifosita nu se iubea decît pe ea însăși. Și toți tăntălăii ăia de veronezi, ca și tat-su. Iar Kate nu avea și ea un suflet care s-o aibă dragă – și atunci se înrăia și ea. Pentru că, dacă dragoste nu e, nimic nu e – așa cum îmi spune Marion cînd mă ia în pat după ce-mi oblojește cucuiele făcute cu tigaia... Și așa, înrăindu-se în singurătatea ei, a prins teamă de cei ce se apropiau de ea zîmbind. Îi privea cu neîncredere, își dădea drumul la venin pentru a nu fi ea cea rănită...

Și atunci s-a apropiat Petruchio. Sigur, a făcut-o pentru bani

la început, pînă să o cunoască. Dar apoi i-a văzut frumusețea și spiritul – dar și singurătatea, teama de iubire... Uitase cum e să fie iubită, sau poate că nu știuse niciodată. Îi era teamă să se deschidă – mai ușor îi era să fie o zgripțoră! Atunci el a încercat s-o încovoaie – folosind mijloacele epocii. Dar a făcut-o cu dragoste, nu ca un tiran ci ca un părinte care-și pedepsește din dragoste copilul în greșeală...

Cînd a înțeles în sfîrșit că în dragoste nu există stăpîn și supus, nu există mîndrie ci doar umilință, Kate s-a „îmblînzit". Așa cum și Marion a mea s-a îmblînzit după nuntă. Ceea ce nu o împiedică să-mi arate fața ei de scorpie și să mă atingă cu tigaia... Vă pot spune cu toată credința: cînd Petruchio o fi făcut vreuna din prostiile pe care le fac eu, Kate a știut să redevină scorpie!

Ah, dar se pare că piesa s-a terminat (*din culise se aud ovații și apluze*) Se pare că nimeni nu mă bagă în seamă. E timpul să-mi iau tălpășița... Marion m-o fi așteptînd! (*aruncă halatul cît colo, descalță bocancii și o ia tiptil spre stînga, cu ei în mînă, mormăind*) Eh, dacă n-ar avea tigaia aia... Sau dacă i-ar fi mîna mai ușoară... (*Pe ieșirea lui, cade)*

cortina

Povestea unui Nebun (Regele Lear)

Decor: o cortină neagră pe care e prinsă o lună (la pătrar). Lumina este argintie și nu prea puternică – nu se pune spot pe actor, care rămîne tot timpul în semi-întuneric. Scena este goală.

Povestitorul (**Nebunul)** *este îmbrăcat cu haine simple: o vestă peticită, cu mînecile scurte, o pereche de ciorapi-pantaloni de lînă strînși pe picior, de culoare albastră și cizmulițe de piele moale, galbenă (cu sau fără vîrfuri răsucite). Este învelit cu o pelerină din diferite petice colorate, iar pe cap poartă o tichie galbenă cu bordură verde, ca o coroană. În vîrf ei țuguiat, pleoștit, sunt doi clopoței de aramă.*

Cînd cortina se ridică, Nebunul doarme, adunat sub pelerină. După cîteva momente se trezește, se ridică șovăitor în patru labe, cu pelerina tîrîndu-se pe podea. Se cutremură de

frig, apoi privește peste umăr spre lună)

Nebunul: Brrr! Frig... se apropie zorii. Hm, bine că nu plouă, roua este mult prea de-ajuns. Nebunul de mine, să privesc peste umăr la lună! Ce-o fi în capul meu? Nimic bun nu poate ieși din asta... (*se ridică, se învelește mai bine în pelerină, apoi își bate umerii pentru a se încălzi. Va repeta aceasta de cîteva ori pe parcursul monologului*.) Da e frig, brrr... A venit de mult vara – dacă poate fi vorba de vară pe aste ținuturi blestemate. Cînd nu plouă, ninge. Sau e ceață. Nu că nu-ar fi ceață atunci cînd plouă.

Bine că nu plouă! Parcă am mai zis asta... Mă-nebunește luna asta cîș, mă lasă fără idei. Da, desigur, sunt nebun. Nebunul Regelui! Nebun destul ca să mă vîr acolo sus, între alți nebuni... Deși, dacă mă gîndesc bine, nu sunt nici pe departe atît de nebun precum erau mulți dintre ei. Și, uneori, nebunii se arată înțelepți, iar înțelepții, nebuni de legat. Cine a zis asta? Nu știu. Nu mai știu. Am uitat. Luna asta blestemată! Dacă nu a zis-o nimeni, am zis-o eu, acum.

Uite, Regele de-o pildă. De morți numai bine, fie-i țărîna ușoară (*scoate ceremonios scufia și se închină*) – dar să fiu al zeilor dacă eu sunt măcar pe jumătate pe cît de nebun era acesta! Nu mai la urmă, atunci era nebun bun de legat, trebuia pus în cămașă de forță – ci atunci cînd a început să-și împartă averea. Auzi, să dai puterea din mînă pentru niște vorbe frumoase! Păi, cum să nu le spui – ce, ești nebun? Goneril și Regan nu erau nebune, nici vorbă! Așa că fetele i-au servit nebunului de tată al lor toate vorbele frumoase ce le-au trecut prin cap. Și s-au trezit fiecare cu cîte jumătate de împărăție! Da, cîte jumătate – că nebunul de Rege nu și-a oprit nimic pentru el, ba a și dezmoștenit-o pe frumoasa Cordelia. Oh, buna, frumoasa Cordelia. Nebuna Cordelia!

Sigur, dacă mă întreba cineva înainte de aceste întîmplări despre prințese, eram suficient de nebun să le laud. Cine cu mintea întreagă ar fi crezut că pe Cordelia o lovise tîmpenia, iar celelalte două vor ajunge niște scorpii? Că Regan era măritată c-un ticălos, fie, toată lumea o știa – dar Albany era un om bun de pus pe rană! Cum să crezi că Goneril se va prosti de tot?

Dar nu cred c-a fost numai vina lor. Ia ziceți, ce-ați fi zis voi dacă vă trezeați la castel cu nebunul de tată, cu o suită de două ori mai mare decît a voastră, niște mîncăi și jumătate care nu făceau toată ziua nimic decît să joace cărți și să alerge după slujnice – dacă nu erau cumva mult prea beți?... Și Lear (*se maimuțărește, cu un glas pițigăiat, bătrînicios*): „Nu-i așa că mă iubiți? Nu-i așa că dacă nu vă dădeam regatul, erați chiar nimeni? Nu-i așa că îmi veți purta recunoștință veșnică?” (*revenind la glasul lui normal*). Asta după ce două decenii s-a crezut „părintele țării”. Nebunul chiar credea că-i iubit – și supușii preferau să nu-i spună adevărul în față. Îi aduceau osanale, îi cîntau, spuneau poeme, trimiteau telegrame... adică nu, asta va fi altădată.. Dar înțelegeți ce vreau să spun. Se credea încă Rege, cu suită, cheltuind bani, bătîndu-și la cap copiii.... La naiba! Cine n-ar înebuni, fiind bătut la cap așa, zi și noapte? Nu știu dacă Goneril a înebunit – dar i-a desființat jumătate din suită și i-a tăiat din pensie, mai poftindu-l s-o cam lase-n pace. Că mai are o fiică pe care a făcut-o fericită...

Nebunul de Lear și-a anunțat fata că va pleca. La fata care îl iubește! Nu băgase de seamă că moara măcina altă făină, de o vreme. Vipera de Regan a fost mai tot timpul o fată rece, calculată... mai ales ascunsă. Ce drăcii punea la cale cu ticălosul de bărbat'su, Cornwall, cine mai știe? Mîță blîndă, cu ghiara ascuțită... Așa că i-a tăiat toată pensia, i-a alungat suita și i-a spus că va fi respectat atît cît merită. Vorbe cu scaun la cap, s-ar zice – dar Lear nu mai era în toate mințile. A blestemat-o

și a amenințat-o că va pleca. Va pleca, cu cine? Hei, dar cine stă alături de nebunii bătrîni, fără putere și fără bani? Doar un alt nebun. Eu, de-o pildă... Și nebunul de Kent, cîine credincios.

Nu, nici măcar „marele prieten" al regelui, Gloucester, nu ni s-a alăturat. Păi, cum să-și piardă el poziția la Curte? Ce mi-e Lear, ce mi-e Cornwall, ce mi-e Albany? Gloucester să trăiască! Nebunul! Nu știa că nu va trăi – tocmai datorită nebuniei lui. Auzi, să-l crezi pe jmecherul de Edmund. Simpatic, alunecos, cu vorba plăcută... Ca un copil din flori ce era, avea nevoie de aceste calități. Și de o inimă rece, că un bolovan. Lipsă de morală. Și-a vîndut fratele, să-i ia locul. Și-a vîndut și tatăl, să - ia locul. Și, ajuns duce, ce și-a zis? Un pas – și sunt rege! Pentru asta avea nevoie de una din cele două cățele. Nici nu conta care – și aici a greșit. S-a încurcat cu amîndouă. Dacă Regan s-a trezit scăpată de Cornwall, a zis că nu mai are probleme. Dar, cum Goneril nu putea scăpa de Albany, a scăpat de... Regan. Și văzînd că dă de naiba, că pe Edmund îl omorîse Edgar, și-a luat viața.

Uite așa se alege praful și pulberea cînd nebunii se cred oameni deștepți. Un maldăr de cadavre. Nu a scăpat mai nimeni. Nici Cordelia, nici Lear, nici Kent... Cordelia măcar a murit de proastă ce-a fost! Auzi, să dai în mintea copiilor și să te apuce virtutea cînd nu era cazul. N-a văzut că tată-su nu mai era întreg la minte? Ce era dacă-i spunea că îl iubește mai mult decît pe ea însăși? Nici nu mințea prea mult... Exagera puțin, poate. Dar așa (*se maimuțărește, cu un glas suav și subțirel*) „Te iubesc așa precum o fata e datoare să-și iubească tatăl" (*cu glas normal*) Auzi tîmpenie! Nici mie, Nebunul Regelui, nu mi-ar fi trecut prin scăfîrlie așa ceva! Și așa, din tot regatul au scăpat vreo doi: Albany și Edgar. Am scăpat și eu. Și probabil niște lcouitori suficient de înțelepți să nu stea prea aproape de lumea nebună...

Totul în viață este să cunoști Legea Firii – și să o aplici în viață. Pentru om, pentru cel ce nu este o fiară, ea este Dragostea! Dragostea și umilința, iertarea, mila și înțelegerea față de ceilalți. Fala deșartă l-a dus pe Lear la nebunie și apoi la moarte. Minciuna, destrăbălarea, arivismul, nu pot duce decît la distrugere: s-a văzut asta cu Goneril, Regan, Cornwall, Edmund, chiar și Gloucester... Nu sunt naturale, nu fac parte din natură, n-ar trebui să facă parte nici din firea omului – pentru ele a fost alungat din viața veșnică! Dacă toți ar fi fost ca Edgar și Albany, n-ar fi murit. Nici chiar credinciosul Kent nu trebuia să moară...

Eh, dar atunci meșterul Will n-ar fi avut ce scrie. Poate o tîmpenie dulceagă, pe care lumea ar fi uitat-o a doua zi... Mai curînd ar fi scris despre altceva, poate despre Maurul din Veneția, sau îndrăgostiții din Verona, sau nebunul de prinț din Danemarca... Alt nebun. Nu, eu chiar sunt Nebun. Nu sunt travestit, asa cum atîtea personaje ale piesei au fost. De ce am scăpat eu? Poate pentru acea seară petrecută împreună cu Will într-un pub... Cînd el îmi zicea: cunoaște-te pe tine însuți! Fii nebun, fii Nebunul nebunilor dacă trebuie – dar nu îți pierde firea de om! Cunoaște tot ce este în jurul tău, privește cu ochi critic și învață din lucrurile văzute, auzite, trăite... Lasă ca fiecare șut în dos să ducă la un pas înainte – cum zicea bătrînul meu maestru. Fă o tumbă, ridică-te, scutură-te de praf, fă o plecăciune adîncă spectatorilor – și poate nu vor arunca în tine cu roșii putrede, ci chiar vor aplauda!

Hm, acum ar trebui să fac acea tumbă, dar nu o fac. Mă cam dor șalele de la o vreme, mai ales cînd e ceață și rece – și cobea asta de lună mi se uită peste umăr. Nu mai sunt nici atît de sprinten ca pe vremuri. Mă duc să aduc niște bile colorate, nu cred să scap mai mult de două-trei, n-aveți teamă! Nu, nu scăpați încă de mine. Nebunul este mereu între voi – este unul dintre voi! Nu știați?

(*Iese și, pe ieșirea lui, cade*

cortina

Povestea unei peruci (Comedia erorilor)

Decor: *O ușă din lemn vopsită verde, cu ușori de aceeași culoare, pusă perpendicular pe rampă, în mijlocul scenei. Jumătatea stîngă a scenei e mai slab luminată. În ea este un taburet de lemn cu pernă, fără spătar (scaun ‚grecesc'). Pe perete se vede, neclar, o frescă.*

Actorul *(Dromio): îmbrăcat într-un chiton alb, pînă desupra genunchilor, legat cu o sfoară galbenă. În picioare poartă sandale (eventual legate cu șnur pînă sub genunchi). În cap poartă o perucă cu păr scurt, sur. Partea opusă a perucii este „cheală", din piele vopsită „natural". La ridicarea cortinei, Actorul intră grăbit din partea dreaptă și se apropie de ușă. Se oprește în fața ei, nehotărît. Privește în jur, după care bate. După o scurtă așteptare, bate din nou, mai insistent. Neprimind răspuns, bate furios. Apoi începe să vorbească.*

Dromio: Cred că asta e ușa... Să-mi arate Hekate șerpii dacă nu-i așa! M-am prostit de tot, nici nu știu cine mai sunt. Și doar am locuit în casa asta mai bine de un scor de ani... Eu sau frate-meu, în orice caz.

Da, eu sunt Dromio, sclav al precinstitului Antipholus, negustor din Ephesus. Negustor tînăr, fără îndoială - ca și mine, de altfel. Nu vă luați după perucă, nu am găsit una de tînăr. Aș fi preferat una cu părul blond, cîrlionțat, ca al veselului Apollo. Bună și una cu părul lung și negru, ca a mîndrului Theseus. Ba chiar cu păr brun, sîrmos, ca al Alcmeonidului. Dar sunt scumpe a' nevoilor, nu e de nasul unui sclav să cumpere peruci. Noroc că tatăl stăpînului meu e bucuros nevoie mare că și-a regăsit copii și nevasta, m-a dăruit cu cîțiva gologani. Pe care m-am și grăbit să-i beau cu frate-meu Dromio, sclavul lui Antipholus, negustorul din Syracuza. Ce au gologanii de-a face cu peruca? Nimic! Pe asta mi-a dat-o mama stăpînului, preoteasă la Templu, de bucurie că și-a regăsit soțul și copiii. Trebuia să mai apară mama și totul se termina ca în filmele proaste!

Cum, nu ați înțeles nimic din bolboroseala mea? Dar ce, credeți că eu mai înțeleg ceva? Nici nu mai știu cine sunt, de aceea port peruca: să mă deosebesc de fratele meu. V-am spus: Dromio. Oh, zei, n-am auzit de-o întîmplare mai tîmpită! Mai sunt frați gemeni, ca acei Dioscuri din povești. Or fi ei gemeni, dar au cel puțin nume diferite. Cînd vorbești de Polioctes, știi că vorbești de Polioctes și nu de Castor. Și viceversa. Cît de diferiți trupește erau, cine mai știe?

Dar noi? Nu numai că suntem gemeni-gemeni, de nu ne poți deosebi unul de celălalt, dar mai avem și același nume! Aș fi zis că mama a fost femeie simplă - sclavă, deh -, fără prea multă imaginație, dar iată că și părinții stăpînilor noștri au fost tot atît de nătăfleți. Antipholus Unu și Antipholus Doi – ce ziceți de asta? Și tatăl negustor-negustor, cu tarabă în Syracuza, iar mama ajunsă Mare Peoteasă în Templul Țîțoasei Artemida – nici unul din ei scurți la minte (*privește cu grijă în jur*) Vorbesc cam multe, și cu voce tare... Precis mi s-a făcut de-o bastonadă!

A încercat Soarta să dreagă lucrurile, pierzîndu-i pe mare și trimițîndu-ne pe noi, Dromio Unu și Antipholus Unu, la Ephesus, iar pe Antipholus Doi și pe mine, Dromio Doi (*își scoate peruca și o întoarce pe dos; acum pare chel*), la Syracuza, dar ce folos? Ia venit așa, stăpînului meu – cel din Syracuza, cum ziceam -, să vrea să călătorească. Și unde anume? Taman la Ephesus. Luîndu-mă și pe mine – Dromio Doi. Să dau aici de frate-meu, Dromio Unu! (*își întoarce din nou peruca*)

Cum ziceți? Că m-ați pierdut din nou? Păi cum să nu mă pierdeți, credeți că eu sunt mai puțin pierdut decît voi?! Uite, acum m-a trimis stăpînul (*își întoarce peruca*) să fac bagajele. Și cred că sunt acasă la noi... (*se aporpie de ușă și privește printr-o crăpătură*) Uite, pot să jur că dincolo este un scaun... Precis regizorul ăsta e beat mai tot timpul. Că ne cheamă la fel, că semănăm... hai, mai treacă-meargă – dar să fim și îmbrăcați la fel?! Să vorbim la fel – de parcă această koine nu are pic de dialecte locale. Habar nu a avut Tata Will – ori precis era și el beat cînd ne-a scris povestea. Sau o fi crezut că spectatorii sunt beți – ceea ce se prea poate, probabil mai bine de jumătate din ei chiar sunt. Ho, ho, nu aruncați cu roșii putrede, vorbeam de cei de la Globus!

Dar tot regizorul e de vină. Nu era mai simplu să ne îmbrace diferit? Să zicem, eu în chiton alb, că îmi place albul, deși se cam murdărește -, iar pe frate-meu (*îsi întoarce peruca*) în chiton azuriu, că zicea că așa îmi place. Sau pe stăpînul meu, Antipholus Doi (sau Unu?) în pelerină verzuie, că așa îi place nevesti-si – stați că m-am încurcat! Antipholus Unu e însurat, cel din Ephesus. (*își întoarce peruca*). Știu, așa joc mai mult, două roluri! Măcar dacă mi-ar da salariu dublu...

Și uite-așa, într-o seară ploioasă prin Londra - nu mă întrebați de unde știu că ploua; cînd nu plouă în blestematul ăla de oraș? -, sorbind din absint în aburi de crîșmă împuțită, a zîmbit Will sardonic și și-a zis să-i tragă clapa Sorții. Și ne-a adus pe toți în Ephesus! Pe toți, cum ziceam, mai puțin pe mama... Și să vezi atunci bucluc! Și dă-i, și trage-i! În Dromio, desigur. E bine să ai două roluri, dar așa ai și doi stăpîni. Care te încurcă – păcat că nu mi-a venit ideea cu peruca mai devreme... Adică, putea să-mi vină, că tot nu aveam bani s-o cumpăr. Așa că nu mă bătea numai Antipholus Unu, stăpînul meu (*își scoate peruca să se încredințeze că e cu păr*), ci și Antipholus Doi (*întoarce peruca*). Că unul mă trimite la nevastă-sa (*la fiecare replică întoarce peruca*), iar celălalt zice că nu-i însurat. Că la unul îi dă nevasta bani, iar celălalt îi dă pe curve. (*aici vorbește în șoaptă*) Nebunie curată, vă rog să mă credeți, aici, în orașul în care hierodulele Țîțoasei se dau gratis, cică din prea marea lor credință...

(*revine la grai normal*) Păi cum să-i nu-i sară muștarul Adrianei, nevastă-sa, care trimisese bijuteriile să le ducă la templu, nu să le dea curvelor! E drept, Adrianei îi sare mai mereu muștarul, nu mă mir că Antilochus Doi nu s-a îndrăgostit de ea, ci de soră-sa. Că dacă se dădeau amîndoi frații la aceeași nevastă, să fi văzut kalimera pe aici! Dacă e să mă întrebați pe mine, Dromio (*scoate peruca și se uită la ea, după care o pune în cap fără să o întoarcă*), tot pe Luciana aș fi ales-o. Și aș fi luat prima corabie spre Syracuza, să scap din infernul ăsta! Adică... (*Scoate peruca și se uită cu scîrbă la ea, apoi o pune înapoi pe cap*) Nici nu mai știu cine sunt. Dacă sunt Unu, ar trebui să mă bucur să rămîn pe aici. Dacă sunt Doi, ar trebui să fac repede bagajele... Nu că Stăpînul Doi s-ar fi grăbit să plece, dar Ducele i-a poruncit să-l mai lase, că-i ajunge. Și Adriana, cică îl caută în fiecare seară pe soț de oarece semne ascunse, să se convingă

de faptul că nu-și ia cumnatul în pat... Ca la nebuni, vă zic!

(*Se uită iarăși prin crăpătura ușei, care se deschide pe neașteptate. Dromio se prăvălește în casă*) Pe cele șaizeci de țîțe ale Zeiței! Dacă nu sunt acasă? Dacă stăpînii încep să urle? Hm, hm... Uite scaunul. (*cu satisfacție*) Ha! Sunt acasă! (*se așează tacticos în scaun, cu picioparele lungite a nepăsare*) Eh, am lămurit-o și pe asta. Uite și fresca lui Thezeus... E drept, fresca o are jumătate de oraș, acum cîțiva ani era la modă. Și scaune de astea au mai toți, încă nu s-au inventat cele cu spătar... (*sare în picioare, speriat*). Cine naiba a spus că grecii au imaginație? De obicei nu băgam în seamă chestiile astea, dar de cînd nu mai știu cine sunt... Sunt la mine acasă, sau la frate-meu? Să mă apuc de adunat bagajele? Dar dacă vin adevărații stăpîni ai casei și strigă „hoții!”. Dacă nu fac bagajele, primesc de la stăpîn vreo două șuturi în dos – dar Stăpînirea dă cu biciul! (*iese în pragul ușii și privește îngrijorat în jur*). Hm, parcă sunt totuși acasă...

Vă spun eu, Nea Will era beat cînd a scris piesa asta, sau prea tînăr. A avut și el chef de ceva succes facil, ce să-și bată tot timpul capul cu istoriile lui tragice? Și a inventat povestea asta idioată, de necrezut, de neîntîmplat. Doar într-un lucru a avut dreptate: noi, sclavii, suntem sclavi indiferent ce perucă purtăm! Și chiar și fără de perucă. Noi suntem oricum bătuți – de un stăpîn, de doi, de Stăpînire... Precum în antichitate, și pe timpul lui Will – că de unde i-a trecut prin cap ideea bastonadei? E atît de des întîlnită, că lumea răde de se prăpădește cînd o vede. Ia să ia publicul bastoane pe spinare și șuturi în dos, să vedem dacă îi mai vine să rîdă... Pune-le-ar Zeița vreo zece țîțe pe nas... lui Will vreo duzină – iar regizorului chiar toate!

Drepți să fim, farsa asta este atît de spumoasă, că și azi, la mai bine de patru veacuri de cînd a scris-o Will, lumea tot mai rîde la ea. I se cere să creadă niște convenții și, oricît de idioate

ar fi ele, lumea se prinde în joc. După buna tradiție a urmașilor de dincolo de Ocean, piesa se termină în happy-end. Toată lumea e bucuroasă. Cui îi pasă de bietul Dromio? Dacă m-ar întreba cineva, aș spune: da, chiar dacă ieșea o piesă proastă, aș fi vrut-o pe mama aici. Ce, la Holywood nu se mai fac filme proaste? Ohooo! Iau și Oscaruri... Nu numai pentru mine – pentru ea, mai ales. S-ar fi bucurat să ne vadă mari, chiar dacă mai luăm bastoane de la stăpîni. Dar probabil a murit, sclavii nu trăiesc prea mult. Uite, eu sunt de-o seamă cu stăpînul – dar par cu zece ani mai în vîrstă decît el. Nu numai peruca e de vină – am pierdut și mai toți dinții...

(*din depărtare se aude gălăgier, rîsete; Dromio ascultă cu atenție*) Hm, se aude mulțime venind. Stăpînii... Sau poate gărzile. E mai bine să nu mă găsească aici. Fac pe prostul, mă întorc mai tîrziu. Poate apare frate-meu între timp, încasează el bătaia... Al lui Hades să fiu dacă mai știu care din Dromio sunt (*scoate peruca și se uită la ea*). Dar asta pînă mîine. Mîine plec! Sau rămîn! Sper să fiu eu cel ce rămîne. Aici hierodulele sunt gratis – iar de la stăpîn primesc numai șuturi, nu și bani. (*își pune peruca pe cap, cu grijă, cu părul în afară*) Așaaaa. Cel cu păr rămîne. Sper să mă vedeți, poimîine, cu păr. Căci dacă apar cu chelia, înseamnă că sunt în drum spre Syracuza. Atunci, să mă plîngeți! Să păstrați un gînd curat și bun bietului Dromio cel sur. Și să rîdeți cu Dromio cel chel. Ne vedem, sau nu, peste două zile!

(*Iese, pe* **cortina** *care cade*)

Povestea unui perete (Othello)

(*La ridicarea cortinei, se vede o celulă de închisoare: trei pereți varuiți, doi în perspectivă (la circa 45°). În peretele din fund, o ferestruică cu gratii, chiar sub „tavan”. Pe pereți, ici și colo, sgrafitti. La picoorul peretelui cu geamlîc stă Povestitorul (Yago), pe o saltea din paie acoperită cu o pătură grosolană. Lîngă el, un ulcior (eventual, ciobit) și un blid (așișderea). Alături, un opaiț din lut cu uleiul pe sfîrșite. Pe fereastră se strecoară o lumină palidă, albăstruie. Un spot de lumină cade pe Povestitor.*

***Povestitorul** (**Yago**) este îmbrăcat cu o cămeșoaie cenușie, largă – care îi acoperă picioarele, așa cum stă, ghemuit, pe saltea.)*

Yago: Hm, la naiba, nu mai e mult pînă să se lumineze. Dimineața execuției... Nu dau două parale pe viața asta și nu

mi-e teamă de ce-o fi ‚dincolo' – și totuși, nu pot dormi. De aceea am cerut un opaiț, drept ultimă dorință... hehe, doar am dreptul la ea. Unii cer mîncare – și se scurge din ei cînd li se moaie foalele, hihihi (*rîde – un rîs trist lipsit de veselie*). Sau un popă, să le dezlege păcatele. De parcă ar putea cineva să ne dezlege toate cele făcute într-o viață de ticăloșii! Poate doar Iisus, dacă există...

Uleiul ar trebui să ajungă. Deși căile întunecoase au fost prietenii mei, nu îmi place să stau pe întuneric, singur cu gîndurile mele. Curios animal, omul... Nu mi-e teamă de întuneric – dar nu vreau să-mi petrec ultimele ceasuri din viață în întuneric!

Da, întunericul mi-a fost întotdeauna bun tovarăș și prieten, aliat de nădejde... El mi-a ascuns faptele – pînă la sfîrșit. Pînă și nevastă-mea m-a trădat pînă la urmă – dar el, nu. M-a ajutat să plantez batista Desdemonei să o găsească Othello, să-l rănesc pe Casio, să mă rănesc singur aruncînd vina pe același Casio... Fosta nevastă îmi spunea: „Yago, tu ești ca un șobolan căruia îi place întunericul." Așa e, mă știa bine. Nu destul de bine dacă a crezut că va trece trădarea ei nepedepsită! Hehe, un șobolan... Tot atît de viclean, tot atît de letal! Așa cum șobolanul duce cu el germenii morții negre, așa și pe mine mă însoțește moartea...

Se face ziuă și îmi vor pune ștreangul de gît, hehe. By-by, Yago! See you in hell! Sper că te vei legăna cu demnitate, ca un adevărat gentilom... Sau că picioarele îți vor juca o gigă îndrăcită, spre deliciul mocofanilor care desigur se vor aduna la spectacol! Eh, nu-mi pare rău de viața asta – poate cealaltă va fi mai veselă. În asta am trăit cum am vrut, dar nu pot spune că am fost fericit. Dacă aș spune așa ceva aș minți acum, în ceasul al doisprezecelea... Dar ce e fericirea? E o chestie personală. Unora le place Othello, altora Desdemona, hehe... Mi-e nu mi-a

plăcut niciunul din ei – de aceea sunt morți amîndoi!

Ce m-a bucurat pe mine în viață? Eh, nu multe, să mă ia dracii! Să-i prostesc pe proști – cum a fost cu acest Rodrigo. Mă făcuse stăpîn pe băierile pungii lui, pe barba lui Buridan, în speranța că i-o voi da pe Desdemona pe tavă. (*anunță cu glas de ospătar*) „Una Desdemona, una, fragedă și pură. Vine asezonată cu averea părintelui, senator al Veneției!". (*cu voce normală*) Nebun bărbatul care trimite izmene pe călător! Dacă îi plăcea femeia, trebuia să-i facă singur curte. Așa se face. De aici am înțeles eu că-i un prostălău sadea. Era natural să-l fac să plătească, să-i bag mințile în cap. Hehe, iată-mă și justițiar...

Mi-a plăcut să țes intrigi. Să văd oamenii mișcînd ca niște marionete, mînate de sîrmele invizibile mînuite de mine. Să vezi asta trebuie să cunoști firea oamenilor, să știi să-ți citești semenii. Să vezi care sunt păcatele lor ascunse, pasiunile lor, îndoielile, temerile... Dorințele, mai ales dorințele! Rodrigo o voia pe Desdemona. Casio voia funcția înapoi... chiar dacă nici unul din ei nu meritau ceea ce doreau. Ușor de condus, hehe, să mă spintece Belzebut!

De Desdemona a fost mai greu să mă leg – nu că nu aș fi încercat. Așa am ajuns să-i doresc moartea. – nu s-a uiat la mine nici cît la un gîndac. Parcă nici nu existam! Și cînd mă gîndesc că planul meu inițial a fost să-i iau lui Rodrigo și punga, și locul în patul fecioarei, hehe.... Dar ea a decis să se îndrăgostească în schimb de Othello! Nebuna. Slăbiciunea ei era dragostea pentru maur, puritatea, încrederea... Ea nu îi credea pe oameni în stare de ură, răutate, violență... Ne credea pe toți cinstiți, corecți, loiali... Hehe, ce puțin îi cunoștea ea pe oameni!

Iar Maurul? Începînd cu nea Will, toți l-au crezut a fi negru, hehe. Da, dacă ar fi fost negru, facea povestea mai interesantă. Desdemona, fata albă care din dragoste trece barierele rasiale, blablabla... Nobilul negru aprins de pasiune, grgrgr... De

parcă senatorul s-ar fi uitat în gura copilei dacă Othello era cu adevărat negru! Rău destul că era străin, berber de felul lui. Dar era viteaz, bun marinar și general, se creștinase, devenise amiralul flotei venețiene în lupta cu osmanlîii... Steaua lui era în creștere, devenise bogat... Mulți venețieni sunt mai închiși la piele decît era el.

Ce am avut cu el? Hei, asta-i o întrebare la care nici inchizitorii Curiei nu au reușit să mă facă să răspund! Nu, pe coarnele Diavolului, voi intra în mormînt și oamenii se vor întreba și peste veacuri ce motive am avut să vreau să-i distrug pe Othello și pe frumoasa lui soție. Hei, nebunii! Ipocriții! Se prefac a nu recunoaște păcatul meu în propria lor fire!

De ce am făcut-o? Din invidie, de aceea am făcut-o. V-am spus că nu am cunoscut fericirea în viață – invidia nu m-a lăsat. E ca o otravă – nici măcar dulce. Se strecoară în sufletul nostru și ne mănîncă pe dinăuntru pe tăcute, ca un vierme... Cînd ne trezim, e prea tîrziu, nu mai putem scăpa de ea. Ar însemna să ne ardem carnea de pe noi. Să curățăm sufletul cu apă sfîntă, poate. Să murim – oh, e mult mai ușor să mori.

Cum poți fi fericit cînd iarba vecinului e mai verde? Cînd capra lui e mai grasă? Cînd el are mai mult noroc în viață: slujbă mai bună, nevastă mai frumoasă, copii mai cuminți... Cînd e mai cunoscut și mai apreciat în comunitate decît noi. Lumea se pleacă în fața lui (*se maimuțărește*) „Signiore, sluga! Ce mai face signiorul? Ce mai face încîntătoarea lui soție? Dar copii? Dar capra? Dar iarba? Îmi dă voie signiorul să îi pup mîna? Dar piciorul?" (*cu glas normal*) Pfui! Da, e plină lumea de oportuniști, de milogi, de fățarnici... Sigur, și eu sunt fățarnic – dar eu folosesc fățărnicia ca pe o armă. Așa mă pot apropia mai ușor de victimă – pînă îi pot înfinge acul otrăvit în ceafă.

Se poate crede că totul a pornit de la faptul că Othello m-a sărit la promovare. Desigur, ca mai toți oamenii, am și eu

păcatul arivismului. Cred, chiar cred că mi se cuvine mai mult decît am. De ce nulitatea aia de Casio, și nu eu? Că-i mai tînăr? Că-i frumos? Că-i nobil? Cine e adevăratul meșter s-a văzut cînd mi-a picat în mreajă, ca musca în pînza păianjenului!

Dar nu, nu asta m-a supărat, păcatele mele. Cum v-am spus, eram invidios pe Maur. Nici măcar nu-i alb la piele, nici măcar nu-i venețian – și a ajuns la poziție de conducere! Un spurcat de berber care mai acum cîțiva ani se închina încă lui Allah pe covoraș... Și conducea corăbii de pirați împotriva creștinilor. Dacă nu dădea un puturos de popă peste el să-l creștinească, rămînea un ticălos de pirat toată viața lui spurcată! Ca de-alde Barbarossa și alții ca el, care atacă chiar și corăbiile Veneției, stăpîna Mării. Și cînd s-a creștinat și a venit la Doge, ce a făcut acesta? În loc să-l suie în ștreang, acolo unde îi era locul, i-a dat o corabie! Și în cîțiva ani a ajuns amiral!

Asta nu am putut s-o înghit! Un împuțit de arab – un african! – cocoțat deasupra venețienilor pur-sînge. Faimos, norocos în lupte, cu fiica unui senator, albă ca o turturea, de soție... Atunci cînd Curia l-a dus în fața senatorilor sub acuzația de magie neagră – și l-au achitat! – am jurat că-l voi pune jos. Că prin asta Veneția va pierde Ciprul turcilor? Și ce dacă?! Gustul răzbunării e dulce. Dulce!

A fost ușor. Știam că maurii sunt geloși. Știam că lui Othello dragostea unei femei albe, nobile și frumoase îi era ceva de necrezut. Neîncrederea lui era însă ușa spre neîncrederea în Desdemona. Tîmpenia lui Casio de a apela la ajutorul ei – hehe, aceea a fost o mișcare de mare maestru! – a pus scînteia în paie. Iar batista a fost gazul turnat pe foc. Othello a strîns-o de gît – și apoi s-a sinucis. Casio n-a murit, dar și-a pierdut un picior. Iar nevastă-mea, care m-a dat de gol, e hrană la viermi!

Păcat că nu am reușit să scap... Probabil voi intra în istorie drept întruchiparea intrigantului. Talleyrant va avea ce învăța

de la mine, hehe... Dacă trăiam mai tîrziu, mă acuzau că am fost securist, sau mai știu eu ce. Pentru că mă vor acuza mereu de ceva – vor refuza mereu să se recunoască în mine!

Dar vă rog să mă credeți, fiecare om are un mic Yago în sufletul lui! Cînd și-a plecat prima oară urechea Șarpelui, s-a pierdut. Invidia îl roade și atunci devine neîncrezător, intrigant, ipocrit, unii chiar gata de crimă. Nu toți, nu toți. Unora le e teamă de ce e dincolo... Oare or avea de ce să le fie teamă? Bine că am opaițul – dar uleiul e pe terminate. Să las și eu un semn pe peretele ăsta...(*se ridică și se chinuie să scrijelească pe perete, murmurînd*) „Omule, cînd te privesc, mă recunosc în tine”. Să semnez oare? Ce ironie ar fi... Nu, s-or apuca să șteargă... Așa, pot crede că pe aici a trecut un om mare, poate chiar un erou. Hehe, ultimul rînjet al diavolului... În cîteva minute te întîlnesc, stăpîne! Mă voi convinge dacă e adevărat ce se spune despre tine. Voi încerca intriga și împotriva ta, hehe. O fi adevărat? Doamne, ai milă de sufletul meu, păcătosul!

(*Opaițul pîlpîie. Se face întuneric și* **cortina** *cade*)

Povestea unei statui (Poveste de iarnă)

***Decor**: minimal. Unde se poate atîrna o pînză, se poate picta pe ea un portic cu trei arce, fundul în sus) - dar nu e necesar.*

***Prezentatorul** (Paulina, soția unui nobil Sicilian, doamnă în slujba reginei Siciliei Hermiona.) Poate fi îmbrăcată oricum (de preferință: un tricou lălîu peste pantaloni strînși pe picior, trei sferturi, sandale strînse pe gambă prin curele. Mînecile bluzei pot fi prinse cu agrafe (sau cusute) în așa fel încît să sugereze un veșmînt antic.).*

PREZENTATORUL: Iată că se face dreptate! În general, la Tata Will femeile sunt mult mai tăcute decît bărbații. Cred că obiceiul vine de la interdicția Bisericii de a permite actrițe pe scenă… De data asta, regizoarea (s-ar răsuci Will în mormînt să audă o asemenea blasfemie!) a zis să vă prezint eu piesa. E

drept, actorii sunt plecați în turneu...

Știu, povestea asta de iarnă nu se prea joacă. Nu e la fel de vestită ca alte piese ale Bardului. Nu e **Hamleth**, nu e **Îndrăgostiții din Verona**, nu e nici măcar **Regele Lear**. Chiar și alte comedii – căci așa e considerată această **Poveste**, sunt preferatele mulțimii. Nu prea știu de ce – are toate ingredientele unei comedii de succes, puse exact unde trebuie. Dar, e drept, are multe personaje, acțiunea e cam neclară și greu de urmărit, cam mulți morți pentru o simplă comedie. Apoi, scopul scrierii ei a căzut în desuetudine: pentru petrecerile din timpul sărbătorilor de iarnă. Auzi colo! Cine mai stă azi să caște ochii la o piesă de teatru „*live*”, pe o scenă, cînd are de alergat prin magazine să-și cheltuie banii – sau să rîgîie în fața TV-ului, la tîmpenii?

Las’ că Tata Bardu’ o și dă în bară cu piesa asta! Tot omu’ care mai iese din țară știe unde e Boemia. Auzi, să o pui pe malul Mării! Will știa tot atît de multe despre Boemia ca spre exemplu, despre Libia sau chiar Sicilia! Pe sicilieni îi face, din mafioți, greci get beget. Iar pe boemieni... Nici nu mai știu. Auzi nume: Florizel! Că restul sunt mai mult sau mai puțin, tot greci. De ce nu romani? Ăia măcar au ajuns pe-acolo. Sau daci. Dacă îi făcea nemți, nici nu greșea mult – pe timpul lui, Boemia era ocupată de austrieci. Cît despre mare, or fi văzut-o cehii – dar în vederi, la Cîța sau poate la greci, că e mai ieftin. Otokar e singurul rege boem care s-a apropiat de mare, așa, la cîteva sute de mile. Sau Carel, pe cînd era în Italia. Dar să lăsăm istoria, că vă plictisesc...

Deci, eu sunt Paulina. Între noi fie vorba, habar nu am de unde a inventat numele ăsta. E mai mult latin decît grecesc, cred că înseamnă Micuța. Cum bine puteți să vedeți, nu sunt deloc „micuță”. Nici chiar în piesă, deși sunt damă de companie a Reginei. Dar eu sunt cea care fac lucrurile să se învîrtă! Cine-o

salvează pe Prințesă? Cine-o ascunde pe Hermiona, Cine îl beștelește pe Rege? Cine îi aduce împreună, făcînd ca povestea să se termine fericit?

Dacă e să analizăm povestea, este tot un fel de Othelo: prăpădul pe care îl poate aduce gelozia. De data asta, Bardul o întoarce, doar e comedie și nu dramă, și pune în antiteză dragostea și gelozia. Desigur, și gelozia tot din dragoste se naște, așa cum și avariția tot dragoste apare. Forme aberante ale iubirii, care, cel mai adesea aduc nenorocire. În iubire, nici măcar jertfa nu e păcat, ci virtute. De aceea nu îmi pare rău că l-am făcut pe biet fostul meu soț, Antigonus, să plece în acea Boemie de aiurea. Așa îi era lui scris, să moară. Că murea în Sicilia, de mîna nebunului de rege gelos, pe mare, odată cu toți marinarii de pe corabie, sau ucis de urs, soarta lui era decisă. Dar a murit jertfiindu-se pentru prințesă, din dragoste față de mine și de Regină, în ultima instanță, din dragoste de adevăr! Copila nu avea nicio vină și l-aș fi omorît cu mîna mea dacă clintea vreun fir de păr micuței Perdita, nevinovată și fără apărare, așa cum poruncise tiranul.Așa, acum are cinstirea noastră, recunoștința Maiestăților lor, iubirea mea.

Dar s-o luăm de la capăt. Totul a început cînd Polixenes (auzi nume de rege ceh!) s-a lăsat convins de rugămințile Hermionei să mai stea pe la curtea noastră. Las’ că Regele, Leontes o rugase să intervină. Acum, nebunului i s-a pus pata că între cei doi ar fi oarece mișmașuri. Și gata fandaxia! A pus să fie otrăvit oaspetele – noroc că bunul Camillo a refuzat să îl asasineze, ba chiar l-a scăpat, fugind cu el în Boemia. A aruncat-o pe Hermiona în închisoare – de-a și murit bietul lor băiat. Mi-a pus bărbatul să ucidă pruncul, negînd, în nebunia lui, că ar fi părintele lui. Ba chiar mi-ar fi luat și mie capul, afirmînd că aș fi în tabăra complotiștilor. Acolo e partea care mie îmi place cel mai mult: știu că i-am zis vreo două, să mă țină minte! Singurul

lucru bun făcut de el a fost că a trimis doi nobili la Delfi, să afle ce zice Apolo.

Și aici am intervenit eu. Văzîndu-l pe Rege hotărît să-și ucidă soția, am anunțat că aceasta murise, ascunzînd-o la mine acasă. L-am împiedicat pe Antigonus s-o părăsească pe biata Perdita în loc pustiu. Pentru asta, am dus-o pe Hermiona, noaptea, la noi în iatac, învelită în văluri, de a crezut că-i apare vreo stafie, ca să-l roage să o ducă pe copilă în Boemia, dîndu-i numele de Perdita. Nu a ieșit cum vroiam noi, am dorit s-o dăm în grija lui Polixenes, dar Antigonus a fost ucis de urs. Și, la urmă, l-am convins pe Leontes că profeția de la Delfi e adevărată, că va avea urmași doar cînd se va pocăi pentru crimele făcute, cînd i se va întoarce copila pierdută. Asta a fost o întorsătură isteață, pregăteam terenul pentru revenirea Reginei. Și uite așa, au trecut șaișpe ani, Hermiona stînd ascunsă la mine, petrecînd timpul jucînd împreună șah, dame și alte prostii... Dacă n-am fi avut speranța că fata se va întoarce, că totul se va termina cu bine, bolunzeam amîndouă!

Și s-a terminat cu bine. Perdita devenise o prințesă încîntătoare, chiar dacă fusese crescută de un cioban cu fiul bufon. A avut ce învăța de la amîndoi, deși erau cam simpli la minte, lăsîndu-se în naivitatea lor înșelați de jigodii. Ca în balade, de tînăra ciobăniță („*mon pere avait cinques cent moutons*”) s-a îndrăgostit un tînăr Prinț („*Don denne don don”*) – v-am spus că îl chema Florizel? Tac-su, chiar faimosul Polixenes, să faca atac de apoplexie cînd a auzit, deși recunoștea că nu mai văzuse ciobăniță atît de frumoasă. Noroc că a intervenit Camillo și i-a ajutat pe cei doi tineri să fugă în Sicilia, că altfel cine știe ce se mai întîmpla (regii sunt cam nebuni, fie ei din Sicilia sau din Cehia...). Ba chiar, pentru că tot îi era dor de meleagurile natale, l-a convins pe rege să îl ierte pe dezmoștenitul de Florizel și să facă o vizită „de stat” pe-acolo, că tot trecuseră șaișpe ani și i-o

fi trecut lui Leontes zbîțul. Dacă mai trăia.

Leontes trăia, bineînțeles. Ba chiar îi trecuse zbîțul. Așa că a plîns pe umerii lui Polixenes, și-a amintit de Hermiona și a vrut musai o nevastă „care să-i semene”. La care am intervenit eu și i-am promis o „copie sută la sută, originală”. Nebunul era să se dea la Perdita, care era bucățică ruptă din mă-sa – noroc că apăruse și Ciobanu („*Mon pere avait cinques cent mouton*”) în brațe cu cutia în care găsise copila și averea – de îl făcu pe Leontes să își recunoască prințesa perdită (pardon, Perdita) și să-și descopere moștenitorul întors. Toată lumea pupat Piața – dar nu era totul rezolvat. Leontes vroia acum nevastă, să nu fie singurul rămas pe din-afară. Așa că i-am procurat eu nevastă! I-am arătat o statuie – da, era chiar pe acel piedestal de colo -, promițîndu-i că îi va vorbi, ba chiar îl va lua în brațe. Și l-a luat, spre uimirea tuturor, care mai că o credeau Galatea *reloaded*, statuie înviată de puterea dragostei. A cam strîmbat din nas Regele, statuia era cam zbîrcită, dar asta e. În șaișpe ani, pînă și statuile îmbătrînesc!

Cam asta e povestea, de spus de Crăciun. Sigur, poveștile cu Nașterea, cu Magii, chiar cu Santa Claus, sunt mai interesante – dar asta e. Nu știu de unde a inventat-o Marele Bard, dar mă bucur că s-a gîndit și la mine, în final. Eram și eu tot atît de zbîrcită ca și Hermione, doar trecuseră șaișpe ani! Cu tot respectul față de defunctul soț, parcă tot aș mai fi vrut să simt niște brațe de bărbat strîngîndu-se în jurul meu. Și, orcît de slăbănoage ale lui Camillo, tot mai bine decît nimic. Măcar și el se arătase om de treabă, loial, săritor, ba chiar deștept. Sigur, una e să fii deștept – și cu totul alta să fii isteț! Și cred că un isteț într-o familie e prea de-ajuns...

Ah, cred că începe cheful. Bat cu furculițele în masă, chemîndu-mă. V-am spus că nu sunt deloc „micuță”: cheful nu poate începe fără mine. Și trebuie să mă grăbesc: nebunaticului

de Camillo îi place să mă suie pe piedestal, în chip de statuie. Cică sunt cea mai perfectă statuie sculptată vreodată! Demnă de un alt Pygmalion. Și dacă apare, nu mai ajungem la chef, ci de-a dreptul în pat. Nu e deloc bătrîior, cum s-ar crede...

Cortina

Povestea unui cîrpaci (Visul unei nopţi de vară)

Decor: *un grilaj – simulînd un gard. Deasupra lui, o lună în pătrar atîrnă de un fir invizibil. Lumina cade pe lună (spot) și scena învăluită într-o lumină nu foarte puternică, argintie.*

Din stînga intră **Povestitorul** *(Jurubiță), îmbrăcat simplu, ca un muncitor: blugi, cămașă cadrilată cu mînecile suflecate, bocanci. De gît are atîrnat un „metru” de croitorie. Se oprește lîngă gard și privește prin el, apoi se întoarce spre public*.

Jurubiță: Pst! Or să vină și ăilalți… Așa de mare succes am avut cu piesa noastră, că ducele a poruncit să o jucăm din nou… Ei, ducele! Theseus e rege sadea, dar se pare că pe timpul lui Shakespeare Athena nu mai avea de mult un rege… Îmi țîțîie fundu’ cînd mă gîndesc cine va asista! Știți cine? Ercales! Da, marele Ercales! Bine că ceilalți nu m-au ascultat și m-au pus

să-l joc pe Pyratus ăla… Ercales nu prea știe de glumă, deși rîsul lui se aude pînă-n tîrg. Dacă i se părea că îl batjocoresc, nu mă rupea în două ca pe pisica aia din Nemeea?... hm… Leul…

Da, eu sunt Pyratus – da’ lumea în tîrg îmi zice Jurubiță. I-am jucat regelui Theseus la nunta lui, despre înfricoșătoarea și plina de lacrimi poveste a lui Pyratus și Thespina… Da, da, aceea în care… stați să vedeți: Se iubesc ăștia doi prin gard ceva de poveste – de aceea am și pus gardul acesta aici – pînă vine un leu. Atunci povestea devine una de groază. Nu știu de unde vine leul, că ultima sămînță a lor a fost stîrpită prin Elada de Hercales, da’ poate că prin lumea aia a lor, prin Babilonia, or mai fi lei… Și Thespina asta fuge plină de groază și leul se dă la voalul ei de îl mozolește cu sînge. Și cînd vine Pyratus – ăsta-s io! - și vede voalul plin de sînge - aici e ceva de groază! – își face harakiri cu o sabie. Leul se cam sperie de chestia asta și fuge îngrozit înainte să apară din nou Thisbea, care nu mai vede leul ci mă vede pe mine. Îngrozită, se omoară și ea cu un cuțit… Trist de tot, nu știu de ce rîd cu toții ca la circ. Așa…

Da’ să vedeți ce sperietură au tras prietenii mei data trecută… Nu, nu au dat peste leu în pădure, v-am spus că i-a stîrpit Ercales, dar eram prin pădure și deodată au rupt-o la fugă! Ziceau că am cap de măgar – auziți colo! Ei mai zic chestia asta și acum, dar nu mi-o spun chiar în față. Oi fi eu cîrpaci, da’ nu mă las! (*face „mușchi”*) Știu că uneori am oarece greutăți să-mi amintesc lucruri – mai ales dacă nu prea știam de ele – da’ nu-s mai prost ca alții. Ba dimpotrivă. Unele femei chiar văd asta – cum a fost cu acea ființă simplă și suavă… Titania parcă o cheamă, se dădea ceva regină a zînelor… Chiar, de ce or fi făcut-o regină? Eh, Hypolita Amazoanca da, ea e regină de cum o vezi. Chiar dacă îi lipsește o țîță – înțelegeți ce vreau să zic…

Nu știu de ce unii se cred mai deștepți decît mine. De parcă ceva bani sau ifose de nobili sau învățați ar ajuta la ceva. Nu! Uite, eu, cu meseria mea de cîrpaci, nu mă dau pe zece ca ei! (*Privește îngrijorat prin grilaj, apoi își drege glasul și rostește cu tărie*) Desigur, Theseus este cu totul altceva. Puternic, nobil… fiu de zei… Ne-a scăpat de biruri către Minos Cretanul și de taurul aceluia… E prieten bun cu Hercales… (*șoptit*) Da’ dacă EU aș fi rudă și prieten cu Ercales, să vedem cine ar avea coraj să rîdă de mine! (*își umflă pieptul și face din nou „mușchi”*) Da, să-l văd eu atunci pe Oberon venind să mi-o ia pe Titania! Că mi se făcuse milă de privirile ei pierdute și de marea dragoste ce îmi purta, hotărîsem să mi-o iau țiitoare. Ce altceva mi se cuvine decît o zeiță?

Vă spun eu – și să mă credeți – că mîndria ne va pierde. Uite, cine dă doi bani pe Jurubiță? Habar nu au, se cred cei mai grozavi. Pentru ei, toți ceilalți atenieni sunt cetățeni de mîna a doua – dacă nu chiar meteci. Pe cînd eu, deși meșteșugar, sunt un adevărat atenian. Deși nu am probe, sunt convins că printre strămoșii mei se numără și ceva zei, în cel mai rău caz șchiopul de Hefestus. Nu mi-am bătut capul cu nimicuri, ca educație sau cultură – doar un cîrpaci priceput nu are nevoie de ele. Uitați-vă numai – cine îl joacă pe Pyratus ăsta ca mine?

Întîmplările astea se vor uita, poate. Se va apuca meșterul Will să povestească despre întîmplările minunate din timpul solstițiului – dar va încurca lucrurile de nu le va mai da nimeni de cap! Nici nu se știe dacă era pe vremea Armindenilor sau a Solstițiului, dacă e lună plină sau Crai Nou… Pe Antiope o numește Hypolita, îl bagă pe Oberon unde nu-i este locul… Știu toate astea de la Puck, care mi-a devenit prieten de la întîmplarea cu măgarul…

Și pe el l-a uitat lumea. Cine se mai duce la teatru? Cine mai ascultă muzica neamțului ăla din Viena - Weber? Poate dacă folosea versurile special scrise de mine pentru Pyratus… Cine mai știe de Titania, Oberon, sau chiar Theseus? Uitați cu

toții, roși de dinții nepăsători ai timpului.

Numai eu trăiesc! Căci lumea a avut, are și va avea în veci cîrpaci fuduli! Cînd Will va scrie despre Jurubiță, îl va găsi în crîșma în care își soarbe absintul. Iar cînd vreun actor se va pregăti să joace acest rol, va avea sute de modele de inspirație: e destul să deschidă un ziar, să privească la televizor, să asculte radioul... Lumea e plină de CÎRPACI. Noi suntem nemuritori!

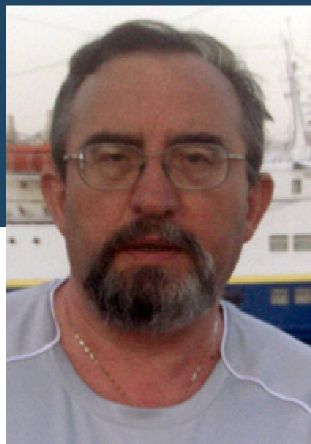
(*din culise se aude un răget de leu. Jurubiță privește prin grilaj*)

Ei, se pare că apare Leul. Să ne luăm rolul în serios...

(*o rupe la fugă ieșind din scenă, pe* **cortina** *care cade*)

,

CUPRINS

Am început să scriu monoloagele după Shakespeare prin 2004, mai mult ca un joc de imaginație, stînd la o cafea pe o terasă din Chilliwak, orășel din componența Vancouverului. Piesa de teatru, în schimb, am scris-o la un an după întoarcerea în țară, sub imperiul scîrbei față de sistemul de invățămînt găsit aici. De ani de zile, clasa politică, alături de cadrele didactice, părinți și chiar elevi au pus umărul să distrugă un învățămînt care supraviețuise decent epocii socialiste ceaușiste. Tot ce prezint în piesă este bazat pe fapte autentice, documentate, apărute atît în presă cît și în discuțiile libere între cetățeni responsabili care mai speră, încă, într-un viitor normal în România.

Autorul

Editura
Atheneum
PIM